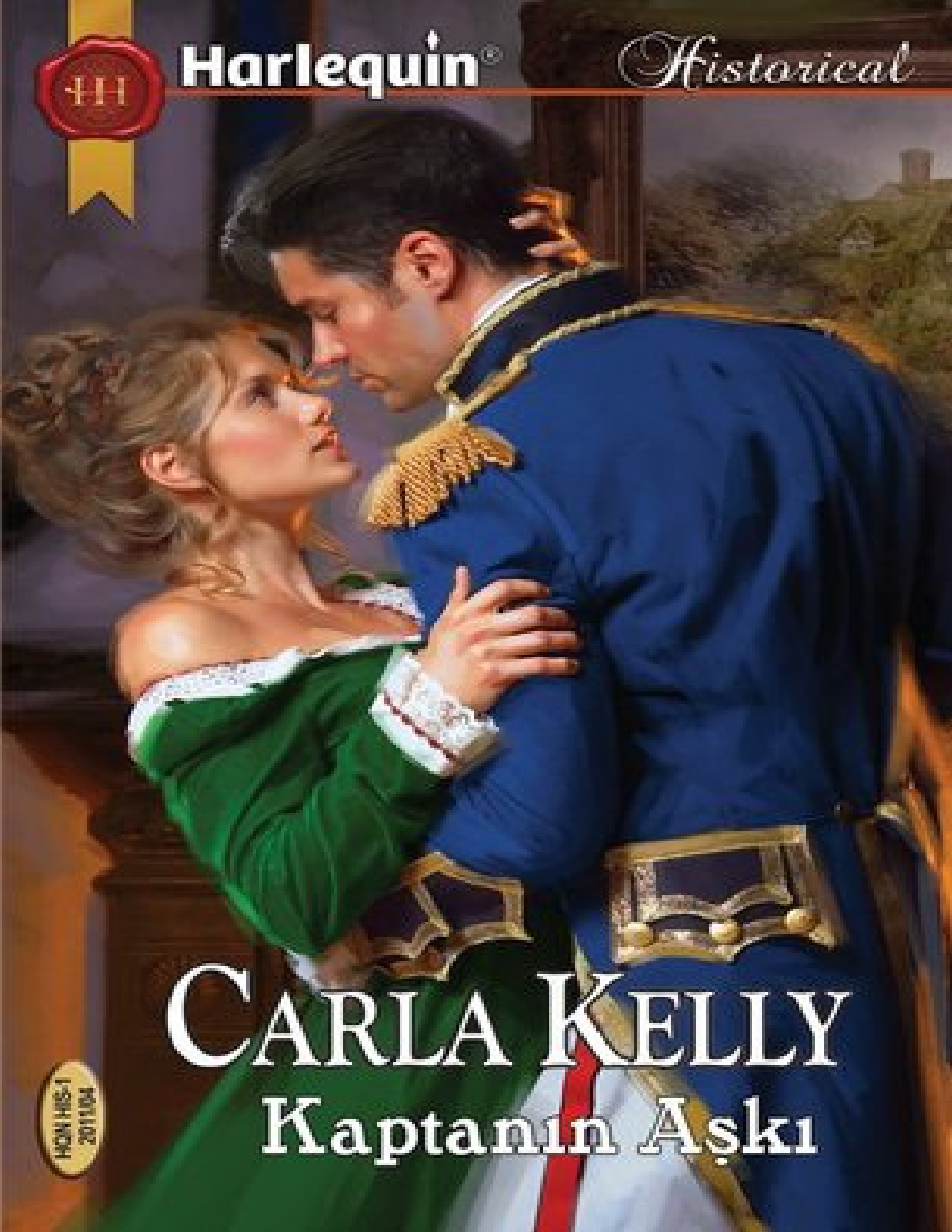

Harlequin®

Historical

CARLA KELLY
Kaptanın Aşkı

HQN HIS-1
201104

Carla Kelly

Kaptanın Aşkı

MARRYING THE CAPTAIN

HARLEQUIN

Nisan 2011

Historical

~ ROMANIN KARAKTERLERİ ~

Kaptan Oliver Worthy : Romanın erkek kahramanı

Nana Massie : (Eleanor): Romanın kadın kahramanı

Pete Carter : Mulberry Han'da hizmet işlerinde çalışan eski denizci

Lort Ratliffe : Nana'nın babası

Gran (Nancy Massie): Nana'nın anneannesi

Sal: Handa orta hizmeti gören kız çocuğu

Bayan Fillion : Drake Han'ın sahibi

Teğmen Proudly : Worthy'nin yardımcılarından

Bay Ramseur : Onarımın başındaki gemi görevlisi

Bay Brittle : Tireless'in denizci teğmenlerinden

Bayan Brittle : Nana'ya gerçek dost olan Bay Brittle'in karısı

Roger Childers : Dokun sorumlusu olan baş teknisyen

Henri Lefebvre : Ressam

Kaptan Dennison : Goldfinch adındaki özel harp gemisinin kaptanı

Tireless : Kaptan Worthy'nin firkateyninin adı

Goldfinch : Kaptan Dennison'ın özel donanımlı harp gemisi

Lort Mulgrave : Kaptan Lort'un güvendiği komutanlardan biri

Jean Baptiste San Sauvir: Fransız zindanın sorumlusu albay

Mareşal Soult: Napolyon'un en güvendiği komutanlardan biri

General Lefebvre-Desnouettes : İngiliz kuvvetlerinin esir aldığı general

Biraz garipseyebiliriz; ama tarihi romanların her birinde dikkat çeken hususların başında geçmiş asırlarda, Avrupalı kadınların, çağlarının sosyal yapısında hem eş, hem de evlat olarak ne kadar hor görülüp aşağılandığı gelir. O çağların Avrupalı genç kızları ve kadınları; aile yapısının bireyi olmak yerine, neredeyse bir mal muamelesi görmüşlerdir. Eğitim, onlar için çok ender rastlanılan bir lüks ve genellikle babalarının karar ve insafına kalmış bir ayrıcalıktır.

Evlilikle ilgili kararların, genellikle babalar tarafından alındığı bu çağda , genç kızların bir yuva kurması bile, maddi nedenlere dayanan bir alışveriş gibi olarak algılanmıştır. Babalar, kız çocuklarını, satılacak, hatta zaman zaman kiralanacak bir gelir kapısı olarak görmüşlerdir.

Ne var ki; kadınların fendi, onları gerçekten seven ve onlara değer veren bir erkeğin içten sevgisi ve aşkıyla birleşince, bu romanda da olduğu gibi, o devrin kadınlarının, hem toplumun, hem de ailelerinin, onları bağladıkları zincirleri kopartıp atmalarını mümkün hale getirmiştir...

~ BAŞLARKEN ~

1803 YILINDA, Bayan Pym'in genç kızlar akademisinden çıkartılan

Nana Massie; beş yıldır Kraliyet harp gemilerinin en önemli onarım doku olan

Plymouth'da, anneannesinin ayakta tutmaya çabaladığı Mulberry Hanı'nda

yaşıyordu.

Fransa ile süre giden harp nedeniyle; Fransız sahillerinin kuşatma altında olması, Plymouth'daki iş hayatını durma noktasına getirmişti. Limana ve doka yakın olan büyük hanlar bile yarı yarıya boştu. Limanı ancak uzaktan gören Mulberry Hanı'na birinin gelmesi için yolunu kaybetmiş olması gerekirdi. Limandaki han sahipleri Nana'yı sevdikleri için; onun hazırlamış olduğu el yazması ilânları görünür yerlere koymayı kabul etmişlerdi.

Üzerine giydiği, Pete'in paltosu onu soğuktan korumaya yetmiyordu.

Borçların ödenmesi için, saçlarını bölgenin tek peruk yapıcısına satalı bir hafta olmuştu. Bu kısa saçlara kendisi de, kış soğuşunda kalan başı da daha alışmamıştı.

Anneanesi Gran ve yıllardır yanında çalışan Pete, limanda üç direkli firkateyni görünce, el ilanlarının hanlara dağıtılmasının tam zamanı olduğunu söyleyerek onu aceleyle limana yollamışlardı.

Aslında bunun tam zamanı olduğunu Nana da biliyordu. O saat hanlarda, öğle yemeğinin servis yapıldığı saatti. Ve Nana açtı. Girdiği her handa ona yiyecek bir şeyler verileceğini biliyordu. Merhamet gösterilmesine tepkili olmakla, açlık ile gurur hiçbir zaman bağdaşmazdı. En akıllı balığı bile oltaya çeken bir duyguydu açlık.

Doka onarıma gelen firkateynlerin subay ve astsubayları limandaki hanlarda kalırlardı. Ama hiçbiri limandan o kadar uzakta olan Mulberry'de kalmayı akıllarına bile getirmezdi. El ilanlarını boşu boşuna dağıtacağını biliyordu. Bu vesileyle hiç olmazsa karnını doyuracaktı. Navy Han'dan gelen sosis kokularına dayanması mümkün değildi. Sulanan ağzını platosunun koluna

silerek, kokuya doğru yaklaşıırken adımlarının hızlandığını fark etti.

Navy Han'ın sahibi, el ilanlarını aldıktan sonra ona sosis ikram etmekle kalmamış üç sosisi de kasap kâğıdına sararak ona vermişti. O paketi Gran ve Pete için alıyor olması utancını azaltıyordu.

El ilanını bırakmak için uğradığı ikinci handa ona jambonlu ve soğanlı patates çorbası ikram ettiler. Çıkarken; kalırsa döküleceğini ima eden ifadelerle bir çanak içinde verdikleri çorbanın Gran için verildiğini biliyordu, Nana.

Drake Han'daki ikram ve hazırlanan pakette börek vardı. Han sahibi işlerin kısırlılığından şikâyetçiydi. "Harpteyiz Bayan Fillion," dedi Nana.

"İyi de; bu çağda insanların birbirlerini öldürmelerine ulu Lordum nasıl göz yumuyor? Neyse yine de hiç olmazsa üç beş subay kalıyor bizde. Bir de o ünlü kaptan Worthy, birkaç güne kadar Londra'dan geliyormuş. Eşyalarımı odasına yerleştirdik."

"Havuzda gemisi onarılan kaptan değil mi o?"

"Evet. Tireless'ın kaptanı." Bayan Fillion sonunda Nana'nın topladığı paketlere kendisinininkini de ekleyerek hepsini bir çanta içine koydu. "Kaptan Worthy'yi keşke size yollayabilseydim. Ama inan bizim de müşteriye ihtiyacımız var."

Hiç olmazsa kimseden bir şey istemek zorunda kalmadım tesellisiyle Mulberry'ye doğru yola çıktı. Tepeye vardığında aşağıya sahile bakarak geçmişini düşündü. Babası, Ratliffe Vikontu William Stokes'un teklifini reddederek, Plymouth'da Gran ve Pete'in yanına sığınmak zorunda kalmıştı.

"Aç olabilirim. Ama günün birinde fikrimi değiştireceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun," diye mırıldandı uzaklardaki babasına...

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

KAPTAN Oliver Worthy, Kraliyet Donanma Komutanlığı'ndan yola çıkmalı yaklaşık on iki saat olmuştu. Boğazındaki yanmanın ve kulağındaki ağrının nedenini iyi biliyordu. Bu; derin sularda gezinen denizcilerin başının belası olan bir hastalıktı.

Arabanın içinde biraz daha rahat oturmak için arkasına yaslanarak ayaklarını karşı koltuğa dayadı. Plymouth's gider gitmez yapması gereken işleri düşündü. Bunların hiçbiri hastalıkla bağdaşacak türden işler değildi. Doktaki baş usta, Tireless'da yapılacak onarımlarla ilgili listeyi bekliyordu. Ana direk ikiye ayrılmış, üç firkateynle savaştığı sırada yediği top, gövdede ağır tahribata neden olmuştu.

Satın almacının temin etmesi gereken uzun ikmal listesindeki her şeyin, bu limandan temin edilmesi zordu. Ayrıca denizcilerine belli bir sraya göre birkaç gün kara izni verecekti. Boğaz ve kulak ağrısı giderek daha dayanılmaz bir hal alıyordu. O anda istediği tek şey, rahat bir yataktı. En az bir hafta, rahatsız edilmeden yatmaya ihtiyacı vardı.

Bir de kana kana su içmek istiyordu. Ama aylarca bir fıçının içinde kalmış ve susuzluktan ölmek üzere olan birinin bile içmekte zorluk çektiği, yeşillenmiş, leş gibi kokan gemi suyundan değil...

Her tarafı aylarca su ile çevrili denizcilerin susayıp da öyle bir suyu içmek zorunda kalmaları, bu mesleğin en zor tarafıydı. Sadece usta denizciler, ancak gözlerini kapattıktan sonra, bu suyu içebiliyorlardı. Hani deseniz ki; o durumda

en iyisi suyu hiç düşünmemek, dört bir yanı suyla çevrili insanlar için bu elbette alınabilecek bir önlem olamazdı.

Aklına, komutanlıkta Lort Ratliffe'in istediği ve onun da kabul etmek zorunda kaldığı saçmalık geldi. Aslında o adamı hiçbir zaman sevememişti; ama ona rapor vermek zorundaydı.

İspanya'daki durumla ilgili olarak birçok bilgi istemesi Oliver'ı çok tedirgin etmişti. Kanalla ilgili bilgi almaya hakkı vardı. Ancak İspanya, onun ilgi sahasına girmiyordu. Ayrıca çok özel bir konuda kendisinden bir iyilik yapmasını istemişti.

"Bir ay aileden uzak mı kalacaksın?"

"Ailem yok zaten, komutanım." Yoktu da. Kadınlarla ilişkisi geçici ilişkiler olurdu. Özellikle harp zamanlarında yapılan evlilik, insanın sevdiği bir kadını dul bırakma girişiminden başka bir şey değildi.

"Sana bir şey göstereyim," diyerek masasının üzerinde duran küçük bir resmi ona uzatmıştı.

Bu, erişkinliğe yaklaşmış, burna yakın bölgelerinde çiller olan tatlı, güzel bir kızın resmiydi. Son derece etkileyici kahverengi gözleri, sanki Oliver'ı görür gibi bakıyordu.

Vikont'a baktı. Adam onun kendisine bakma nedenini anlayarak,

"Annesine benzer," dedi.

Bir daha baktıktan sonra resmi Ratliffe'e verdi.

"Hoş bir kız değil mi?" Hoştan da öteydi... "Artık büyüdü. Yirmi bir yaşına girdi. Bu resim, on altı yaşındaki halidir." Adam derin bir şekilde iç geçirmişti.

"Plymouth'da anneannesinin yanında, bir handa yaşıyor. Eleanor, bir aşüfte olan annesiyle bir kere yatmamın sonucudur." Resmi yerine koydu. "Ona karşı olan vecibemi yerine getirdim. Beş yaşına geldiğinde onu, Bath'de bir kız

akademisine yolladım. Eğitimini orada aldı."

Oliver, bu adam hakkında yanılmış olabileceğini düşündü. O tip okullar ucuz yerler olmazdı. Adamın imajı, gözünde bir anda değer kazanmıştı.

Lort çaresizliğini gösteren bir hareketle ellerini açmıştı. "Ne var ki on altı yaşına geldiğinde, geleceği konusunda ona çok cazip bir teklifte bulundum. Kabul etmeyerek, o köhne hana döndü. Düştüğüm hayal kırıklığını anlıyorsunuzdur. Kaptan..."

Oliver bunu anlıyordu; ama her nedense içine bir kuşku düşmüştü.

Kaptanlığın getirdiği bir sağduyu, bu adamın sözlerinin tam doğruyu yansıtmadığı izlenimini vermişti ona.

"Senden isteyeceğim yardım, Plymouth'dayken Eleanor'un anneannesinin hanı olan Mulberry'de kalmandır. Böylece kızımın durumu hakkında bana bilgi verebilirsen, belki de içim biraz olsun rahat eder. Bir iki günde durumunu anlarsın. Sıkıntı içinde olmasına müsaade edemem."

"Plymouth'da olduğum zamanlarda genellikle Drake Han'da kalırım.

Eşyalarım da orada zaten." Lordun rütbesi, bir kaptanı özel işinde kullanabileceği hakkını tanımazdı ona. Oliver, onun bu isteğini reddetmek üzereyken, genç kızın masanın üstünden ona bakan gözlerini gördü. Eleanor Massie, dayanılmaz bir şekilde gülümsüyordu ona. İçinin garip bir heyecanla dolduğunu hissetti. Birkaç gün o handa kalmakla bir şey kaybetmezdi.

Anneanesi, kızı günde iki sefer dövüyor bile olabilirdi.

"Bu isteğinizi yerine getireceğim, Lordum."

Lort bir anda onu kucaklayacakmış gibi bir hareket yapmış; ama kendisine hâkim olmuştu. "Teşekkür ederim. Kaptan Worthy. İleride bir kızın

olursa, duyduğum endişeye hak verirsin."

Oliver, düşüncelerinden sıyrılıp arabanın penceresinden dışarıya baktığı zaman. "Bu hiçbir zaman olmayacak," diye mırıldandı. Harpte savaşıyan bir

firkateynin kaptanıyla, ancak salak bir kadın evlenirdi. Ve ancak ondan da salak bir denizci öyle birine evlilik teklif ederdi.

Bir ara Bayan Eleanor Massie'yi kaderiyle baş başa bırakmayı düşündüyse de öğlene doğru araba, Drake'in önüne geldiğinde, Lorda verdiği söz onu huzursuz etmeye başlamıştı. Verdiği sözü tutmamak, alışkanlıkları arasında değildi.

Hana girdi. Giriş salonunda dehşet bir gürültü vardı. Hastalıktan ayakta duracak hali olmadığı bir anda, bir de bu gürültüyü çekemezdi.

O sırada han sahibi Bayan Fillion yanına gelmişti. Oliver, onun bir şey söylemesine fırsat vermeden elini kaldırdı. "Eşyalarımın burada olduğunu biliyorum, Bayan Fillion. Bu sefer Mulberry'de kalacağım. Yolu tarif eder misiniz?"

Kadın onun bu isteğini; çıırılçıplak soyunun da şu duvarın dibinde amuda kalkın demiş gibi bir şaşkınlıkla karşılamıştı. Ama kendisini çabuk toparladı.

"Buraya sadece bir mil mesafededir. Pek iyi bir yer sayılmaz. Yine de halinizden sessizliğe ve yalnızlığa ihtiyacınız olduğu belli."

Yani bu kadar fena mı görünüyorum.. "Haklısınız," dedi. "Kendisini bir an önce yatağa atması gerektiğinin farkındaydı. "Teğmen Proudly buradaysa onu çağırın. Kendisine söylemem gereken bazı şeyler var."

Yardımcısı, Teğmen Proudly'ye orada kalmayacağını söyledikten sonra ağır adımlarla handan çıkarak posta arabasına doğru yürüdü. Mulberry Han, ne

kadar berbat bir yer olursa olsun, bir an önce kendisini yatağa atmalıydı.

Araba, az sonra üç katlı, köhne bir binanın önünde durdu. Sarmaşıklar, taşların büyük kısmını örttüğü için sıcak bir görünümü vardı. Bahçesine iyi bakılmış olduğu dikkati çekiyordu. Arkasını dönüp de denize doğru baktığında, limana bu kadar uzaktaki bir handa, özel bir nedeni olmayan kimsenin kalmasının mümkün olmadığını düşündü.

Arabacı, eşyalarını hanın kapısına taşıdı. Kapıyı, sekerek yürüyen yaşlıca bir adam açmıştı. "Acaba kalacak bir odanız var mı?" diye sordu.

"Kaptan; altı aydan bu yana hana gelen ilk müşterisiniz. Bu konuda sorunumuz yok."

"İyi de nasıl ayakta kalabiliyorsunuz?"

Eski gemici başını iki yana salladı. "Son günlerde biz de hep bunu düşünür olduk."

Oliver artık ayakta zor duruyordu. "Odadan başka, yemek falan gibi hizmetleriniz var mı?"

"Şimdilik sadece oda verebiliriz. İsterseniz arabacı gitmeden çağırayım.

Size karşı mahcup durumda kalmak istemeyiz."

Oliver tereddüt ederken arkasından gelen sese doğru başını zorlukla çevirdi. Lort Ratliffe'in masasında gördüğü kızdı bu. Sadece uzun saçları kısacık kesilmişti. Garip bir elbisenin üstünde, vücudunu kaplayan bir önlük vardı. Bu haliyle bile çok tatlı görünüyordu. Kendi halini unutmuş da, tanımadığı bu yabancıya acır gibi bakıyordu.

"Burada kalacağım," dedi, eski denizciye.

"Pete elini yüzünü yıkayıp onu yatırdı. Sadece su istedi," dedi Gran,

tepsiyle odaya çıkan Nana'ya. Nana, odaya girdiğinde Kaptan, yastıklara dayanmış, gözlerini kapatmış, bitkin bir halde yatıyordu. Yüzünde koca koca kırmızı lekeler oluşmuştu. Gözlerini bile zorlukla açtığı belliydi. Yine de Nana'nın elindeki tepsiyi görmek, hafifçe tebessüm etmesine neden olmuştu.

Yatağın yanındaki ufak masayı göstererek, "Onu şuraya bırakın da bana bir bardak su verin," derken dudakları birbirine yapışmış gibiydi. Nana'nın verdiği suyu birkaç yudumda bitirdikten sonra boş bardağı kıza uzattı. "Daha..." "Başka bir şey ister misiniz efendim? Çağırmanız gereken kimse var mı?" "Kimse yok..." zorlukla ağzını açıyordu. "Sadece o yaşlı denizci..." "Pete Carter'dır onun adı. Gran'e yardımcıdır." "O yiyecek bir şeylerin olmadığını söyledi." "Bu kuşatma ve kıtlık nedeniyle, müşterimiz de olmadığı için, erzak alamıyoruz. Üzgünüm." Bakışlarını ondan ayırmadan konuşuyordu. "Sanırım yarın Drake'e gitmeniz daha doğru olacak." "Hayır. Gemim onarılıp havuzdan çıkana kadar burada kalacağım." Nana, onun sözlerini sağlık durumuna bağladı. "Tabi sizin bir itirazınız olmadığı sürece." Nana, koca kaptanı bir okul talebesi olarak görmeye başlamıştı. "Elbette hiçbir itirazımız olamaz. Sadece; işte yemek meselesi..." Oliver karşı duvardaki kırık dökük çalışma masasını gösterdi. "Pete, para kesemi üst göze koyduğunu söyledi. Lütfen içinden üç öğün yiyecek bir şeylerimizin olması için yeterli parayı alın. Ben şimdilik sadece bol kremalı ve şekerli bir yulaf lapası isterim. Başka bir şey yiyecek halim yok."

Nana tereddütlü bir şekilde masaya yaklaşp çekmeceyi açtı ve içindeki

keseyi alarak yatağa yaklaştı. Ve keseyi Kaptana uzattı.

Oliver yüklü bir para vermişti Nana'ya. "Bu para bitince bana haber verin, Bayan Massie. Limanda olduğum zamanlar iyi beslenmek isterim." Bakışındaki sıcaklık Nana'yı rahatsız etmemiştir; odadan çıkması gerektiğini biliyordu.

Arkasını döndüğünde. Kaptanın cılız sesini duydu. "Handaki herkesin karnının iyice doymasına önem veririm..."

"Anlıyorum, efendim. Bir isteğiniz var mı?"

"Bu akşam siz ne yiyeceksiniz?"

"Biraz çayla tost." Mecburen ekledi. "Öğlen iyice doymuştuk da..."

Kaptan, uzanıp onu bileğinden tuttu. "Niyetim gemim hazır olana kadar burada kalmaktır. Ama yalan söylediğini hissedersen, burayı terk ederim."

"Evet, efendim." Sesi duyulamayacak kadar yavaş çıkmıştı. Oliver onun bileğini bir süre bırakmadı. "Bu akşam istediğim tek şey sadece su. Bir de Pete'e bir soruver. Bu hastalık için yapabileceği bir karışım falan var mı?"

"Onun Şehrazad masalları kadar bol tedavi yöntemleri vardır."

"İnanırım. Bir de anneannenin bildiği lapa türleri olabilir. Yaralara falan kullanılan türden."

Bu garip diye düşündü Nana. Gran'i nereden bilebilirdi ki? Daha önce hiç burada kalmamıştı.

"Pete soyunmama yardım ederken yaşlıca bir kadın gördüm..." diye açıklamak zorunda kaldı.

Gran, Kaptanın verdiği parayı ekmek kutusunun altındaki kasaya koydu.

İçinde Nana'nın sattığı saçtan arda kalan birkaç kuruş vardı. Gran aylardan beri

ilk defa rahatlamış gibiydi.

"Böyle bir müşteri hiç görmedim Gran. Bunu neden yapıyor dersin?"

"Allah bilir." Torununa döndü. "Dolabın üst rafında solda duran torbayı ver. Kaptanın boynu için bir lapa yapayım. Pete de gider biraz pamuk alır."

"Biraz da yiyecek bir şeyler alması gerekiyor; sabah kahvaltısı için yulaf lapası istedi. Bol kremalı ve şekerli olmalıymış."

Bir saat kadar sonra Gran, yara için hazırladığı lapayı, eskiden kalma bir çorabın içine sarmış. Kaptanın odasına çıkartıyordu. Nana ona kapıyı açtı.

Kaptan uyuyordu; kapının sesini duyunca hareket etmiş ve onlara doğru dönmüştü. İstirap içinde olduğu yüzünden rahatlıkla anlaşıyordu.

"Yüzükoyun yatın Kaptan. Önce kulağınıza özel bir yağ damlatacağım."

Oliver, yaşlı kadının sözünü dinleyerek yüzükoyun yattı. Gran, onun iki kulağına da yağdan damlattı. Sonra da az bir pamukla kulağını tıkadı. Sonra yara lapasını Nana'ya verdi. "Kulaklarını da içine alacak şekilde boynuna dola," dedi. Nana, adama yaklaşınca onun keskin bir şekilde deniz koktuğunu fark etti. Giysilerini tuzlu suyla yıkıyor olmalıydı. Nana'nın işi bitince Gran, adamın sırtını yastıklarla destekledi. "Hepsi bu kadar Nana." dedi. "Şimdi dinlenmesi için yalnız bırakalım onu."

Gran odadan çıkınca Kaptan, "Beni saat yedide kaldırmayı unutmayın.

Kahvaltıdan sonra havuzdaki gemimin yanına gideceğim," dedi.

"Hiç sanmam Kaptan. Siz hastasınız."

"Yine de gideceğim Bayan Massie. Pete beni bir el arabasında taşımak zorunda kalsa bile..."

Bu kızın okulunu terk edip buraya gelmesinin nedeni ne olabilirdi? Babası

ona hiç de küçümsenmeyecek bir imkânı sağlamışken, onun burayı tercih etmesinin bir nedeni olmalıydı...

~ İKİNCİ BÖLÜM~

LANET olsun; Nana Massie haklıydı. Gerçekten hastaydı Oliver. Boğazı yanıyor, kulakları zonkluyordu. Boynunun ağrısı azalmıştı. Bunu boynunda sarılı duran yara lapasına borçlu olmalıydı. Lapa iyice soğumuştı; ama yaydığı yulaf kokusu halen etraftaydı. Açlığını hissetti. Taze bir ekmek bile tam bir ziyafet olurdu bu durumda.

Üşüyordu. Gran ya da Nana, dolapta ekstra battaniye olduğunu söylemişlerdi: ama o yataktan çıkmaktansa üşümeye devam etmeyi tercih etti. Aslında bir battaniyenin ne kadar da işe yarayacağını düşündüğü sırada kapısı yavaşça açılmıştı. Melekler beni üşümekten kurtarmak için gelmiş olmalı...

Gelen melek değil Nana'ydı. Sönmek üzere olan büyük mangala kömür dolduruyordu. Birkaç dakika içinde oda ısınacağına göre, artık battaniyeye de ihtiyacı kalmayacaktı. Buna rağmen Nana odadan çıkmamıştı. Dolabı açıp oradan bir battaniye çıkartarak Oliver'ın üstünü örtüp kenarlarını sıkıştırmıştı. "Ben de alabilirdim onu." Oliver'ın sesi boğazında biriken atıklardan ötürü hırıltı içinde çıkmıştı.

"Biliyorum," dedi Nana. "Ama bunu yapmak yerine, üşümeye devam etmeyi tercih eden tembellerin olduğunu da biliyorum."

Oliver'ın içinden gülmek gelmişti. Öte yandan Vikont'un kızının, böyle bir yerde, bu şartlar altında çalıştığını düşünmek içinde bir eziklik duygusu yaratmıştı. Piç statüsünde olmasının günahı bu kıza ait olamazdı.

Nana, battaniyeyi Oliver'ın vücuduna iyice sardıktan sonra. "Biraz uyuyun Kaptan. Birazdan kahvaltınızı getireceğim. Pete de bir karışım getirecek size," dedi.

"Kahvaltıya ineceğimi dün söylemiştim."

"Bense aksine bir karar verdim." Nana, bunu büyük bir rahatlıkla söylemişti. Oliver, emir almaya alışık olmamasına karşın, onun söylediği gibi yapmış, uyumak için gözlerini kapatmıştı.

Uyandığında oda iyice aydınlanmıştı. Perdenin arasından gri, kasvetli bir hava görünüyordu. Çarpan bir panjur, rüzgârın hızını belli ediyordu.

Oliver, isteksiz bir şekilde yataktan çıktı. Yatağın altında duran sürgüyü alarak ihtiyacını giderdi. Nana, bu tür temizlik işleriyle ilgilenmiyor olmalıydı.

Yine sıcak yatağına girdi. Fazla yatamayacağını biliyordu. Tireless'ın yanına gitmeli, ustayla konuşmalı ve adamlarının olası bazı sorunlarını halletmeliydi. Yardımcısı Proudy'ye ihtiyacı olacaktı. Gerçi bu havada onu, karısının koynundan çıkartmak doğru olmazdı.

Belki de Bayan Massie'den yardım isteyebilirdi. En azından okuma yazma bildiği muhakkaktı. O zaman kahvaltısını yatakta yapmasının bir sakıncası olmazdı.

Rüzgâr dinip yağmur taneleri pencereyi dövmeye başladığı sırada kapısı vurulmuş ve Bayan Massie odaya girmişti. Elinde bir tepsi vardı. Pete de arkasındaydı.

Nana Massie, o sabah bir başka güzeldi. Neyse ki Oliver, hiçbir kadınla ciddi bir ilişki içine girmemeye yıllar önce karar vermişti. Limanlarda, ölmüş kocalarının cesedini ağlayarak bekleyen dul kadınları göre göre bu kararı daha da pekişmişti. Bir kadını o duruma düşüremezdi.

Güzel bir kadına bakmayı yasaklayan hiçbir kural olmadığına göre, Nana denen bu kadına da o gözle bakabilirdi.

Kendi perişan haliyle, bu kadının taze ve hareketli hali tam bir tezat oluşturuyordu. Allahtan ondan çok daha yaşlıyım ve böyle bir kadını cezalandırmayacak kadar iyi kalpliyim... O güne kadar hiçbir kadında bu kadar iri ve bu kadar hoş bakmasını bilen gözler görmemişti. Böyle saçma şeyler düşünmemeliydi. İyi de Havva anamızla, Adem babamız bu konuda çok tutucu olsalardı, insanlık da varolmayacaktı... O zaman Nana'ya o gözle bakmasında bir sakınca yoktu.

Kızın avurtları fazla çökmüş görünüyordu. Bunun nedenini biliyordu. Bu bir beslenme eksikliği sorunuydu. Biraz gayret ve zamanla vücudunun yuvarlak bölümlerinin daha dolgun ve çekici hale gelmesi mümkündü.

Ona kısmen hayranlıkla, kısmen de inceleyen nazarlarla baktığını fark edince toparlandı. Nana'nın bu bakışlara bir anlam vermemesi mümkün değildi. Hele bir de doğru anlamı verirse, herhalde Oliver için hiç de hayırlı olmazdı bu. O sırada Nana, kahvaltı tepsisini onun kucağına yerleştirmekle meşgul olduğu için bu bakışları fark etmemiş olmalıydı. Pete Carter ise böyle ayrıntılara dikkat edecek biri hiç değildi.

Nana'nın yüzü Oliver'a iyice yaklaştığı için kızın yüzündeki çilleri çok iyi görebiliyordu. Herhalde yaşlandıkça bu çiller yok olacaktı. Ama mademki o anda vardı, Oliver, o sempatik noktaların görsel zevkini çıkartmalıydı.

Nana, tepsinin güvenli bir şekilde yerleştiğine emin olarak geri çekilmiş ve yatağın yanında ellerini önünde bağlayarak durmuştu. "Bol kremalı yulaf lapanız. Umarım istediğiniz kıvamda olmuştur. Ne kadar şeker koyacağınızı

bilemediğimiz için şekerliği getirdim. İstedığınız kadar koyun."

Oliver başını salladı. Tepsiyi kucağına yerleştirmesi keşke biraz daha uzun sürseydi. Oliver'ı en çok şaşırtan şey, Nana'nın, gül kokmasıydı. Böylesi köhne bir handa yıllardır yaşayan bir kadının, gül kokması nasıl mümkün olabiliyordu?

Genç kadına baktı. "Bayan Massie, sizden sırtımı yastıkla desteklemenizi isteyebilir miyim? Çocuklar gibi önüme yiyecek dökmek istemem."

Nana yastıkları kabartarak Oliver'ın arkasına dizdi. Sonra da yaslanması için onu, omuzlarından hafifçe itti. Gül kokusu, yeniden Oliver'ın burnuna dolmuştu. Barut kokusundan çok daha çekiciydi bu koku.

Nana yataktan uzaklaştıktan sonra sıra Pete Clark'a gelmişti. Elindeki bardaktaki koyu renkli ve yoğun olduğu görünüşünden belli olan karışımı Oliver'a uzattı.

"Çok lezzetli olduğunu iddia edecek değilim. Ama iyileşmeniz için çok gerekli bir karışımdır bu. Kahvaltıdan sonra bir dikişte bitirmenizi öneririm."

"Hepsini bir dikişte mi?

"Hepsini bir dikişte sür. Bitirdikten sonra biraz daha vereceğim. Emin olun size çok iyi gelecektir."

Pete bu sözlerden sonra odadan çıktı. O anda önem vermeye başladığı, Nana'nın beslenmesi konusuna girdi. "Bayan Massie kahvaltı ettiniz mi?"

Bir anda böyle bir soruyla karşılaşmış olmasının onu şaşırttığı belliydi.

Gözlerini kırptırdı. Vereceği cevabı düşünür gibi bir hali vardı. "Unutmayın; yalan söylemeyi yasaklamıştım."

"İyi de o dün akşam için değil miydi?"

Kendisi de gülmüştü bu cevaba. "Tamam. Yalan söylemek yok. Hayır,

henüz kahvaltı etmedim."

Oliver elindeki kaşığı tepsiye bıraktı. "Aşağıdan kendinize bir kaşık ve çanak getirinceye kadar bekleyeceğim. Umarım daha lapa kalmıştır."

"Daha isteyebilirsiniz diye size ayırmıştık."

"O zaman bil ki ben ancak bunu bitirebilirim."

Nana hiçbir şey söylemeden odadan çıkmıştı.

Yulaf lapası insana hayat veren bir lezzeteydi. Üstelik boğazından kayar gibi geçiyor olması, boğaz ağrısını hissetmemesini de sağlıyordu.

Nana bir çorba kâsesini ağzına kadar doldurmuş şekilde odaya gelip, yatağın yanındaki iskemleye oturdu.

Oliver, lapasından bir kaşık daha aldığı zaman, lezzetinin daha da artığını fark etti. Genç kadına bakmamaya özen göstererek lapasını yemeğe devam etti.

Bitirince, Pete'in bıraktığı karışıma baktı. "Bu iksir hakkında bir bilginiz var mı?"

"Bir iki kere içmişliğim vardır. Bence onu içtikten sonra bir de elma suyu içerseniz iyi olur."

"Bak; Bayan Massie, Fransız donanmasından bir gemiyle savaşmak başka şey, böyle bir şeyi içmek başka şey." Bardağı eline aldı.

"Korkaklık bir denizciyi devamlı karada olmaya iter. Ama sanırım siz öyle biri değilsiniz."

Vay vay Bayan Massie... Demek ki denizcinin ruh hali hakkında da bilgi sahibisiniz. "

"Görüyorum ki, beni içmeye zorluyorsunuz."

Derin bir soluk aldıktan sonra bardağı başına dikti. Bu karışımın, küpün dibindeki yeşillenmiş sudan daha kötü olamayacağını düşünmek ona cesaret

vermişti.

Karışım beklediği kadar kötü çıkmamıştı. İçinde biraz rom bile vardı.

Üstüne içtiği elma suyu da gerçekten çok iyi gelmişti.

"Size bir sürahi su getireceğim," dedi Nana. Odadan çıkmak üzere ayağa kalkmıştı.

"Dönerken bir bloknotla, bir kalem getirebilir misiniz? Saat kaç oldu?"

"Yedi buçuk, Kaptan"

Oliver, ellerini ovuşturarak sırtını yastıklara dayadı. "Saat dokuz gibi

Tireless'ın yanında olmak istiyorum." Nana'nın itiraz etmeye yeltendiğini

görünce elini kaldırarak onu susturdu. "Ama ondan önce denizcilerimin kara izni çizelgesini yapmam gerekiyor. Bu konuda sizin yardımınız alacağım."

"Elimden geleni yaparım," dedi Nana.

Gran, sana denizcilerle fazla yakın olmamayı öğütlemiş olmalı. Bu işime gelmiyor. Ama Gran 'e afferin. Kendini denizcilerden korumalısın.

"Kara iznine çıkacak denizcilerimin arasında bir öncelik listesi yapmam gerekiyor. Aslında bu konuda her zaman ikinci kaptanımın yardımını alırdım. Ama bir yıldan beri karısından uzaktı. Onu, karısıyla paylaştığı sıcak yataktan çıkartmak istemem. Sizin yardımınızı almam gerekiyor."

Nana'nın yüzü kızarmıştı. Oliver onun bu görüntüsünün çok daha çekici olduğuna karar verdi. "Pete Carter'dan yardım almayı düşünmedim değil; ama onun okuryazar olduğunu zannetmem."

"Adını soyadını yazabilir." Bir an Oliver'a baktı. "Ben yardımcı olurum."

"Teşekkürler. O zaman lütfen Pete'e söyleyin. Saat sekiz buçuk için bana bir araba çağırsın."

"Hiç olmazsa bugün yatakta kalsaydınız..." Bunun olmayacağını bildiği sesinden anlaşılıyordu.

"Buna imkân yok. Napolyon denen herifin boğaz ve kulak ağrısına aldırmayacağına eminim."

Nana'nın bunun karşısında söyleyeceği bir şey olmadığı, başını eğerek odadan çıkmasından belliydi. Ağır adımlarla merdivenleri indi. Kaptan Worthy'nin o güne kadar tanıdığı denizcilerden büyük bir farkı olmamalıydı.

Yine de yıllardan sonra Gran ve Pete'den başka biri onu düşünüyordu. Kaptanın bu konuda içten olduğu izlenimini edinmişti. Açık konuşmayı seven bir adama benziyordu. Yine de bir şeyler yemesi konusunda bu kadar ısrarcı olmasına bir mana veremiyordu.

Merdivenden dönüp, onun odasının kapısına doğru baktı. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun," diye mırıldandı.

Ufak yemek odasına girdi. Gran, orada Kaptan için, olabildiğince şık bir masa hazırlamasını söylemişti. O zaman aklına o yılın ilkbaharında ölen son misafirleri geldi. Bir zamanlar müşteri olan o kadın; parası bitince, hiçbir handa rastlanılmayan misafir statüsüne girmişti.

Bayan Edgar, ki Nana onun ilk adını hiçbir zaman öğrenemedi, iyi bir insan olmasına karşın biraz asalet budalasıydı. Liman Müdürü'nün iki kızına eğitim vererek hayatını kazanıyordu. Kızlar büyüyüp, evlenip buralardan gidince işsiz kalmıştı. Ne yaşı, ne sağlığı, ne de niyeti yeni bir iş bulmasına uygun olmadığından, temiz ve ucuz olduğu için Mulberry'de kalmaya başlamıştı.

Yemeğini herkesten ayrı, bu ufak yemek odasında, onun için hazırlanan masada yer; akşamlarını da odasında yalnız başına geçirirdi. Gran, kendileriyle

beraber yemek yemesi ve akşamları oturma odasında sohbet etmeleri konusunda epey gayret göstermişti; ama yaşlı kadın buna hiçbir zaman yanaşmamıştı. Hatta parası bitip de handa misafir olarak kalmaya devam ettiği günlerde bile bu konuda olumlu bir yaklaşım göstermemeye inat etmişti. Gran, onun bu direncini haklı olarak; Bayan Edgar'ın onların seviyesine inmek istemediği şeklinde yorumlamış ve bunda bir kötülük görmemişti.

Bayan Edgar'ın hiç para ödemededen handa kalıp, her türlü hizmeti alması karşısında Gran, "Ne yapayım," demişti. "Bu yaştan sonra onu kapıya koyacak halim yok ya." Bayan Edgar ise hiçbir zaman sofralarına katılmamış, akşamları onlarla iki cümle dahi etmemiştir.

Uzun bir bakımın ardından, gözlerini kapatmak ve bir yer bularak onu gömmek Gran'e kalmıştı.

Gran, torununun da günün birinde Bayan Edgar gibi bir öğretmen olmasını istiyordu. Nana ise kimsenin, bir piçi çocuğuna eğitimci olarak

tutmayacağını bildiği için kendisini böyle hayallere kaptırmamıştı. Ayrıca Gran üzülmesin diye bu konuda ona bir şey söylememiştir.

Mutfığa gittiğinde Gran ve ortalık hizmeti veren Sal, Kaptandan kalan lapayı bitirmekle meşguldüler. "Kaptan benden bazı notlarını almam için yardım isledi." Dolabın gözünden bir bloknotla, bir kalem aldı. "Biraz daha su istiyor." Sal'a döndü biraz da sıcak su getirirsen tıraş olacak. Sonra da gemisinin yanına, kuru havuza gidecekmiş."

"Bunu yapacak gücü olduğunu sanmam."

"Ama yapacak."

"Bu havada ölümünü hazırlıyor olmalı," diye bir şeyler mırıldanmıştı

Gran. Sonra da biraz daha yara lapası yapmak için torbaları karıştırmaya başladı.

Nana, kalemi kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra bir eline bloknotu, diğeriine sürahiyi alarak merdivenlere yöneldi. Kaptanın kapısını yavaşça vurdu. İçeriden hiç ses gelmemişti. Kapıyı hafifçe aralayarak içeriye baktı. Kaptan uyuyakalmıştı.

Onu rahatsız etmeyip, aşağıya inmeyi düşündü bir an. Sonra, Kaptanın, o gün gemisinin yanına gitmeye kararlı olduğunu hatırladı. Kendisine araba istediğini bile söylemişti. Sürahiyi masaya bırakarak yavaşça yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

Uyurken garip bir pozisyon almıştı Oliver. Sırtüstü yatmış, ellerini de karnında birleştirmiş olması Nana'ya tabutla yatan bir adamı hatırlattı. Bu herhalde mesleğinin gereği, bir anda ayağa kalkabilecek bir pozisyon olmalıydı. Acaba hiç yüzükoyun, ya da yan yatar mı? diye düşündü. Belki bu da denizlerdeki yaşamının neden olduğu bir alışkanlıktı. Her neyse; o anda önemli olan onun huzurlu bir şekilde uyuyor olmasıydı. İnce dudaklarının üstündeki burnu sivri ve hafif kemerliydi. şakaklarında tek tük kırlaşmış saçlar vardı.

Kulağının altından başlayan bir yara izi, çenesinin altına kadar devam ediyordu. Bunu açık sulardaki korsanlar yapmış olabileceği gibi, bu iz bir Fransız askerinin kamasının eseri de olabilirdi.

Kendisi bu kadar inceyken, Nana'nın zayıf olmasının üzerinde durmasında bir anlam yoktu. Kamında birleşmiş parmakları bir denizciden çok, bir piyanistin parmakları gibi uzun ve muntazamdı. Sadece ellerinin üstü oldukça damarlıydı.

Bakışlarını yeniden yüzüne çevirdi. Açık denizlerde yanmış, maun kadar pürüzsüz bir yüzdü bu. Gözlerinin kenarında belirmeye başlayan çizgiler ona olgun bir hava veriyordu.

Kaptan öksürmüş, sonra da zorlukla yutkunmuştu. Yüzünün buruşmasından, ağrılarının devam ettiği belliydi. Gözlerini açtıktan sonra bir süre sadece tavana bakmıştı. Nerede olduğunu hatırladıktan sonra gözlerini çevirmeden, "İşte böyle Bayan Massie," dedi. "Uyandığım zaman ilk yaptığım şey tavandaki pusulaya bakmaktır. Yatakların üstüne pusula asarsanız, gelen denizci sayısı artabilir."

"Uzun yıllardan beri denizlerde olmalısınız. Hep böyle sırtüstü mü yatarsınız?"

"Bazı alışkanlıkları yenmek zor oluyor," dedikten sonra ona doğru dönmüştü. "Çalışmamız için dolaptaki denizci torbamı getirebilir misiniz?" Torbayı alıp içinden geminin seyir defteriyle, görev ve bir iple sarılıp rulo haline getirilmiş olan nöbet çizelgesini çıkardı. "Bunu açıverin, lütfen."

Nana ona bir bardak su verdikten sonra işe başlayabileceğini gösterir şekilde görev çizelgesini kucağına açtı. O anda merakına yenilerek sordu.

"Kaptan yüzünüzdeki iz nasıl oldu?"

Kaptan gülümsedi. "Onun bir savaşta olduğunu düşünmüş olmalısınız.

Sizi biraz düş kırıklığına uğratacak ama çocukken kilisenin bahçesindeki bir ağaçtan düşmüştüm. Sivri bir dalın eseridir o iz."

Nana'nın bakışından, onun gerçekten düş kırıklığına uğradığını görünce devam etti. "Gerçek bir kılıç izini görmek istiyorsanız, o sol kolumun altından başlayan oldukça derin bir izdir. Tam yanında da bir kurşunun neden olduğu bir

delik var."

"Şaka ediyor olmalısınız!"

"Böyle konularda şaka etmem. Her neyse biz işimize bakalım. Nerede kalmıştık?"

Sizin nerede olduğunuz bilmiyorum Kaptan. Ama ben bambaşka bir hayal âlemindeyim... Dönüp Kaptana baktığında, yüzünü ezberlemek ister gibi baktığını fark etti. Gözü dalmış olmalıydı.

"Kaptan size bir soru daha sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Hiç korktuğunuz oldu mu?"

"Ben her zaman korku içindeyimdir Bayan Massie. Gemim için korkarım.

Sonra adamlarım için korkarım. En sonunda tabi kendim için de korkarım."

Yeniden tavana baktı. "Gerçek sıra bu. Benim firkateynim gibi harp gemileri, İngiltere'nin bekasıyla, mahvı arasında nöbet tutan neferler gibidir. Buradaki yaşam şartlarınızın hiç de iyi olmadığını görüyorum. Ama açık denizlerde hayat bundan çok daha kötüdür. Hele İspanya ve Portekiz'de şartlar daha da ağırlaşır.

Oporto'nun daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Lânet olsun bu

Napolyon ve Portekiz'i kuşatan Mareşal Soult'a. Sör John Moore'un

askerlerinin, olsa olsa dayanacak birkaç günü kalmıştır. Bir an önce

firkateynimin buradan çıkmasını ve harbe karışmasını istemem nedensiz değil.

Bir ayağım çukurda da olsa, savaşı arkadaşlarıma bir an önce ulaşmalıyım."

Nana ona bakarken şoka girmiş gibiydi. Oliver da bunları ona söylediğine inanamıyordu. Yeniden başlarken yüzündeki ciddi hava biraz olsun yumuşamıştı.

"Bayan Massie, bu konularda ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu

söylediklerimi komutanlıktan başka bilen yoktur."

"Belki de bunları birilerine söylemenizde fayda vardır. Bu gibi durumları birileriyle paylaşmak insanı rahatlatır." Babasının ona yaptığı korkunç teklifi Gran'e anlattıktan sonra, ne kadar rahatladığını hatırlıyordu. Sesini alçalttı.

"Demek ki durum bu kadar kötü..."

"Belki daha da kötü. Ben de bu nedenle bir an önce havuza gidip, baş sorumluyla konuşmalıyım. Gemimin onarımı için iki aydan bahsediyor. Oysa en fazla üç hafta sonra denize açılmam gerekir."

"Keşke size bir şekilde yardımcı olabilseydim." Hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Karşısındaki adam, İngiltere'nin en önemli kaptanlarından biriydi. Onun çaresiz kaldığı bir yerde o ne yapabilirdi ki?" Soran nazarlarla baktı kaptana.

"Sizin elinizden geleni yaptığınız muhakkak. Bir de benimle bu konuları konuşuyorsunuz."

"Bunu herkes yapardı."

"Hayır yapamazdı. İnsanların ürkükleri konular açıldığında, hemen konuyu değiştirdiklerini biliyorum. Üstelik en üst kademede sorumluluk taşıyanlar bile böyle yapıyor."

Bu adam bana hiçbir zaman yalan söylemez diye düşünüyordu Nana.

Ama hayatın Drake'de çok daha rahat olduğunu görünce nasıl olsa oraya gidecek ve ben de muhtemelen onu bir daha hiçbir zaman görmeyeceğim...

Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bu düşündüklerini söyleyemezdi...

NANA listeye baktı. "Başlayalım mı?"

Kaptan tavana bakıyordu. Gözleriyle bir şeyler arar gidiydi. Personel nöbet cetvelinde, iki yüze yakın isim vardı. Nana, her birinin adını okuduğunda Kaptan: birinci grup, ikinci grup ya da üçüncü grup olarak o denizcinin adının yanına yazdırıyordu. Sonunda Nana dayanamayıp sordu.

"Bu ayırımı neden yapıyoruz?"

"Bunlar denizcilerin hangi sıraya göre kara iznine çıkacaklarını gösteriyor." Sonra kendi kendine gülmüştü. "Diğer kaptan arkadaşlar, bunu yapmanın çılgınlık olduğunu düşünürler. Bugüne kadar benim adamlarımdan hiçbiri izinden dönmezlik etmedi. Firar edecek olan, nasılsa bir yolunu bulur." Kaptanların, özellikle harp zamanlarında, denizcilerine kara izni vermediklerini biliyordu Nana. Demek ki Kaptan Worthy, o kaptanlardan değildi.

Bu adamdan çekinmesi için bir neden olmadığını, geçen her saatte biraz daha net görüyordu. Her ne kadar kendisinin, korkağın biri olduğunu söylese de, çok cesur biri olduğu muhakkaktı.

"Adamlarının firar etmeyeceklerine dair güvenin, onlara karşı iyi niyetli tutumundan kaynaklanıyor olmalı."

"Akşamları, ışıklar kapanmadan önce sıcak sütlerini veririm." Bu sözden sonra ciddileşti. "Aslında her şey, adil davranmaya dayanır. Gemim, kanalın korunmasıyla görevlidir; ancak ben doğrudan donanma komutanlığına bağlıyım. Umarım bu konuşmalar seni sıklamıyor."

Sıkılmak nereden, daha saatlerce dinleyebilirdi Kaptanı. "Sizi dinlerken sıkılmama imkân yok. Burada hayat o kadar tekdüzedir ki; bu anlattıklarınızın

hepsi, çok ilgi çekici şeyler."

"Aslında denizcilerimin bu kadar bağlı olmalarının bir nedeni de mali imkânlarımızdır."

Nana'nın onun bu sözlerine inanmadığını bakışlarından anlayınca devam etti. "Bu bağlılığı başka neye bağlayabilirsiniz ki?"

"Siz hak yemeyen ve cesur birisiniz. Kaptan."

"Beni iyi tanıdığınızı iddia edemezsiniz."

"Bu konuda haklısınız." Oda bir anda Nana'ya çok sıcak gelmeye başlamıştı. "Yapmamız gerekenler bu kadarsa, Pete'e araba bulmasını söyleyebilirim."

Kaptan Worthy, yavaşça ayağa kalkarak, "Yapmamız gereken bir şey daha var. Torbamda katlanmış bir kâğıt olacak. Yapılması gereken onarımlar listesine bir şeyler daha ilâve edeceğim."

Nana, yeniden yerine oturarak Kaptanın torbasına uzanıp, sözünü ettiği katlanmış kâğıdı çıkarttı.

"Bu listenin aslı yardımcımdadır. Böylece neleri takip etmesi gerektiğini bilir."

Nana, onun söylediği bir iki maddeyi ekleyerek listeyi Kaptana verdi.

"Pete, arabayı çağırincaya kadar ben bir acele giyineyim. Ayrıca yardımcıma vermem gereken bir başka not daha var. Sizden rica etsem, Drake Han'a uğrayarak onu kendisine verir misiniz? İstirahat sırasında onu rahatsız etmek istemem." Gülerек devam etmişti. "Sanırım Bayan Proud'yı yatakta yalnız bırakmak istemeyecektir."

Nana onun bu sözlerini duymazdan gelirken, gülmek için dudaklarını ısırılmıştı. "Bayan Massie, sanırım anneanneniz ve Pete, gemicilerle

yakınlaşmamanız için sizi uyarmışlardır. Haksız da sayılmazlar. Genellikle kaba ve tek yönlü insanlardır."

Nana, bu sözlere içten bir şekilde gülmüştü.

"Aman Tanrım, bir kadının bu kadar güzel bir şekilde güldüğünü görmek, ne kadar hoş bir şey. Siz yine de onlara karşı dikkatli olun." Giyinmek üzere ayağa kalktığı anda ne kadar yorgun olduğu hareketlerinden belliydi. "Siz aşağıya inin. Ben birazdan gelirim."

"Emredersiniz Kaptan..."

Nana kapıya yaklaştığında Kaptan, ona bir kere daha seslenmişti. Yalnız kalmak istemez gibi bir hali vardı. "Sizin bu havada dışarı çıkmanızı istemem. Baksanıza saçlarınız ne kadar kısa. Bu havada üşütüp hasta olabilirsiniz. Proud'y'e notu verme işini yapabilecek bir başkası vardır herhalde." Bunu söylerken onun kısa saçlarına dokunmuştu.

Nana bir an için ne yapacağını bilemedi. En doğrusu gerçeği söylemek olacaktı. "Uzun saçlarımı geçenlerde buranın tek perukçusuna sattım." Bunu söylerken Kaptanın gözlerinin içine bakıyordu. "Paraya ihtiyacımız vardı da..." Kaptanın bakışlarındaki acımayı hissettiği zaman, odadan bir an önce çıkması gerektiğini düşündü. "Sağlığım yerinde Kaptan. Benim için endişelenmeyin," diyerek aceleyle çıktı.

Odasına gidince kapattığı kapıya yaslandı. Kaptanla konuşmak ona iyi geliyordu. Sorunlarını bile onunla paylaşabilirdi. Parasızlıklarını, gelecekle ilgili hiçbir beklentileri olmadığını, utanmaz babasının iğrenç teklifini ve Mulberry Han'ın bu şartlarla devam etmesinin mümkün olmadığını, o zaman başlarının üstünde bir çatı bulmakta bile zorlanacaklarını Kaptana anlatsa rahatlayabilirdi. Ama o adamın da derdi başından aşmıştı. Nana 'ya ve onun sorunlarına ayıracak vakti yoktu. Hiç olmazsa Devon Sahili'nin en döküntü hanında

olmalarına karşın, iyi hizmet vererek onu biraz daha burada tutabilirlerdi.

Oliver Worthy, kulağındaki müthiş ağrı ve halsizliğe karşın olabildiğince çabuk giyinmişti. Zaman zaman başı döndüğü için duvara tutunmak zorunda kalıyordu. O gün işlerini ihmal edebileceği bir gün değildi. Ancak Tireless havuza çekildiği zaman biraz dinlenmeye fırsatı olacaktı. Mulberry'nin çevresinde gezinebilir; handa oturup mektup yazıp, bazı hazırlıklar yapabilirdi. Aslında mektup yazacak kimsesi olmadığına göre, zamanını böyle geçirmesi zaten söz konusu değildi. Anne ve babası ölmüştü. Eski denizci arkadaşlarının birçoğu da harp sırasında hayatlarını kaybetmişlerdi. Bazılarının nerede olduğunu bilmiyordu. Bundan birkaç yıl önce merhum bir gümrük müdürünün eşi olan ve Napoli'de yaşayan bir kadınla ilişkisi olmuştu. İkinci bir izdivaç yaptığını öğrendikten sonra onunla yazışmayı keseli aylar oluyordu.

Hayatında ciddi bir ilişkiye yer olmayacağına çok önceden karar verdiği için, varlığı bu güzel Bayan Massie için bir tehlike değildi. Kadınlara karşı bir bağışıklık oluşmuştu bünyesinde. Bir denizcinin uzun aylar ve hatta bazen yıllar boyunca denizde kalmasının, geride bıraktığı kadın için ne acı bir şey olduğunu biliyordu. O kadınların bazıları kendilerini içkiye verirler, bazıları ise kabuklarına çekilerek tam bir inziva hayatı yaşarlardı. Aralarında bu beklemeye sabır göstermeyerek kötü yollara düşenlerin sayısı az değildi.

Tabi bu arada kaptanların en zor görevi, uzun bir seferden sonra geldikleri limandaki kadınların bazılarına, eşlerinin bir harpte öldüğünü ve kabrinin bile olmadığını söylemekti. Bütün bunları bilmesine rağmen, Nana denen bu kadını bu kadar çok düşünmesinin nedenini çözemiyordu. Bu düşüncelerden bir an önce kurtulmalıydı. Tıraş olurken aynadaki görüntüsüne

baktı. Hastalık onu bayağı sarsmıştı. Bir kadının hoşuna gidecek tarafı zaten pek azdı. Kadınlar eğlenmekten hoşlanırlardı. Gülmekte bile zorlanan bir kişinin, bir kadına çekici gelmesi elbette düşünülemezdi. Üstelik anlatabileceği tek şey,

denizlerin tehlikesi, harp ve yaşanan zorluklardı. Bunların neresi eğlenceliydi ki?

Bir de her şeyi doğru söyleme huyu vardı.

Giyinmesini tamamlamış, boyun bağıını her zamankinden daha büyük bir özenle bağlamıştı. Ateşin yanına oturarak, Proud'y'e kısa bir not yazdı. Bir alt rütbede olduğu için Bay Ramseur zaten geminin başındaydı. Dışarıda araba sesi duyunca, "İniyorum," diye seslendi aşağıya doğru. Ama bağırması hiç doğru olmamış, boğazı bir anda şiddetle yanmaya başlamıştı.

Aşağıya indiğinde Nana, şöminenin tozunu alıyordu. Oliver'a bakıp gülünce, genç adam Allahtan kadınlara karşı vaktiyle bir bağışıklık kazandım diye düşündü. Nana gerçekten çok güzeldi. O güne kadar onun cildi kadar pürüzsüz, parlak bir cilt görmemişti. İngiltere'nin güney batı kıyılarındaki havanın insanların cildine iyi geldiği söylentisinin aslı vardı demek ki.

Notu Nana'ya uzattı. "Kendim verip sizi zahmete sokmak istemezdim.

Ama doğrudan geminin çekildiği havuza gitmem gerekiyor."

"Hiç önemi yok. Bu gerçekten zahmet değil benim için." Önünde

yürürken önlüğünü çıkartmıştı. Oliver onun muntazam kalçalarının, hareket halindeyken ne kadar çekici olduğunu görmezden gelemedi.

Arabacı, Oliver'ı, Plymouth'un üç mil ötesinde, Tamar Nehri'nin doğu kıyısındaki doka bıraktı. Tireless perişan ve terk edilmiş bir şekilde dokta duruyordu. Yelkenleri ve tüm donanımı sökülmüştü. Bay Ramseur ve ustabaşı onu bekliyorlardı.

Esas iş şimdi başlıyordu. Geminin tüm onarımının en geç üç hafta içinde bitmesinin savaşını verecekti. Ramseur ve baş ustaya doğru yürürken, Bayan Massie'yi düşünüyordu. Elinde toz bezi varken ne de tatlı bakmıştı ona... Allahtan kadınlara karşı bağışıklığı vardı... O sırada onarımı, iki aydan üç haftaya indirmekten başka bir şey düşünmeliydi. Bu süre dört hafta olursa Bayan Massie'yi bir hafta daha fazla görecekti. Dört hafta ya da dört ay, bir tehlike

oluşturamazdı. Sadece zevkli bir hafta daha geçirirdi burada. Bu dört hafta yeterdi ona...

Nana, Drake'e doğru yürürken bu notu bizzat Bay Proudly'ye vermektense, Bayan Fillion'a vermesinin daha doğru olacağını düşündü. Adamın odasının kapısını çalıp da; onu, yaptığı işten alıkoymak ya da işini bırakmasına neden olmak hem adamı, hem de karısını kızdırırdı. Notu ondan alan Bayan Fillion, içten bir şekilde gülmüştü. "Ayol onlar bu sabah kahvaltıya bile inmediler. Üstelik kahvaltı, oda parasının içinde. Yani ekonomi yapalım demiş olamazlar."

Nana, bu habere önem vermeden Bayan Fillion'a teşekkür ederek kapıya yürüdü. Ve Bayan Fillion'u beklemeye başladı. Kadının merdivenlerden inmesi epey zaman almıştı. Sonunda merdivenlerden inip, ona mutfığa gelmesi için işaret etti.

Bayan Fillion ona bir kâse çorba doldurdu. Nana, aç olmadığını söylemeyi düşündü. Ama Kaptan Worthy'nin orada daha ne kadar kalacağını bilmiyordu. O gittikten sonra yine bu tür ikramlara muhtaç hale gelecekti. İyisi mi han sahiplerinin bu alışkanlıkları kaybolmamalıydı.

Çorbayı bitirdikten sonra bir konudaki merakını gidermek istedi. "Kaptan

Worthy'yi neden bize yolladınız? Yeriniz olduğunu biliyorum."

Bayan Fillion, başını yana eğerek Nana'ya baktı. "İşte bu garip bir durum.

Çünkü onu size ben yollamadım. Üstelik Londra'dan dönmesi için ona bir oda ayırmış ve eşyalarını oraya taşı mıştım bile."

"O halde Kaptan, sizde kalma niyetinden neden vazgeç miş olsun?"

Bayan Fillion'un omuz silkişi buna fazla önem vermediğini gösteriyordu.

"Ben de size geldiği için sizden özür dilemem gerektiğini bile düşün dü m."

Bu iş gerçekten tam bir muamma halini almıştı. Bayan Fillion. neden bunun için özür dileme gereği duymuş olabilirdi ki? "Anlayamadım," dedi.

O sırada arka kapı hızla vurulmuş ve kemerinden tavuklar sarkan kasap, bir omzunda kocaman bir et parçasıyla içeri girmişti. Bayan Fillion derin bir iç geçirdikten sonra, "İstirahat bana haram," diyerek kalkıp mutfağın arka kapısına yürüdü. "O adamı biraz olsun ısıtmak gerekir. Gülmesini bir yana bırak, ağzından zorla laf alınır onun."

"Ay tam aksine espri yaptığı bile oluyor."

Bayan Fillion onu bekleyen kasabı unutmuştu.

"Oliver Worthy mi? "

"şey evet. Eğer Kaptan Worthy'nin ilk adı Oliver ise ondan bahsediyorum." Bir an kendisinden pek emin olamamıştı. "Bana dedi ki..." Bana o kadar çok şey söyledi ki... Ama bunların hiçbirini size söyleyemem.. "Belki biraz sert bir adam olabilir." Kadının bu konuyu bir an önce kapatmasını istiyordu. Bayan Fillion da öyle yapmıştı. Nana kibarca eğilerek mutfaktan son hızla çıktı.

O sırada Bay Proudly, isteksiz ve aksi bir suratla merdivenlerden iniyordu.

Aslında Bay Proud'y'i tanımıyor, onun nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle onu eleştirmeye hakkı yoktu.

Yaklaşarak, "Bay Proud olmalısınız," dedi. Adam lütfeden bir hareketle bunu doğrulamıştı.

"Kaptanınız bizim handa kalıyor, efendim. En çok sevdiği yemek konusunda beni aydınlatırsanız, onu memnun etmek için elimizden geleni yaparız."

Bay Proud'nin, onu aşağılayan bakışları devam ediyordu. Ama kaptanının işine yarayacak bir bilgiyi esirgemesinin doğru olmayacağına karar vermiş olmalı ki, zoraki de olsa konuşmuştu. "Orta derecede pişmiş kalın bir

biftek ve biralı kek en sevdiği yiyecektir. Bir de içinde morino olan hiçbir şeye hayır demez. Nedense pırasaya da bayılır. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun..." Adam belli ki istediği şeyleri yiyeceği günleri iple çekiyordu. Sonra selam vermek ihtiyacını duymadan handan çıkarak orada bekleyen arabalardan birine işaret etti.

Nana handan çıkar çıkmaz bir manava uğrayarak pırasa dâhil birçok şey aldı. Manav, elindeki parayı görünce ilk önce biraz garip baksa da, malları öğleden sonra hana yollayacağını söylemişti.

Oradan morino bulmak için balıkçıların bulunduğu rıhtıma indi. O sırada yağmur dinmiş, Cattewater'dan limanın diğer ucuna uzayan bir gök kuşağı, ortama hoş bir romantik hava vermişti. Hana doğru yürümeye başladığı zaman İnşallah bu iyiye işarettir, diye düşündü Nana. Kaptan Worthy kuşatma sularına dönmek için can atıyor...

Bazı şeyleri iyiye yormasının doğru olacağını biliyordu. St. Andrew

Kilisesi'nin önünde durdu. Kapı açıktı; içeri girdi. Tanrının evine, iyice temizlenmiş ve paketlenmiş olan bir morino balığıyla girmenin vacip olup olmadığını bilmiyordu. Ama niyeti iyi olduğuna göre, Tanrı nasıl olsa onu affederdi. O kadar para verdiği bir şeyi dışarıda bırakamazdı. Özellikle de insanların büyük kısmının açlık sınırında yaşadığı bir şehirde...

Paketi bir sıraya bırakarak çantasından bir şilin çıkardı. Harcadığı para onun parası değil, Kaptan Worthy'nin parasıydı. Ama Kaptanın buna aldırmayacağından emindi. Parayı, oradaki teneke kutuya atarak bir mum aldı. Paketten uzaklaşmadan. Tanrıdan ve kendisi de bir balıkçı olan St. Andrew'den, Kaptanın gemisinin bir an önce onarılmasını dileyerek mumu diğerlerinin yanına dikti.

"O kadar da çabuk değil, Tanrım. Biliyorsun Kaptan ciddi bir şekilde hasta. Üstelik Gran'in pişireceği, en sevdiği yemeği daha yemedi bile..."

Etrafına bakındı. Kimse yoktu. "Ve ben onun yakınında olmaktan çok hoşlanıyorum. Bunu da biraz olsun dikkate al..."

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

OLIVER kaptanlık konusundaki becerisinin yanı sıra; ince bir zekâya sahip olmadığını biliyordu. Yine de bir yolunu bulup, Nana Massie hakkında biraz bilgi sahibi olmalıydı.

Yapması gereken ilk iş, Tireless'in en kısa zamanda onarılmasını sağlamaktı. O güne kadar, dokun sorumlusu olan Roger Childers'a hiç işi

düşmemiştii. Üstelik onun zor bir adam olduğunu bilmeyen yoktu.

Aslında bu konuda onu suçlamak doğru değildi. Onarıma gelen bütün firkateyn kaptanlarının tek derdi, onarımın bir an önce tamamlanmasıydı. Sabırsız kaptanların bu talepleri karşısında, adamın saçını başını yolmaya kadar gittiği söylenirdi.

Childers, konuşmaya başlamadan önce Oliver, elindeki uzun listeyi ona verdi. Adam bir süre ciddi bir havada listeyi inceledi. Sonra elini sol kulağının yanından saçlarına doğru götürdü. Koparmaya hazırlanır gibi bir hali vardı. Kaptan Worthy, gülmemek için kendisini tuttu. Sonunda adam gözlerini listeden ayırıp Kaptan Worthy'ye baktı. "Bütün bunların yapılması için en az iki aya ihtiyaç var, Kaptan."

"Olamaz. Bu işin en geç üç haftada bitmesi gerekiyor. Görevim önemli ve acildir. Harp, insana bekleme fırsatı vermiyor." Childers'in eli, yine saçlarına gitti. Bu harp bir an önce bitmezse, bu adamın başında yolunacak tek tel saç kalmayacağı muhakkaktı. Dönüp Tireless 'in önünde dizilmiş olan denizcilerine baktı.

"Altı hafta. Kaptan. Bundan bir gün bile fazla olamaz. Hazırlıklarınız buna göre yapın.

"Sizin için havuzdaki gemileri çıkartamam."

İş artık pazarlığa dönmüştü. "Bir ay," dedi Kaptan. Childers yumuşamamıştı; ama Kaptan, onun eski havasını kaybettiğini hissediyordu. Sonuçta dört hafta üzerinde mutabık kaldılar.

Aslında Oliver, üç haftayı elbette tercih ederdi. Ama bir teselli bulması gerekiyorsa bunu Nana Massie'nin varlığında arayabilirdi. Bu kadın artık onun

için Bayan Massie bile değil, en fazla Nana Massie idi. Ama ona ilk adıyla hitap etmeye cesaret edemeyeceğini biliyordu. Çok az zamanım var diye hayıflandı.

Neredeyse hiç... Ondan sonra bilinmeyen bir yarına doğru denize açılacağım...

"Çok zor adamsınız. Kaptan Worthy," diyerek sıkıntısını ortaya koymaktan çekinmemişti Childers.

"Bay Childers; bilin ki zor olan ben değilim. Zor olan, bu lânet olası harbin şartlarıdır." Dönüp havuza baktı. İlerideki iki havuz boştu. "Gördüğüm kadarıyla eleman bakımından sıkıntılıdasınız."

"Aynen öyle." Adamın bakışlarında bir anda bir sıcaklık belirmişti. "Amiral Gardner'ın, kanal kuvvetlerini orada tutmaya devam etmesinin, kendisine has nedenlerinin olduğunu biliyorum. Ama sular kıçınıza kadar yükseldiği bir sırada havuzda olmanın ne kadar zor olduğunun da farkındayım."

Gemilerin bir enkaz haline gelmesinden bahsettiği belliydi. Kaptan, ona hak veren bir şekilde başını salladı. Elini adama uzatması, oradan dostane bir şekilde ayrılmasına destek vermişti.

Oliver, elindeki listeyi Bay Proud'a verdi. "Biz, izin listemizi her zamanki gibi uygulayacağız. İsimlerinin yanında "beş" yazanlar izne çıkacak ilk grup olacak, diğerleri de onları izleyecek. Ayrıca son seferdeki başarıları nedeniyle

alacakları parasal ödül Brustein ve Carler'da. Para işlerine bakan görevli, alıp çocuklara dağıtacak. Aksama olmasın."

"Baş üstüne, efendim."

Sonra cebinden bir miktar para çıkartarak Proud'y'e uzattı. "Bu parayı da Bay Ramseur'e ver. Yeteri kadar alsın. Bir kısmını Mulberry'ye yollayacak. O, bu işi benden iyi yapar..."

Sonra da Ramseur'ü yanlarına çağırđı. "Geminin onarım işlerini seninle yürüteceğim. Bay Proudy, iki hafta süreyle, karısını da yanına alarak Exeter'e gitsin. Sessiz ve huzurlu, iki hafta geçirsinler birlikte."

Oliver'ın tahmin ettiğı gibi Ramseur'ün yüzü kızarmıştı. "Baş üstüne efendim."

"Denizcilerin izin meselesini organize eder etmez Exeter'e gidebilir."

İki numaralı adamı, ona fazla genç gibi gelmişti. Sonra bir zamanlar, kendisinin de onun kadar genç olduğunu düşünerek, sorumluluk sahibi biri için bu kadar genç olmanın bir sakıncası olmadığını düşündü. "Gövdeden yara aldığımız sırada sizin nöbette olmanız, Tireless için şanstı. Sola dümen kırdırmanız nedeniyle o darbeyi ucuz atlattık."

İkinci kaptanını, dört parmağıyla selamlayıp, kendisine bir şey soran Childers'a döndü. O anda Ramseur'ün göğsünü kabartarak gemiye baktığını gördü. Bu tür değerlendirmeleri daha sık yapmalıyım... Bazı hallerde takdir edici bir ifade, verilecek en büyük akçalı ödülde daha değerli oluyordu. Nana Massie'yi düşündü. Bu kadına da böyle jestler yapması gerekiyordu. Proudy, kısa bir süre sonra yanına gelip onu şükran dolu bir şekilde selamlayarak, iki hafta sonra görevinin başında olacağını söyledi.

Bay Childers ile yediğı öğle yemeğinden sonra, Mulberry'deki yatağına dönmesi gerektiğini hissedecek kadar bitkin hissediyordu kendisini. "Yarın yine

burada olacağım, Bay Childers. Sorularınız olursa Bay Ramseur size yardımcı olacaktır."

Boğaz ve kulak ağrısının giderek artmasına karşın, önce Drake Han'a uğradı, istediğim sadece Bayan Fillion'dan az bir bilgi almaktır. Bayan Fillion gibi

dedikoducu bir kadının, bu bilgilere sahip olması gerekir...

Arabacıya onu beklemesini söyleyerek, Drake Han'a girdi. Bayan Fillion mutfaktaydı. "Yoksa Mulberry'den şikâyetçi misiniz, Kaptan? Ama bilin ki onların müşteriye ihtiyacı var."

"Harp zamanında herkesin ihtiyacı var. Sanırım siz de işlerin gidişinden çok mutlu değilsinizdir."

"Biz yine de idare ediyoruz. Ama Mulberry..."

"Ben şahsen oradan memnunum. Massie'ler bana yeterli hizmeti verebilmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar."

Kadına doğru hafifçe eğilince, bir şeyler paylaşacaklarını anlayan Bayan Fillion da başını ona yaklaştırmıştı. "Pete, boğazım için bir karışım hazırladı. Bayan Massie'ye gelince, üşümemem için odama devamlı kömür taşıyor. Sadece Gran konusunda bir şey söyleyemeyeceğim."

Bayan Fillion memnun bir şekilde gülümsemişti. "O tam bir canavardır...

Nancy Massie." Kaptana biraz daha yaklaştı. "Ama o olmasaydı Nana'nın sonu ne olurdu bilemem. Nancy'nin kızı Rachel çok uçarı bir kadındı. Bir teğmene gönül verdi. Aslında Rachel'in başına gelenler, liman şehirlerinde yaşayan pek çok kadının başına gelir." Çokbilmiş bir hali vardı.

Oliver, "Haklısınız," kadın devam etti.

"Rachel bahtsız bir kadındı. Doğum sırasında can verdi. Nasıl becerdi bilemiyorum; ama Nancy, teğmenin, bir süre Nana'yla ilgilenmesini sağladı."

"Bu pek sık gerçekleşen bir şey olmamalı."

"Haklısınız, Kaptan. Ama Nancy bir şeye bir kere karar verdi mi, onu engellemek zordur. Ama günün birinde bu durum değişti. Kendisine, babasının,

onun iyi bir izdivaç yapmasını istediğini duyduk."

"Ama bu gerçekleşmemiş ki; o buraya dönmüş."

Bayan Fillion, başıyla Kaptanı doğrulamıştı. "Beş yıl kadar önce bir gün

Nana, okulu bırakıp buraya geldi. Kimse buna bir anlam veremedi."

Ve bunun nedenini sen bile Nancy Massie 'den öğrenemedin. Demek ki

ortada sıkı sıkıya gizlenmesi gereken bir durum var...

Oliver'ın, Bayan Fillion'la yaptığı bu konuşma ona bir şey

kazandırmamıştı. Bu kadarını zaten Sör Ratliffe de anlatmıştı. Oliver, Nana'nın

neden rahat bir hayatı bırakarak, buradaki zorluklara göğüs gerdiği konusunda

bir ipucu elde edememişti.

"Onun, hiç olmazsa bir anneannesi varmış."

"Aslında Gran de, Pete de Nana'nın üzerine titrerler. Ve onu her türlü

tehlikeden uzak tutmak için, gözlerini bir an üzerinden ayırmazlar."

"Demek ki Nana, sonunda Plymouth'a döndü. Buradan gidip

gitmeyeceğini Tanrı bilir, öyle mi? Herhalde düzgün bir çeyizi falan da yoktur."

Kaptan son bir denemeyle Bayan Fillion'un, bu konuda başka bilgisi olup

olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Elbette yok." Bayan Fillion, derin bir iç geçirişin ardından, bilmiş bir

şekilde Oliver'a baktı. "Aslında sevimli ve güzel bir yüz, burada bazı kapıları

açmaya yeterlidir. Ama bu, Nana için söz konusu olamaz. Zengin bir adamın

piçi. Ayrıca bir hanımefendi tarafı da yok."

"Hanımefendiliğine söz söylemek, haksızlık olur." Oliver dayanamamıştı.

Bu sözlerinin, Bayan Fillion'un manalı bir şekilde bakmasına neden olduğunu

anlayınca devam etti. "Ama yazık. Bu şartlar altında beklentisi ne olabilir ki?"

"Hiçbir şey. Yazık. Aslında çok da hoş bir kadın. Şehre her zaman Gran ile iner. Buradaki balıkçılar bile ona yiyecek bir şeyler verirler. Onların ne anasının gözü olduğunu bilirsiniz..."

Oliver, "Kötü günler yaşıyoruz," diyerek ayağa kalktı. "Gran, nedense torununa hep Nana diyor."

"Burada herkes ona Nana der zaten. Bebekken kendi ismi olan Eleanor diyemez de Nana dermiş. Bu o günlerden kalma bir alışkanlık. Aslında genç leydilerin eğitim gördüğü okulda ona herhalde adıyla hitap ederlerdi. Ama bu işe yaramamış."

Fillion haklıydı. Oliver, handan çıkarak arabaya bindi. Güney Hoe'de bir perukçunun önünden geçiyorlardı. Plymouth gibi bir yerleşim alanında, çok sayıda perukçu olamayacağını düşünen Oliver, arabacıya durmasını söyledi.

Dükkânın kapısındaki çan çalınca, içeriden kel kafalı bir adam görünmüştü. "Müşteri değilim," dedi Oliver adamı fazla heyecanlandırmadan.

Yalan söylemekte usta olmamasına karşın bir yalan bulmak zorunda olduğunu bilerek girmişti dükkâna. "Babam saçlarının dökülmesinden şikâyetçi de, bir fikir almak için size uğradım."

Adam yaptığı perukların ne kadar mükemmel olduğunu anlatmaya

başlayınca Oliver, rahatsız olmuştu. Ama artık dönüş yoktu. Adamı dinleyip, birkaç akıllı soru sormaya çalıştı. "Peruklarda kullandığınız saçları nereden tedarik ediyorsunuz? Gösterebileceğiniz saç var mı hiç?"

Adam eğilerek tezgâhın altından iki uzun saç çıkarmıştı. Bunlardan biri

Nana'nın saçıydı. Elinde olmadan o saçın üzerinden okşar gibi elini gezdirdi. Her nedense kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Bu saçların, yastığın üzerinde dağılmış şeklini gözünün önüne getirdi. Bu kadınlara karşı olan bağışıklığına pek uygun bir tepki değildi.

İçten bir şekilde, "Çok güzel," diye mırıldandı. "Böyle bir saça ne kadar ödersiniz?"

"Bu uzunlukta bir saça normal olarak sekiz on şilin veririm. Ama..."

"Ama?"

"Buna bir İngiliz lirası verdim. Kıza, bu saçları kestirmesinin yazık olduğunu söylemeden edemedim. Paraya ihtiyacı olduğunu söyleyince mecburen kesmeye başladım. O sırada gözlerinden bir çift yaşın süzüldüğünü görünce de her işten kâr edilmez diye düşünerek ona bir lira verdim"

"Anlıyorum," dedi Oliver. Boğazının yanmaya başlamasının nedeninin hastalığı olmadığını biliyordu. Oradan bir an önce çıkmalıydı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu babamla konuşacağım..."

Araba Mulberry'ye giderken, hanın birkaç hafta daha yaşayabilmesi için Nana'nın yaptığı bu fedakârlık Oliver'ı çok duygulandırmıştı. Arabacıya parasını verdikten sonra hana doğru yürüdü.

Nana onu kapının ağzında karşılamıştı. "Bir arabanın sesini duyunca bunun siz olduğunuzu anladım, Kaptan." diye açıklama gereği duymuştu.

Adının Oliver olduğunu söylemek geldi içinden. Ama bu genç kadına, aşırı bir yakınlık gibi gelebilir ve onu ürkütebilirdi. "Haberler kötü," dedi. "Öyle görünüyor ki, gemimin onarılması için beni daha üç dört hafta çekmek zorundasınız."

Nana, onun görüldüğünden çok daha hasta olduğunu o zaman hissetti. Gözleri yaşarmış gibiydi.

Oliver bunu görmezden gelmesinin doğru olacağını düşündü. "Gemide yapılması gereken o kadar çok onarım var ki..."

"Bana kalırsa bu süre içinde kendinize çok iyi bakmanız gerekecektir.

Yoksa geminiz iyileştiğinde, siz iyileşmemiş olabilirsiniz..."

"Eminim ki Tireless'in işi bitmeden çok önce ben iyileşirim. Bayan Massie."

Nana kendisini toparlamış görünüyordu. "Umarım," dedi. "Ama bakın bu sabah Pete'in hazırladığı karışımı içmeden çıkmışsınız. Galiba onu içerken başınızda durmam gerekecek."

"Çok tatsız bir şey. Şimdi bana izin verin. Bir an önce yatmak ve de ölmek istiyorum."

"Mulberry'de ölmenize izin vereceğimizi zannediyorsanız yanılıyorsunuz. Kaptan."

Oliver o akşam hemen yatmış ve Pete'nin hazırladığı karışımı içtikten sonra, bütün öğleden sonra uyumuştı. Tatsız olan tek şey; Nana'nın, çok uygunsuz bir şekilde rüyasına girmesiydi. Bu rüyaları delikanlılık günlerinde görürdü.

Birinin odasına girerek mangala biraz daha kömür attığını ve ısıtılmış tuğlayı ayağının altına koyduğunu hissetti. Sonra da boynunu lapa ile sarmıştı o eller. Alnında bir el hissettiği zaman Nana Massie'nin, onun ateşine baktığını düşündü. Bu el serin yumuşak ve gül kokan bir eldi...

Kendisine geldiğinde oda, şömineden gelen hafif kızılılık dışında karanlıktı.

Nana'nın odada olabileceğini düşünmenin aşırı bir iyi niyet olduğu muhakkaktı.

Ama Nana gerçekten odadaydı.

Yatağının yanındaki sandalyeye oturmuş uyukluyordu. Sürgüyü kullanma ihtiyacı içindeydi. Ama Nana'yı seyretmeyi tercih etti. Kuğu gibi boynu ve kirpiklerinin yanaklarına düşürdüğü gölge, genç kadına bambaşka bir hava

vermişti. Ayağını yatağa uzatmış olması da, manevi bir sıcaklık yaratmıştı Oliver'ın içinde. Sol bacağına hafifçe hareket ettirerek onun bacağına dokundu. Artık Nana'nın sıcaklığını da duyabiliyordu. Bu huzurlu atmosfer Oliver'ın yeniden uyumasına neden olmuştu...

Uyandığında Nana'nın gitmiş, yerine Pete'in gelmiş olması bir anda dünyasını karartmış gibi oldu. Pete'in elinde tuttuğu sürgü, onu Nana'nın odaya yolladığını gösteriyordu. Demek ki; Oliver uykusunda çocuklar gibi orasını tutarak Nana'yı ihtiyacından haberdar etmişti.

"Sanırım buna ihtiyacınız var. Kaptan," dedi.

"Umarım bazı hareketlerim, Bayan Massie'nin dikkatini çekmemiştir."

"Ne olacak ki? Ben müsait olmasaydım, Nana size yardımcı olacaktı.

Bundan doğal ne olabilir?" Rezalet, diye düşündü Oliver. "Olur mu canım?

Kalkar kendim hallederdim bu ihtiyacımı." İşini bitirdikten sonra sürgüyü Pete'e verdi.

Pete'in odadan çıkmasından az bir zaman sonra Nana kapısını vurarak elinde tepsiyle odaya girdi. Oliver açlığını o zaman fark etmişti. Nana, tepsiyi ayakucuna koyduktan sonra koltuktan bir yastık alarak arkasını destekledi ve tepsiyi dikkatli bir şekilde Oliver'ın kucağına yerleştirdi.

"Bugünkü menü, kremalı morino ve pırasa," dedi Nana. "Bay Proudly, bunun en sevdiğiniz yemek olduğunu söyledi. Gran de boğazınızdan hiç acıtmadan geçeceğini söylüyor."

Oliver, Nana'ya bakmaya korkuyor; ama bakmadan da edemiyordu.

Morino gerçekten enfes olmuştu. "Şefe tebriklerimi söyleyin." dedi.

"Gran yaptı. Ama ben dikkatle baktığım için sanırım bir dahaki sefere ben

de yapabilirim." Yerinden kalkarak Oliver'ın yakasına bir peçete bağıladı. Sonra bir kâse ve kaşık aldı. "Ben de sizinle yiyeyim de, yediğimden emin olun. Hem merak etmeyin Gran, Pete ve Sal da aşağıda aynı şeyleri yiyorlar. Hepimize yetecek kadar yapıldı."

Demek ki artık onlar da, Oliver'ın buna önem verdiğini anlamışlardı. "Sal kim?"

"Mutfakta, Gran'e bulaşıklara falan yardımcı olan kız." Kaptan Worthy'nin yanlış bir anlam çıkartmaması için devam etti. "İşler kötü gitmeye başlayınca, bir düşünler evine gitmek yerine burada kalmayı tercih etti."

"Akıllı bir tercih..."

Oliver yemeğini bitirince Nana'nın gideceğini bildiği için, yemeğini oyalanarak yiyordu. Nana ise en az onun kadar aldığı yemeği büyük bir hızla bitirmişti. Oliver iştahlı kadınları severdi.

Oliver yemeğini bitirince Nana, onun kucağından tepsiyi aldı. Ama kararsız bir şekilde ayakta durmaya devam ediyordu. Bir şey söylemek istediği halinden anlaşılıyordu. Sonunda konuşmuştu.

"Yarın bir yere gitmek yok Kaptan. Buna izin vermeyeceğimi şimdiden bilin."

Onun bunu söyleyiş şekline gülebilirdi. Ama yüzündeki kararlı ifade, Oliver'ın hoşuna gitmişti. Dudaklarının birbirine yapışmış hali, bu konuda direnç göstermemesi gerektiğini anlatıyordu Kaptana.

"O zaman ben de hiçbir yere gitmem. Haklısın. Ciddi bir şekilde dinlenmezsem, kolay kolay iyileşemeyeceğim gibi gelmeye başladı bana da."

"Sizin için endişe ediyorum. Kaptan." Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Ben..."

Daha doğrusu biz, sizin bir an önce iyileşmenizi istiyoruz."

"Size söz veriyorum, iyileşeceğim."

Nana rahatlamış gibiydi. "Gece herhangi bir şey isterseniz... Bilin ki Pete ve ben, sırayla kapınızın önündeki portatif bir yatakta yatacağız."

Oliver bu çözüme itiraz etmek üzereyken, başıyla kabul işareti yaptığını fark etti.

"İyi geceler, Kaptan." Tepsiyle odadan çıktı.

Uyandığında Pete, elinde sürgüyle karşısında duruyordu.

Sabaha doğru bir daha uyandı. Boğazı bir gün önceye göre daha iyiydi.

Sürgüyü kullanacak gücü kendisinde bulmuştu. İşini gördükten sonra; kimin nöbette olduğunu görmek için, gidip kapıyı açtı.

Portatif yatakta Nana uyuyordu. Örtüye sıkı sıkı sarılmış olması üşüdüğünün kanıtıydı. Odasına gidip dolaptan bir battaniye çıkardı. Koridora dönerek battaniyeyi Nana'nın üstüne örtüp, kenarlarını yavaşça yatağa sıkıştırdı.

Nana hareket etmiş ama gözlerini açmamıştı. Onu uyurken seyretti. Nana ayaklarını gererek, daha rahat bir pozisyonda uykusuna devam etmişti. Oliver elinde olmadan onun saçlarını okşadı.

Hayatının sonuna kadar seyredebilirdi bu kadını...

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

BERTH'deki günler bir tarafa bırakılırsa Nana, Plymouth'lu sayılırdı.

Çocukluğundan beri denizcilere karşı korku ile karışık bir saygı duyardı.

Plymouth'daki anıları arasında, bazı subayların Mulberry'de kaldıkları günleri hatırlıyordu. Gran, onun elinden tutarak konuşurdu hep denizcilerle. O zamanlar gözleri yere çok daha yakındı. Başını kaldırıp o uzun boylu adamlara bakmak bir korku salardı içine.

Kaptan Oliver Worthy'ye ilk baktığında benzeri şeyler hissetmişti. Uzun boylu kaptan, zor bir hayatı yaşayan, sert, güçlü bir karakter olmalıydı. Aslında, bu korkudan çok, saygı duymasına neden olmuştu.

İlk gece, boynuna yara lapasını sararken bir yakınlık hissetmişti ona karşı.

Ama birkaç gün içinde, ona âşık olduğunu fark etti. Aslında aşk konusunda bilgi ve deneyim sahibi olmadığı için, ona duyduğu bu hisse tam bir ad verememişti.

Bayan Pym'in okulundaki bir erkek ona bir gün, gözler ve dudaklarla ilgili bir şiir okumuştı. Buna da bir anlam verememişti o zaman. Ama sonra o çocuk, yanağından öpmüştü.

Bir de; birkaç yıl önce Mulberry'de bir hafta kadar kalan bir kenevir satıcısıyla sahilde gezinmek, onunla konuşmak, yan yana olmak Nana'nın hoşuna gitmişti. Ama o adam bir daha hiç gelmemişti Plymouth'a. Zaten birkaç ay sonra onun adını bile hatırlamadığını fark edince, ona karşı olan duygularının aşkla ilgisi olamayacağına karar vermişti.

Kaplan Worthy farklıydı. Bir gece önce, koridorda yatarken, Nana'nın üstünü, battaniyeyle örtmesi, sonra da saçını okşamaları etkilemişti onu. Belki de

Kaptan, saçını okşamamıştı bile; ona öyle gelmiş de olabilirdi. Hayal ya da gerçek; bu temas kalbine işlemişti.

Bunları hiç düşünmemesi, hatla unutulması gerektiğini biliyordu. Her

şeyden önce Gran, kızının başına geleni bildikten sonra, onun bir denizciye yaklaşmasına izin vermeyecekti. Bu durumda aşk nasıl bir duygudur diye Gran'e sorması imkânsızdı. Cin gibi kadındı Gran. Böyle bir sorunun, nereye gittiğini anlamaması mümkün değildi. Bu duygusuna bir ad bulmak, böyle bir duyguyu tahlil ederek bundan bir sonuca varmak, ona kalmıştı.

Kaptanla ilgili bilmediği çok şey vardı. Ama bunları öğrenmesi mümkün değildi. Onun kaç yaşında olduğunu bile bilmiyor ve bu konuda bir tahminde bulunamıyordu. Denizcilerin yaşını tahmin etmek zordu. Yirmi beş yaşının üstünde olduğu muhakkaktı çünkü bir denizci, bu yaştan önce kaptan olamazdı. O zaman Kaptan Worthy otuz civarında ya da biraz daha yaşlı olabilirdi. Bunun ne önemi vardı ki?

Annesinin başına gelen bir tarafa, bir denizcinin ideal bir eş olamayacağını o da biliyordu. Plymouth'un çok daha hareketli olduğu zamanlarda, kocalarının gemisini bekleyen kadınların ne büyük endişeler içinde olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Bazılarının, dul kaldıklarını gemi yanaşınca öğrendiklerine bile şahit olmuştu. Hele bir keresinde bu dul kadınlardan birinin çılgınlıkları, onu o kadar etkilemişti ki, okula dönene kadar Gran'le beraber yatmıştı geceleri.

Sabah o portatif yatakta yatarken, bu acı anılar nedense onu olumsuz etkilemiyordu. O anda istediği tek şey, kalkıp Kaptanın odasına giderek onun koynuna girmektir. Olmazdı tabi böyle bir şey.

Gran'in bazı patavatsız sözlerinden ötürü; bir kadınla bir erkeğin neler yaptığına dair epey bir duyumu vardı. O anda kaptanın koynunda olmayı arzu

etmesinin nedeni, onun kolları arasındayken, bu kötü dünyadan, harplerden,

açlık, soğuk ve belirsizliklerden korunabileceğine inanmasıydı.

Bu arada; onun için, kendi güvenliği kadar Kaptan Worthy'nin güvenliği de önem taşıyordu.

Onu harplerden, kötülüklerden korumak istiyordu. Ama o güçsüz bir kadındı. Güçsüz olmasının dışında isminde de silinemez bir leke taşıyordu. Yine de bu adama birçok bakımdan yardımcı olabilirdi.

Ona aşkını verebilir, dünyaya getirdiği çocuklarını büyütüp, en iyi şekilde yetiştirebilirdi. Kaptan uzaklarda olsa, hatta hayatta olmasa bile onu mutlu edebilirdi. Hayali bırak, gerçekçi ol...

Kaptan Worthy'nin geçmişi hakkında tek bilgisi, onun bir ailesinin olmadığıydı. Oysa Kraliyet Donanma Kuvvetleri'nde olan kişilerin, genellikle düzgün bir aile geçmişleri olurdu. Kaptan Worthy, elbette bunun bir istisnası olamazdı. O zaman onun Nana gibi bir piçle hayatını birleştirmesi de düşünülemezdi.

Nana'nın, bir süre Berth'de eğitim almış olmasının bir önemi yoktu.

Plymouth'dan çıkmamış, okuması yazması olmayan bir balıkçı kızı bile ondan daha uygun bir eş adayıydı. Böyle biri, hiç olmazsa meşru bir çocuktı ve evli bir anası, babası vardı.

Bu şartlar altında Kaptan Worthy ile ciddi bir ilişkisinin olması mümkün değildi. Kaptana karşı duygularının hiç kimse tarafından bilinmemesi, anlaşılmaması gerekiyordu. Tireless, üç dört hafta sonra denize açılacaktı. Bu kadar kısa bir zaman için duygularına hâkim olmasını bilmeliydi.

Tireless 'ın denize açılmasından sonra onun için Mulberry'de hayatın nasıl bir şey olacağını düşünmeyecekti. Ama uygunsuz bir aşkın kurbanı olmasının tüm eziyetini çektiği bir araf olacaktı bu han. Doğumundan başlayan şanssız ve hüznün verici bu yaşam, onu çok daha zor günlere taşıyacaktı.

Koridordaki portatif yatağından kalkıp mutfağına indiğinde Gran, yulaf lapasını karıştırıyordu. Gidip onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hiç uyuyabildin mi?"

"Uyudum. Kaptan Worthy de hâlâ uyuyor olmalı. Odasından ses gelmiyordu."

Gran okuması yazması olan bir kadın değildi. Ama hayatın labirent tipi yollarından geçmeyi iyi bilirdi. Kaptanın adının sık geçmesi, onun şüphesini çekecekti. Nana buna dikkat etmeliydi. Ama bu sefer de kaptan konusunu o canlı tutmuştu.

"Bence uyanıp uyanmadığını kontrol et. Bu sabah kahvaltıda yulaf lapası istemeyebilir."

"Başka ne var ki?"

"Bu sabah kasap, kuzu pirzolası, jambon ve füme et bıraktı. Ben de kek yaptım. Yumurta da var." Gran, lapayı karıştırmaya devam ediyordu. "Kasap, bunların Kaptan Worthy'nin ikramı olduğunu söyledi. Sence nasıl bir adam o?"

"Anlamıyorum," dedi Nana. Ama Gran'in bakışlarından, onun daha başka şeyler söylemesini beklediği anlaşılıyordu. Gran; böyle devam edersen, onu unutmamı zorlaştırırsın. Bunu isteyeceğini hiç zannetmiyorum... Ama bir şeyler daha söylemesi gerekiyordu. "Bence çok kibar bir adam."

Nana giyinirken aynadan kendisine bakmıştı. Saçlarının bir gecede uzaması için çok şey verirdi. Bir de burnundaki o çiller olmasaydı, ne iyi olurdu Nana, Gran'in Kaptana götürmesi için verdiği sıcak su ile sessiz bir şekilde merdivenleri çıkarken, odadan bir öksürük sesi ve arkasından ağır bir denizci küfrünün geldiğini duydu.

Odasına girdiği zaman Kaptan yatakta oturmuş, gırtlaklarını tutuyordu. Acı

çektığı yüzünden belliydi. Ama Nana'yı görünce yüzünün ifadesi bir anda

değişmiş ve gülümseyen bir hal almıştı. Bunun Nana'yı etkilememesi mümkün değildi.

"Bayan Massie; öngördüğünüz durum gerçek oldu. Yataktan kalkacak halim yok. Eminim ki bugün yataktan çıkamamamdan, en çok onarımın sorumlusu Bay Childers memnun olacak."

Nana suyu ve havluyu lavabonun yanına bırakırken Kaptan, eliyle yatağın yanındaki sandalyeyi gösterdi. Hareketi, elemanlarından bir şey istemiş gibiydi. Nana onun gösterdiği yere oturdu.

"Bugünkü programım yataktan çıkmamak. Ama boş boş da yatamam. Bir şeyler yapmalıyım." Nana'ya baktı. "Bana böyle kızgın nazarlarla bakmayın Bayan Massie. Harp boğaz ağrısı, hastalık falan dinlemez." Bu adamın karşısında olduğum zamanlarda mimiklerime dikkat etmeliyim, diye düşünde Nana. Biliyorum ama Pete, hazırladığı karışımı içmenizi ilk göreviniz olarak görüyor."

"Bunu dikkate alacağım. O da yazdığım bir notu geminin oraya götürecektir." Nana'ya baktı. Hayır Bayan Massie, siz değil, o. Havuzların olduğu yer bayanlar için uygun değildir."

"Ben de bunu dikkate alacağım," derken Kaptanın biraz önceki sözüne atıfla bulunuyordu.

"Bu not Matthew'a yazılı olacak. Ama onun okuması yazması olmadığı için Bay Ramsuer'e verilecek. Notu Ramseur, Mathew'a okuyacak. Matthew bugün, belki de yarın da dok ile aramızda ayak işlerine bakacak. Bay Childers'ın bana yollayacağı bir haber ya da yönlendireceği bir soru varsa, Matthew bunu

bana getirecek. Bu arada Matthew için bir de araba tutulacak."

"Bu Matthew kaç yaşında. Kaptan?"

"Tam olarak bilmiyorum; ama on bir olabilir."

"O kadar ufak mı?"

Kaptan arkasına yerleştirilmiş olan yastıklara yaslandı.

"Gemiye geldiği zaman sekiz yaşındaydı."

"Aman Tanrım!" Nana buna inanamaz gibiydi.

"Ben genç bir subay muamelesi görmeye başladığım zaman, daha on iki yaşındaydım. Bu yıl deniz kuvvetlerindeki on sekizinci yılım. Denizcilikte genç olmak iyidir. Biz karacılar gibi değiliz. En sakın günümüzde bile, hiç olmazsa dalgalar ve fırtınalarla boğuşuruz."

Demek ki o anda otuz yaşındaydı. Ben üç yaşındayken o denize açılmış olmalı...

"Matthew konusunda sizden bir ricam olacak, Bayan Massie."

Sizin için her şeyi, ama her şeyi yapmaya hazırım. Nana, Kaptanın, yüzüne bu kadar dikkatli bakmasına bir anlam veremiyordu. Herhalde görüntüsünü hafızasına işlemek için değildi bu. Onun bu bakışları genç kadını hem memnun ediyor, hem de endişelendiriyordu. Kaptan dış görünüşündeki kadar seri ve ruhsuz biri olmayabilirdi.

"Matthew, dört gün sonra kara iznine çıkacak. Portsmouth'daki bir yetimhanede büyümüş. O günlerin izlenimlerinin yok olmasını istiyorum. Kara izninde olduğu günlerde burada kalabilir mi?"

Nana hiç düşünmeden, "Elbette," dedi. "Yukarıda birçok boş odamız var.

Ama kendisini yalnız hissetmesini istemem."

Oliver onun haklı olduğunu biliyordu. "Ben de sizin böyle düşüneceğinizi tahmin etmiştim. Onu bu duygudan kurtarmak için yapacağınız en doğru şey, ona da bazı günlük hizmetleri yaptırmak olacaktır. Baruthaneden topların olduğu yere barut taşıma konusunda çok iyidir. Hiçbir şeyi düşürüp kırmaz. Zaten aksi takdirde şimdiye kadar hepimiz gemiyle beraber havaya uçmuş olurduk."

İkisi de güldüler. "Gran onu mutfakta kullanabilir."

"Matthew biraz dikişten anlıyorsa, benim onarım ve yama işlerime de yardımcı olabilir."

"Yelkenlerin onarılmasında kullanıldığı oluyor. Ama ince işlerde kullanılması doğru olmaz."

Nana, bunu söylemesinin muhtemelen gereksiz olduğunu biliyordu. Ama söylemeden edemedi. "Kaptan, bilin ki, denizcileriniz burada kalabilir."

"Çok kibarsınız Nana. Başka hanlara denizci kabul etmezler. Sizin onlardan olmadığınızı biliyorum. Ama önemli bir kısmı buralara yakın olan ailelerinin yanında kalmayı tercih ediyor."

Nana, Kaplanın ona ilk olarak adıyla hitap ettiğini fark etti. Bunu belki de hiç düşünmeden, otomatik bir şekilde söylemişti. Ama adının Kaptanın ağzından çıkışı, Nana'yı nedense mutlu etmişti.

"Plymouth'da halka açık bir kitaplık var mı?"

"Evet; ama biz artık oraya üye değiliz." Oliver hiç tepki vermedi.

"Kesemden biraz para al da, benim için 'Roma İmparatorluğunun Gerileme ve Çöküşü' kitabının beşinci cildini alıver. İlk dört cildiyle altıncı cildini okudum. Beşi de okuyayım."

"Kaptan, altıncı cildi okuduğuna göre Roma İmparatorluğu'na ne

olduğunu biliyorsun. Beşinciye de okumayıver."

Oliver güldü. "Ben daha hiçbir cildini okumadan biliyordum, sonunun ne olduğunu. Sanırım sen de biliyorsundur..." Gülüştiler.

Nana, para kesesini masanın üzerinden alarak Oliver'a verdi. Oliver kitap için yetecek kadar parayı sayıp Nana'ya uzattı.

"Kaptan, artık yulaf lapası için hazır mısınız?"

"Ben de bu sabah hiç sormayacaksınız, diye endişe etmeye başlamıştım."

Sonra Nana'ya biraz daha para verdi. "Pete notumu vermek için havuzların oraya gidip gelirken arabaya binsin."

"Tamam," dedi Nana. Sonra lavaboya bakarak, "Orada sıcak su var," diye ekledi.

"Bugün onu kullanmaya hiç niyetim yok. Sakalım da biraz uzayıversin.

Sanırım handa yıkanacak bir yer vardır. Akşam yıkanmayı düşünüyorum."

"Mutfağın yanındadır. Ama isterseniz, buraya sıcak su ve bir kap getirebiliriz."

"Yok, o kadar değil. Bütün gün dinlendikten sonra banyo yapacak ve güzel bir pirzola yiyecek kadar gücüm olacaktır." Nana'ya baktı. "O kadar tereddütlü bakmanız için bir neden yok. Bayan Massie."

Nana kapıya yürüdüğünde ona arkasından seslendi. "Bayan Massie. Belki de kitaplıkta bir de Robinson Crusoe kitabı bulabilirsiniz, boş zamanlarımızda Matthew'a ve bana okursanız iyi olur."

"Bakarım," dedi Nana. Elemanları arasında bu kadar önemsiz bir yeri olan, on bir yaşında bir çocuğa bu kadar önem vermesi Nana'yı etkilemişti.

"Aklınızda başka bir şey var mı?"

Utanarak konuşma sırası Kaptana gelmiş gibiydi. "Bilemiyorum... Bir sakıncası yoksa bu akşam yemeği, Gran, Pete ve sizinle birlikte yiyebilir miyim?" Nana, Bayan Edgar'ı düşünmeden edemedi. "Tabi ki hiçbir sakınca yok." dedi. Ama gözlerinin yaşla parlamasına da engel olamamıştı. Gran bundan kim bilir ne kadar mutlu olacaktı?

"Sizi üzecek bir istek de bulunmamışımdır, umarım." Nana'nın içinden koşup bu adama sarılmak geliyordu. "Zamanı gelince nedeni söylerim. Kaptan," diyerek kendisini kapıdan dışarı attı...

Tanrım ne tatlı bir kadın, diye düşündü kapı kapanınca. Sakalları uzamış, boğazı ağrıyan bir erkek tarafından öpölme tehlikesi atlattığını bilse acaba ne yapardı?

Kahvaltı tepsisiyle geldiğinde, ona kahvaltıyı beraber yapmayı teklif edecekti. Ama Nana, daha önce kahvaltısını yaptığını söyledi. Artık ona inanıyordu.

Nana tepsiyi onun kucağına bıraktıktan sonra etrafa dağılmış olan eşyalarını, topladı. "Boynunuza lapayı koyarken yer yer kızarıklıkların olduğunu gördüm." Bunu söylerken yine yüzü kızarmıştı. "Sanırım bu çamaşır ve gömleklerinizin tuzlu suyla yıkanmasından ileri geliyor."

Aslında onun göremeyeceği yerlerinde de vardı bu kızarıklıklardan ve tabi ki bunun nedeni çamaşırlarının her zaman deniz suyuyla yıkanmasıydı.

"Çamaşırlarının tatlı suyla yıkanması bir denizcinin bekleyemeyeceği kadar büyük bir lüktür, Sevgili Bayan Massie. Sakın Sal'a söyleyip bu lükse sahip olmamı düşünüyor olmayın."

"Aynen onu düşünüyorum. Hem böylece bu hizmeti yüzünden ona birkaç kuruş da verirsiniz. Zavallının yıllardan sonra kendi parası olur."

"Bu benim için büyük zevk olacak."

Nana odadan çıktığında odadaki bütün oksijeni içine çekmiş gibiydi. O sabah kısa aralıklarla uyuyarak, gemi seyir defterindeki eksikleri giderdi.

Barutçu Matthew kapısını çaldığında, çocuk, kaptanını ilk olarak bir gecelik entarisiyle yatakta yatarken görünce ne yapacağını şaşırmıştı. O güne kadar sadece Matthew değil, hiç kimse kaptanını öyle görmemişti. Matthew selam bile vermeden, bir süre kapının eşiğinde durdu. Oliver, kendisini toparlaması için çocuğa bir süre tanıdı. Sonra onun getirdiği notları almak için elini uzattı. Ve oturması için ona yer gösterdi.

Childers'dan gelen haber hiç iyi değildi. Gövdedeki yara dıştan görüldüğünden daha derindi. Kirişlerin büyük kısmı kırılmış ya da ciddi şekilde hasara uğramıştı. Oliver, homurdanarak iç geçirdi. Okumaya devam etti.

"Yine de durumunuzun ciddiyetini biliyorum. Bu nedenle bir grup ustayı havuzdaki bir başka gemiden Tireless'a çektim..."

Matthew'a döndü. "Bir mesaj götürmeye hazır mısın, Matthew?"

"Emrinizdeyim Sör."

O sırada Nana, kapıyı vurarak odaya girmişti. Elinde iki kitap vardı.

Nana'nın yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Bu kırmızılık onun cildinin pürüzsüzlüğünü, daha belirgin hale getiriyordu. Matthew, Nana'ya şaşkın nazarlarla bakıyordu. Bir anlık duralamadan sonra ayağa fırlayarak Nana'yı saygıyla selamlaması, Oliver'ın hoşuna gitmişti. Nana da hafif bir reveransla karşılık verdi ona.

"Sen, Kaptanının güvenini kazanmış olan Matthew olmalısın."

"Evet, Sör."

Oliver onu bozmak istemezdi; ama çocuğun doğrusunu öğrenmesi gerekiyordu. "Evet, Bayan, demen gerekir, Matthew," dedi yumuşak bir sesle.

Nana, Matthew'a dönerek, "Çıkmadan mutfağa uğra. Kaptanın izin verirse, orada senin için elmalı kek olacak. Seni ben aşağıya indiririm."

"Gelirken bana da bir dilim getirmen şartıyla bence bir sakıncası yok," dedi Oliver.

"Olabilir. Ama sizin önce çorbanızı ve sonra da elma suyunuzu içmeniz gerekiyor."

Matthew'un gözleri bir anda açılmıştı. Bir kadın, kaptanına nasıl olup da şart koşabiliyordu? Kendisini tutamadı. "Aman Bayan, Kaptan Worthy'ye nasıl şart koşabiliyorsunuz. Sonra sizi..."

"Bana bir şey yapmaya cesaret edemez," dedi.

Matthew, Kaptan Worthy'ye bakarken yüzündeki bütün kan çekilmişti.

Matthew yatağa yanaşmış ve Nana'nın duymasını istemeyen bir sesle,

"Bu bayan sizin kim olduğunuzu bilmiyor mu?" diye sormuştu.

Oliver da yavaş bir sesle, "Tam olarak anlayabildiğini zannetmem. Ben onun suyuna gidiyorum." Çocuk ne diyeceğini bilemediği için susmuş ve kaptanını selamlayarak odadan çıkmıştı.

Oliver yastıklara yaslandı. "Beni yatağa serilmiş, bir gece entarisiyle ilk defa gördüğü için, esas şaşkınlığı benim bu halimdendi."

"Yatağa serilmiş falan değilsiniz." Böyle bir gözlemde bulunmuş olmak istemezdi. "Belki de hamakta yatmaktan ötürü dümdüz yatıyor, hatta o

pozisyonunda uyuyorsunuz." Nana, Matthew'un kine benzer bir selam vererek odadan çıktı.

Oliver dosyaları kucağına alarak çalışmaya başladı. Aslında biraz gecikmiş bir görevi vardı. Sör Ratcliffe, kızının ne durumda olduğu konusunda haber bekliyor olmalıydı.

Saygıdeğer Efendim... Ama daha ileri gidemedi. Aslında kızının çok zor şartlar altında olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama bu yanlış olurdu. İçinden bir ses; bu adamdan gerçeği saklaması gerektiğini söylüyordu. Elle tutulur bir bulgusu yoktu; ama Lort Ratcliffe'in ondan bir şeyler gizlediği gibi bir his vardı içinde...

Nana benim kızım olsaydı... diye düşünüp kalemi bir daha eline aldı. Bir daha bıraktı. Nana eğer benim karım olsaydı ona çok daha iyi bakardım... Ama bu çok saçma bir şeydi. Kendi kendine gülümsedi. Her şeyden önce; Nana kanalda savaşıyor bir geminin kaptanı ile evlenecek kadar aptal bir kadın değildi. Yine de; Kaptan Worthy ve Bayan Oliver Worthy yazdı bir kâğıda. Sonra da elini yakmış gibi yataktan çıkıp kâğıdı şömineye attı. Yandığından emin olduktan sonra yatağına döndü.

Saygıdeğer Lort Ratcliffe,
Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, harbin şartları, Plymouth'daki hayatı neredeyse felç etmiş durumda. Ama yine de kızınız Eleanor Massie 'nin şartları

pek fena değil. Mulberry iş hayatını devam ettiriyor. Değişik şartlar altında işler daha iyi olabilirdi. Ama Bayan Massie'nin güvenilir ellerde olduğunu söyleyebilirim...

Bayan Massie iyi ellerde derken kendisinden bahsediyor olabilir miydi?

öyleyse ona daha çok sahip çıkmalıydı. O sırada Nana'nın merdivenleri çıkan ayak seslerini duydu. Mektubu yatak örtüsünün altına soktu. Daha sonra Matthew ile Bay Ramseur'e yollardı. O da bir şekilde Lort Ratliff'e ulaştırırdı. Yazdığı mektupta yalanlar olduğunu biliyordu. Mulberry batmak üzereydi. Nana ise çok zayıftı.

Kızı için çok şeyler yapabilecek bir adama neden yalan yazıyordu ki?

Keşke bilebilseydim... Sağduyusu; o güne kadar ona hiç ihanet etmemişti.

Bundan sonra etmesi için de bir neden yoktu. Ayrıca bir kadına bağlanacak ve o kadının kendisine bağlanmasına izin verecek biri de değildi o. Acaba bu da mı yalandı...

~ALTINCI BÖLÜM~

UZUN bir tereddütten sonra Oliver, mektubu yollamıştı. Sal, koltuğunun altında, bazıları hafif nemli çamaşırlarla odaya girdi. Tatlı suda yıkanmış bir gömlekle inecekti o akşam yemeğe. Bunun kıymetini ancak bir açık deniz kaptanı bilirdi.

Nana'nın talimatıyla Sal ve Pete, banyoya sıcak su hazırlamışlardı. Oliver uzun bir banyonun ardından odasına çıktı. Yıllarca açık denizlerde ve güneşin altında kalmaktan oluşan ve giderek derinleşen gözünün kenarındaki kırışıklara baktı.

İncil'in üstüne el bassam bile Nana, benim otuz yaşında olduğumu düşünemez.

Neyse ki; donanma kumandanlığında gördüğü rütbeliler gibi bir göbeği yoktu. Değişik limanlarda ilişki kurduğu kadınlardan hiçbiri, onu bu konuda eleştirmemişti. Ama o kadınlar, bunu para karşılığı yaptıktan için, kendisini

eleştirecek halleri yoktu.

Artık eski pantolonlarına o kadar rahat giremiyordu. Boyun bağıny bağlarken aynadaki görüntüsüne baktı. Hiç olmazsa gıdısı yoktu. Uzun zamandır aynada kendisine bu kadar dikkatli bakmamış olduğunu düşünmek Oliver'ı rahatsız etmişti. Kulakları hâlâ uğuldadığı için başı davul gibiydi. Ama nasıl olsa bu görüntüsüne yansımıyordu.

Ertesi gün limana inip Childers'ın kafasını şişirmeyecekti. Handa kalsa bile Nana Massie'yi sadece sabah erken ve akşam geç saatte görecekti. Kadınlara karşı bağışıklık sahibi olduğunu tekrar etmeden odasından çıktı. O iddiası giderek bir yalana dönüşüyordu.

Merdivenlerin dibinde onu bekleyen Matthew Kaptan Worthy'yi görünce ayağa fırladı.

"Matthew, sen de temiz bir gömlek giyiyorsun bu akşam galiba?"

"Evet, efendim." Bir an durdu. Sonra biraz daha bilgi vermesi gerektiğini düşünmüş olacak ki, "Bay Ramseur giysilerin arasından çıkardı. Böyle giyinmemin uygun olacağını düşünmüş olmalı."

"Haklı," dedi Oliver. Matthew uygun bir mesafeden kaptanını izledi.

Oliver, koridorun sonundaki kapıyı vurdu. Beklediği gibi kapıyı Sal açmıştı.

Zavallı kız, şaşkınlıkla eğilerek selamladı Kaptanı.

Oliver da eğilerek ona cevap verince Sal, şaşkınlıktan tebessüm etmişti.

"Sal, çamaşırlarımdaki tuzlu suyu hepten yok etmişsin. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Elini uzatarak Sal'ın hâlâ ıslak olan elini sıktı. Sal, diğer elini ağzına götürürken göz bebekleri yuvasından fırlayacakmış gibiydi.

"Sanırım bizi yemek yenen odaya götürmek, senin görevin olacak."

O sırada oraya gelen Nana ile arpışmıştı Sal. İyice sersemlemiş bir hali vardı. "Ne o? Yoksa adamlarımızı korkutuyor musunuz?"

"Aksine," dedi Oliver. "Ona teşekkürlerimi söylüyordum."

Kalçalarının enfes bir şekilde sallanışını arkasından seyrederek Nana'yı takip etti. Üzerinde açık renk bir elbise vardı. Belli ki, artık bol geldiği için yanlarından penselerle tutturulmuştu. Bu kadının biraz daha et tutması için ne yapabilirim?

Yemek her bakımdan enfesti. Belli ki Gran ne yapsa iyi yapıyordu.

Tamam, Drake'deki yemeğin sonunda çok kaliteli bir konyak ve zengin peynir çeşitleri olurdu. Ama buradaki cima şarabı çok güzeldi.

Oliver dikkat çekmeden sofraya baktı. İnsanlar uzun zamandan beri birbirlerini tanıyormuş gibi kaynaşmışlardı. Masanın bir ucunda Sal ve Matthew

yan yana oturmuşlardı. Gran ve Pete, diğer uçtaydılar. Nana'nın yeri, Kaptanın yanındaydı.

Nana yanında olduğu için Tirless'deki odaya oranla çok daha hoş ve huzur vericiydi burası. İlk başta, onu daha iyi görebilmek için karşısında oturmasını tercih eder gibiydi. Ama yemek boyunca değişik vesilelerle kollarının birbirine değmesi, bu tercihinin çok yanlış olduğunu göstermişti Oliver'a. İlk seferinde Nana ondan özür bile dilemiş; ama sonra bundan vazgeçmişti.

Nana'nın yemek boyunca sürdürdüğü konuşmalar. Bayan Pym'in okulundayken, bu konuda çok iyi bir eğitim aldığı gösteriyordu. Karşısında sosyal bakımdan da çok donanımlı bir Leydi vardı. Gran, Pete ve Sal'ın böyle bir eğitim almadıkları belliydi. Ama onların davranışlarında: da rahatsız edici bir taraf yoktu. Üçünün de Nana için çok kıymetli olduğu belliydi.

Nana'ya yan gözle baktı. Bu kadar rahat bir konuşmayı, bu kadar büyük

bir zarafetle yapabilmen, ne büyük bir meziyet...

Bayan Fillion ve diğer hancıların onun beslenmesi konusunda gösterdikleri gayret ve satın aldığı saçlara üç dört misli bedel ödeyen perukçunun Nana'ya neden bu kadar yakın davrandıklarını anlamaya başlıyordu. Çok özel bir kadındı Eleanor Massie...

Bu zevkli yemek, Oliver'ın beklediğinden çok erken bitmişti. Mulberry kadınları sofrayı toplamak için kalktıklarında, Oliver için işin bütün zevki kaçmıştı. Bunu telafi etmek için ne yapabileceğini düşündü. "Bayan Massie, bu geminin kaptanı siz olduğunuza göre, bazı şeylerin iznini sizden almamız gerektiğine inanıyorum. Acaba Matthew ile benim de mutfığa girmeme izin verecek misiniz? Mutfakta size yardımcı olursak, torununuz sonra bize Robinson Crusoe'dan bir şeyler okuyabilir."

Gran bu talebin karşısında hem şaşırmış, hem de duygulanmıştı.

Gözyaşlarını tutmak için büyük gayret sarf ederek, "Mutfakta yardımı hiçbir

zaman reddetmedim. Kaptan. Hele Nana'nın bize bir şey okumasının zevkine doyum olmayacaktır."

Gran ceketini çıkarması ve bir önlük takması için ona ısrar etmişti. Oliver, ceketini çıkartıp önlüğü takarak lavabonun başındaki Nana'nın yanına gitti. Matthew, olup bitenlere anlam veremiyordu. Kaptanı, bir önlükle bulaşık yıkamaya yardım ediyordu. Olacak şey değildi bu!

Bu arada Oliver, ona da görev vermişti. Sofranın artıklarını toplayıp, onları dışarıda duran varildeki ateşte yakacaktı.

Sal tabakları sudan geçirirken. Nana yıkıyor, Oliver da kuruluyordu.

Nana'ya yaklaştı. "Gran'i düş kırıklığına uğratmış olmalıyım. Hayatından hiç de

memnun görünmüyor."

"Sana sonra söylerim. Ama şimdilik şunu bilin ki; Gran hiç de sıkıntıda değil... Kadınları biraz daha iyi tanısaydınız; dökülen gözyaşlarının mutluluktan mı, hüzünden mi olduğunu anlardınız..."

Gözlerini, Nana'nın dikleşmiş memelerinden alabildiği oranda, yaptığı işe yoğunlaşmaya çalıştı, bu kadar iyi yetiştirilmiş bir kadın nasıl oluyor da önüne açılan iyi bir hayatı reddederek gelip bu zor şartlar altında yaşıyordu... Kendisi kesinlikle böyle bir seçim yapmazdı.

Nana'nın, Gran'in kendisine kızgın olmadığını ifade eden sözleri, Oliver'a cesaret vermişti. Nana kitabı almaya çıktığında bu cesaretle Gran'e sordu.

"Bayan Massie; işlerinize karışmak istemem. Ama burada fazla vaktim yok. Kısa bir süre sonra denize açılacağım ve Allah bilir bu sahillere bir daha gelebilecek miyim?" Gran elindeki işi bırakarak dikkatini Kaptan Worthy'ye vermişti. Oliver devam etti. "Bu sahillerin, harbin yükünü taşımasının insanlara çok zor günler yaşattığını biliyorum. Torununuzun bu kadar zayıf olması, beni endişelendiriyor."

"Kaptan; bilin onun bu durumu beni de endişelendiriyor. Ve bu durumdan nefret ediyorum."

"Bana izin verirseniz, gemim denize açılmadan önce, buraya istediğiniz her şeyi alabileceğiniz; kadar mali imkân bırakmak istiyorum." Bu isteğini iyi ifade edebildiyse, yaşlı kadının buna karşı koyması için neden olmamalıydı. Ama böyle bir teklifi gurur meselesi yaparak de tepki gösterebilirdi.

Gran'in gözleri yine yaşla dolmuştu. Ama Oliver bunun nedenini artık anlayabiliyordu. Bu gözyaşları, kaptana kızgınlık ya da bir alınganlık sonucu

olamazdı. Bu teklif belli ki Gran'i rahatlatmıştı.

Oliver üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. "Yarın hesabımın bulunduğu Carter&Bruslein'de, Mulberry için bir hesap açtıracağım. Hanın yiyecek ihtiyaçlarını o hesaptan karşılayabileceksiniz. Bana çok büyük bir yakınlık gösterdiniz. Bunu bir şekilde ödemek isterim. Bu hal çaresinin sizi çok rahatlatacağından eminim. Gran, o anda hiç beklenmedik bir şey yaparak Oliver'ın karşı koymasına imkân vermeden, onun elini yakalayıp öptü. Sonra da önlüğüyle gözlerini kapatarak mutfaktan çıktı.

Bir takım sorularla, onu sıkıntıya sokmamış olması Oliver'ın da rahatlamasını sağlamıştı. Bunu yapabilecek mali imkâna sahibim, Bayan Massie. O kadar ki; gerekirse bütün Plymouth 'u besleyecek kadar gücüm var... Robinson Crusoe'yu bundan önce birkaç kez okumuştı. Ama hiçbirinde, Nana'nın okuduğu zamanki kadar zevk almadığını, daha ilk sayfalarda hissetti. Nana şöminenin önüne oturarak, yanına ışığı güçlendirecek bir lamba daha alarak kitabı okumaya başladı. Oliver, odanın bir ucunda oturduğu için, kimsenin dikkatini çekmeden Nana'yı rahatça seyrediyordu. Sal ve Matthew ise ondan izin alarak hemen önünde bağdaş kurdular. Gran, çok mutlu ve rahat bir havada yününü örerken torununu hayranlıkla dinliyordu. Şişlerden çıkan ritmik

sesler, Oliver'a annesini hatırlattı. Pete, kendisinden bekleneni yapmış ve daha birinci bölümün sonuna gelmeden uyuklamaya başlamıştı.

Nana'nın billur gibi sesi, Oliver'a sükunet veriyor ve Berth'deki eğitiminin bir kazanımı olan mükemmel diksiyonu, hayranlığını artırıyordu.

Bu arada bir erkeklik içgüdüleriyle bu kadının sevişirken çıkartabileceği sesleri düşünmeye, yapacağı hareketleri gözünün önüne getirmeye başlamıştı.

Hayalindeki Nana'nın, daha dolgun bir vücudu vardı. Aslında Oliver da şişman değildi. Yine de bu kadar zayıf bir kadın , altında incinebilirdi.

Nana uzun boylu değildi. Ama o güne kadar hiç görmediği bacaklarının çırpı gibi değil, aksine güçlü ve dolgun olduğuna iddiaya girebilirdi Oliver. O bacakların, onun beline dolanmış hali de herhalde Oliver'a büyük bir zevk verecek, eğilip dudaklarını bulduğu anda, o dudaklardan fışkıran ateş ve genç kadının vücudundan yayılan kadınlık kokularının, gül kokusuyla karışımı, onu çıldırtmaya yetecekti.

Böyle şeyler düşünmenin hiç yeri değildi. Özellikle de genç kadın o yataktayken sık sık odasına girdiğine göre. Onu herkese karşı rezil edecek bir çılgınlık yapması işten bile değilken...

Nana'ya uzak bir köşede oturmasının ne kadar doğru olduğunu o anda daha iyi anlıyordu. Böylece kendisine hâkim olamadan dudaklarından sızan bir iniltiyi kimse duymamış olmalıydı. Kendisini Nana'nın okuduğu satırlara vermeye çalıştı.

Kısa bir süre sonra kitabı kapatıp gülerek Kaptana baktı. "Görüyorum ki, odada sizden ve benden başka uyumamış kimse yok."

"Haklısın. O zaman hepsini odalarına yollamak gerekiyor." Bunu yapmak fazla zamanlarını almamıştı. Matthew, daha omzuna dokunulunca bir anda ayağa fırladı. "Ben burada, yerde yatabilirim. Tireless'ın güvertesinden çok daha rahat bir yer burası," diye hiçbir zorluk çıkarmayacağını gösterirken; Sal biraz

daha uğraştırmakla beraber, o da uyanınca nereye gitmesi konusunda bir ikaza gerek kalmadan, uykulu gözlerle odasının yolunu tuttu.

Matthew'un orada, yerde yatması elbette söz konusu değildi. Nana,

"Matthew, Sal'ın odasında yatacak. Sal benim odaya gelecek," dedi. Belli ki bu önceden ayarlanmış bir durumdu.

Gran esneyerek Sal ve Matthew'un yerlerine yatmalarına yardımcı olmak üzere odadan çıktı.

Oliver, "Bayan Massie, Matthew'a gösterdiğiniz yakınlıktan ötürü size teşekkür etmek isterim."

"Sorun değil. Üstelik bir sürü boş odamız var ve Matthew çok tatlı bir çocuk. "

Bir karı kocanın çocukları hakkında konuşmalarına benzetti Oliver bu diyalogu. Oliver, böyle bir hayatın da hiç fena olmayacağını düşündü. Kış geceleri, denizde dalgalarla boğuşmaktansa, bir şöminenin romantik görüntüsünden yayılan bir sıcaklık çok hoş bir şey olmalıydı.

Aslında Oliver ve onun gibilerin denizlerde güveni sağlaması sayesinde oluşuyordu karadaki bu güvenli mutluluk.

Oliver bu düşüncelerden sıyrılarak merak ettiği bir konuyu açmıştı.

"Gran'in bu gece neden bu kadar duygusal olduğunu söyleyecektin bana," diye hatırlattı Nana'ya.

"Burada on yıl kalan Edgar adında bir müşterimiz vardı."

"Böyle bir müşteri Mulberry için devamlı bir gelir olması bakımından oldukça iyi olmalı."

"Olabilirdi. Ama beşinci yıldan sonra işinden olarak para ödeyemez hale geldi." Aslında birçok han için oldukça sık rastlanılan bir durumdu bu.

"Biz ona hiçbir şey söylemeden, burada kalmaya devam etmesi kararını aldık. O kadar yıldan sonra kadıncağızı kapıya koyacak halimiz yoktu."

Başkaları bunu hiç düşünmeden yapardı, diye düşündü Oliver.

Mulberry'nin bu kadar yıldan sonra, kendisini ayakta tutacak kadar parası olmamasının nedenlerinden biri de bu olmalıydı.

"Bayan Edgar, bu on yıl içinde yemeklerini daima yemek salonunda yedi ve Gran'in ısrarına karşın; tek bir gün olsun, bizim yemek yediğimiz odaya gelmedi. Oysa sen ve Matthew, bu gece kendi isteğinizle bizimle beraber yediniz. Bizim iyilik duygumuza cevap olsun diye bile olsa. Bayan Edgar'ın tek bir gece bize vermediği onuru, hiçbir mecburiyetiniz olmadan yapmanız, Gran'i duygusallaştırdı."

Bu handa on yıl kalan biri nasıl olur da bu kadar sıcak ve sevimli bir ortamı paylaşmazdı. Hem de iyilik olsun diye para ödemededen kaldığı bir yerde böyle bir şeyi nasıl gurur meselesi yapardı?

Nana, Kaptan'ın ne düşündüğünü anlamış gibi devam etmişti. "Gurur; bazı insanlar için taşınması çok zor bir yük. Oysa o ve Gran çok iyi birer dost olabilirdi. Ama Bayan Edgar'ın buna bir an bile olsa tenezzül etmemesi, Gran'e ağır gelmiştir."

Nana elini Oliver'ın eli üzerine koymuştu. Oliver, onun elini çekmemesi için hiç kıpırdamadı. "Siz bu akşam bizimle yemek istediğinizi söylediğinizde. Gran hiçbir şey söyleyemedi. Sadece, sofraya sizin için de yer koymam için bana işaret etmekle yetindi. Bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Kaptan. Bayan Edgar'ın o tutumundan sonra, sizin bu kadar yakın davranmanız, Gran için büyük moral oldu."

Oliver hiç düşünmeden Nana'nın elini, avucunun içine aldı. Nana ona tatlı bir şekilde gülümsedikten sonra elini çekmişti. "Bu akşam onu çok mutlu ettiniz. Beni de..."

Oliver, genç kadına sarılmak adına içinde büyük bir arzunun doğduğunu hissetti. Bir süre için de olsa onu kollarında tutmak, kaptan için büyük mutluluk

olacaktı. Ama bunun yerine, çok merak ettiği bir konuyu ona sormayı tercih etmişti. "Hiç üstüme görev olmayan konuda, bir şey öğrenmek istiyorum. Bu konuda beni aydınlatabilecek misin?"

Nana ona cevap vermeden, sorun der gibi bakmıştı yüzüne. "Nelson der ki; hiçbir akıllı kaptan, gemisini yanlış limana sokmaz. Acaba siz neden... "

Nana buruk bir gülümsemeyle onun sözünü kesti. "Berth ve o hayatı bırakıp da, bu zor şartlar altında yaşamamın nedenini merak eden ilk kişi siz değilsiniz, Kaptan. Üstelik on altı yaşındaki kızını bir Leydi olarak yetiştirmek isteyen bir babası varken." Nana, Oliver'a bakmak yerine oturduğu yerde dikleşerek gözlerini şöminenin ateşine dikmişti. "Bunu öğrenmek isteyen çok kişi oldu." Artık kendi kendisine konuşur gibiydi. Ve bunun nedenini kimseye söylemedin, bana da söylemeyeceksin. Haksız da sayılmazsın. Bu senden başka kimseyi ilgilendirmeyecek bir karardır. Ve elbette ki mantıki bir açıklaması vardır.

"Bunu neden öğrenmek istiyorsunuz. Kaptan Worthy?"

Bunun nedenini Oliver'ın kendisi de bilmiyordu. Belki de bir anda kendisini bu ailenin bir ferdi gibi hissetmiş olmasındandı, bu isteği. On iki yaşından beri bir evi, bir ailesi olmamıştı. Ama Plymouth'da köhne bir handa, kendisini bir aile ortamında hissediyordu. Yoksa kendisini hiç ilgilendirmeyen bir konuda bilgi sahibi olmayı isteyemezdi. Lort Ratliffe'in, onu bir casus gibi kullanmış olmasından da bahsedemezdi.

Belki de açık açık onunla ilgilendiğini söylemesi doğru olurdu. Ama bunu yapmasının da sayısız sakıncası vardı. Üstelik o; gemisi ve tayfasından başka hiçbir şeyle ilgilenmemesi gereken bir sorumluluk taşıyordu. İki yüze yakın

denizci ve güvertesinde 34 adet topu olan bir firkateynden başka hiçbir şey, onun ilgi sahasına girmemeliydi.

"Sadece öğrenmek istedim," dedi.

Nana yerinden kalkınca, Oliver nefesini tuttu. Nana odadan çıkmak yerine ona doğru dönmüştü. "Nedenini size söyleyeceğim, Kaptan. Belki de bunu o kadar dehşet verici bulmayabilirsiniz. Ama babamdan bunu beklemezdim

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

NANA'nın aslında bir piç olduğu; bir kere daha konuşulmuş olacaktı.

İyi de bundan nasıl olsa hiçbir zaman ve hiçbir şekilde kurtulamayacağıma göre, bir de Kaptanın önünde konuşulmasının ne zararı olabilirdi?

Oraya gelmesinin nedenini, zaten Pete ve Gran biliyordu. Bundan beş yıl önce; sadece ufak bir çantayla geldiği zaman, bu nedeni onlardan da saklamak istemiş: ama sonra bundan vazgeçerek gerçeği onlara kendisi açmıştı.

Yine de bu durumu Kaptan Worthy'ye söylemek, Gran ve Pete'e söylemekten farklı bir şeydi. Derin bir soluk aldı. "Annem, babamla evlenmeden bana hamile kalmış ve doğum sırasında hayatını kaybetmiş. Babam, Ratliffe Vikontu William Stokes, o zamanlar Tonnant gemisinde görevli bir teğmenmiş. Aslında annemi sevmiş olmalı ki; babalığını inkâr etmedi."

"Onurlu bir davranış."

"İlk bakışta evet." Bunu istediğinden daha sert bir ifadeyle söylemişti.

Oliver, onun bu imalı ifadesine katılmadığı için, hiçbir şey söylemeden devam etmesini bekledi.

"Babam, Gran'e bir mektup yazarak eğitim masraflarımı karşılayacağını ve iyi bir istikbal için yapması gerekenleri yapacağını bildirmiş. Beş yaşına kadar Gran'le beraber Plymouth'da kaldım. Bu nedenle de ilk anılarım bu şehirle ilgilidir."

"Plymouth'da seni ilk etkileyen ne olmuştu?"

Nana, kaptanın onun çocukluk yıllarıyla da ilgilendiğini görerek memnun oldu. Demek ki onun için önemli olan, sadece buraya dönmüş olması değildi.

"Martılar," dedi. "Beni o beyaz martılar çok etkilemişti. Sesleri her zaman kulağымda olmuştur. Özellikle balıkçı tekneleri daha limana girmeden onları filolar halinde takip ederler, sanki limana girmelerinde onlara yol gösterirlerdi. Bir gün Gran'le limanda gezerken bir martı başıma konmuş ve elimdeki bisküviyi kaparak uzaklaşmıştı."

"Gemi güvertesinde de olur böyle olaylar. Çok usta birer hırsızdır her biri."

"Ya da ekmeğini taştan çıkartan bir ırk. Her neyse. Gran beni. Bayan Pym'in okuluna bıraktığı ilk gün çok ağlamıştım. O okula tahammül göstermemin ilk nedeni Beth'de de martı olmasıydı."

"Desenize evi benden genç yaşta terk ettiniz."

Evet, gerçek buydu. "Ama hiç olmazsa tatillerde yine Gran'in yanına geliyordum. Okul Müdürümüz Bayan Pym, benim her tatilde büyük bir memnuniyetle Plymouth'a dönmeme bir anlam veremezdi. Gran beni çok severdi, ben de onu çok severdim." Kaptan Worthy'ye baktı. Kaptan Worthy, siz

de birini sevmiş olmalısınız. Sevdığınız kişi keşke ben olsaydım...

Nana, bir süre hiçbir şey söylemeden durdu. Belli ki konu giderek daha sıcak noktalara gidiyordu. "On altı yaşıma gelinceye kadar babamı hiç görmemiştim. Ama o her sene bir ressam yollayarak benim bir resmimi çizdirirdi."

Nana devam etmek istemez gibiydi; bir süre durdu. Oliver'ın onu zorlamaya niyeti yoklu. Üstelik Nana'nın; babasının bu kadar olsun ilgisinden, daha olumlu bir şekilde bahsetmesi gerekiyordu. Onun bu kadarcık da olsa gösterdiği ilgiye teşekkür etmeliydi. Ama babasından bahsederkenki havası hiç de öyle değildi...

"On altı yaşımı bitirdiğimde, Lort Ratliffe beni Londra'ya çağırdı. İlk karşılaşmamız onun Londra'daki evinde oldu."

"Sana karşı davranışı nasıldı?"

"Son derece kibar. Onu bu konuda hiçbir zaman eleştirmedim. Sanki Gran bana nasıl davranıyorsa, onun da öyle davranacak gibi kibar ve sıcak bir hali vardı." Bundan sonrasını anlatırken, Kaptanın gözlerinin içine bakmaktan kaçınır olmuştu. "Kısa bir girişten sonra, benim yakın arkadaşlarımdan birine metres olmamı istedi. Bunun karşılığında ödemekte zorlanmaya başladığı borçlarını o adam üstlenecekmiş..."

"Aman Tanrım..." Kaptan kendisini tutamamış, bu iki kelime ağzından bir feryat gibi çıkmıştı. Ayağa kalkarak odada gezinmeye başladı. Ne söylemesi gerektiğini bilemez bir hali vardı. Sonunda şöminenin önünde durarak alevlere bakarken sordu. "Başka hiçbir açıklama vermedi mi?"

"Hayır. Benden istediği yeterince açıktı. Daha fazla açıklanması için bir

neden yoktu. Sadece beni o kadar yıl boşu boşuna okutmuş olamayacağını söyledi. Onun anlayışına göre; ondan başka hiç kimse bir piç için bu kadar yatırım yapmazdı. Ve ona karşı olan borcumu ödeme vaktim gelmişti." Nana'nın sesi titriyordu.

"Her yıl benim bir resmimi çizdirmesinin nedeni de, ne zaman ele geleceğimi görmek içinmiş. Üstelik bir yıldır cebinde bu resimle gezdiğini ve devam ettiği kulüpteki arkadaşlarından birinin, beni en sonunda bu şartlarla metres olarak kabul ettiğini anlattı. Ona sorarsan bu bulunmayacak bir fırsattı." Kaptan Worthy'nin ağzından çıkan sözü. Nana bundan yıllar önce limanda öğrenip de Gran'e tekrarladığı zaman; üç günlük oda hapsiyle cezalandırılmıştı. Kaptanın yüzü granit sertliğindeydi. Göz göze geldiklerinde kaptanın ifadesinde, acımadan kaynaklanan bir yumuşama olmuştu.

"Daha on bir yaşımıdayken bir Marki, aynı şartlarla beni kendisine metres edinmek istemiş, ama Lort Ratliffe, o yaşta bana yazık olacağını düşünerek onun bu teklifini geri çevirmiş. Bu babalık görevini yaptığını gösteriyormuş."

Kaptan Worthy anlayamaz nazarlarla dinliyordu Nana'yı. Böyle bir şeyin olabileceğine hâlâ ihtimal vermez gibi bir hali vardı. Bir iskemleye oturdu. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum..."

"Ben de ona ne söyleyeceğimi bilememiştim zaten. " Nana'nın yanaklarından süzülen yaşlar yarış halindeydi. Oliver, onları durdurmak için bir gayret göstermesinin gereksiz olduğunu düşündü. Nana ağlamayacaktı da, kim ağlayacaktı?

"Böyle bir şeyi hiçbir zaman ve hiçbir şartta kabul etmeyeceğimi söylediğimde, pis bir kahkaha atmış, 'Daha ne istiyordun, piç kurusu' demişti.

Adamlarına beni evden atmalarını söyledi." Nana gözyaşlarını önlüğüne sildi.

Öne eğildiğinde kaptanın elinin, ensesinde olması ona güven vermişti.

"Aynı gün Londra'dan ayrıldım. Birkaç gün sonra Bayan Pym, babamın mektep masraflarımı karşılamayacağını söyledi. Ve ben de beni seven bu insanların yanına geldim."

"Herhangi bir şeyden ötürü pişmanlık duyduğun oldu mu hiç?"

Nana, Kaptan Worthy'nin yüzündeki sevgi ve yakınlığı hissedebiliyordu.

"Hayır. Piç olduğumu zaten biliyordum. Üstelik bu benim suçum değildi.

Gran'in, acının üzerine şeker kaplama gibi bir huyu yoktur." Artık ağlamıyordu.

"Olsa olsa tek bir pişmanlığım olmuştur. Beth'deki gardırobumun tamamını orada bırakmam hataydı. O şık elbiseleri buraya getirseydim, hiç de az olmayan paralara satar ve Mulberry'nin ihtiyaçlarının bir kısmını oradan karşılayabilirdim."

"İlginç. Demek ki her şeyini orada bıraktın?"

"Evet. Çünkü onlar babam olacak o adamın parasıyla alınmış şeylerdi."

Oliver güldü. "Sanırım bazı huylarını anneannenden almışsın. Fena da yapmamışsın. Peki, o adi adamdan o günden beri hiçbir ses çıkmadı mı?"

"Ne mutlu ki, hayır." Nana, Kaptana güvendiği için bunları anlatmıştı. Yine de onu uyarmasının faydalı olacağını düşündü. "Sanırım; bu anlattıklarım sizden başka hiç kimseye gitmeyecektir."

"Bu konuda en ufak bir kuşkun olmasın. Ama Gran ve Pete'e zaten anlattığına göre, belki onlarla bazı şeyleri paylaşabilirim."

"Aslında; bunları size anlatmaya niyetim yoktu. Ve hakkımda kötü şeyler düşünmenizi istemem."

"Demek yaşlı kurt borç içinde..." Oliver'ın bunu öğrenmekten memnun olduğu belliydi.

"Ona bu konuda yardımcı olmadığımı biliyorum. Durumu nasıl idare ettiğini bilemem."

Nana yerinden kalkarak kapıyı açtı. Kaptan Worthy, belki de ertesi gün buradan çıkıp Drake Han'a yerleşebilirdi. Aslında baştan beri öyle olmalıydı.

Hiçbir neden yokken, hanı parasıyla ayakta tutuyordu.

"Yarın sabah doka gideceğim. Üç haftalık sıkıntılı bir beklemeden sonra, Noel'de eve giden insanlara benzeyerek denize açılmam."

Nana, onun Noel'de gidecek bir evi olmadığını daha ilk gün öğrenmişti.

İkimiz arasında belki de ben, ondan daha şanslıyım. Benim hiç olmazsa evim diyebildiğim bir yer var...

Kaptan, Nana'nın hiç beklemediği şekilde ona yaklaşarak alnını alnına dayadı. Kısa bir süre sonra aynı hızda solumaya başlamışlardı. "Şunu aklından hiçbir zaman çıkartma Nana; bu olanlarda senin hiçbir günahın yok..."

Nana başlarının birbirinden ayrılmamasına özen göstererek başını hafifçe sallamıştı. "O zaman hâlâ benim arkadaşım sayılırsınız, öyle mi?"

"Evet. Senin arkadaşınıam."

Yavaş adımlarla merdivene yürüyerek odasına çıktı. Bacakları çok ağır bir yük taşıyormuş gibiydi. Ama bacaklarının bu hareketsizliğinin aksine beyni fazla mesai yapmaya başlamıştı.

O gün öğleden sonra Lort Ratliffe'e yazdığı nottaki cümleler gözünün önünden geçiyordu. Sağduyusunun uyarısıyla Mulberry konusunda gerçeği yansıtmayacak kadar pembe bir görüntü çizmişti. Bu adam, kızının kötü

durumda olduğunu düşünerek, bundan memnun olmamalıydı, yazdıklarının, o adamın kızını aramasına neden olmasını da istemezdi.

Nana için en iyi olan bu defterin kapanmış olmasıydı. Sorun kendisi içindi.

Bu adamla bir daha karşılaştığında, onun gırtlaklamadan nasıl duracaktı?

Yatakta düşünürken; kanaldaki askeri durumla ilgili olarak ona değil de

bir başkasına muhatap olmayı donanma komutanından istemeyi düşündü.

Zaman içinde nasıl olsa mantıklı bir neden bulurdu. En az iki üç ay onu görmek zorunda değildi.

Oliver'ın tek endişesi, Plymouth ve Mulberry ile ilgili olarak, bu adamın iştahını kabartacak olumlu bir hava çizmiş olmasıydı. Bu durumda Nana'ya başka bir yaklaşım içinde olabilirdi. Ama tanıdığı kadarıyla ne Nana ne de Gran bundan sonra ona kapılarını açardı.

Yarı uykuda, yarı uyanık bir gece geçirdikten; sonra. Matthew gün ağarırken elinde kahvaltı tepsiyiyle odaya girmişti. Tepsiye baktığında, Gran'in onu jambonlu yumurta yiyecek kadar sağlıklı gördüğünü anladı. Ayrıca çikolatalı puding ve az da lapa vardı tepside. Oliver için tepside ne olduğu değil, tepsiyi Nana'nın değil de Matthew'un getirmesi önemliydi. Matthew'dan, Nana'nın, Pete ile beraber erkenden balık pazarına gittiğini öğrendi.

Nana'nın dönmesini beklemek üzere kahvaltısını ve giyinmesini ağırdan aldı. Bütün istediği, bir an için bile olsa onun gülen yüzünü görmektir. Ümidini

kaybederek hanın kapısından çıktığında, Nana'nın kapının önünü süpürdüğünü gördü.

Nana; en az bir gün önceki kadar güzeldi. Güneşli bir hava olduğu için saçlarının kızıla kaçan, parlaklığı çok iyi görünüyordu.

Oliver, Matthew'a arabaya yürümesini işaret etti. Nana süpürmenin sopasına dayanarak çocuğa seslendi. "Matthew, birkaç güne kadar yine gelip burada kalacaksın."

"Evet, Bayan..."

Oliver da, Nana'ya yaklaştı. "Tireless'da i ler normalse, ben de ak am erken gelebilirim."

Nana'nın bakı larında memnun bir  a kınlık belirmi ti. Bir gece önceki konuşmalarının onda bir değişiklik yarattığını mı d   nm  ti yoksa?

Nana'nın kendisini toparlaması kısa da olsa bir zaman almıştı. "Elbette geleceksiniz. Başka bir yerde kalmaya kalkı ırsanız, tatlı suda yıkanan  ama ırlarınızı rehin olarak tutarız sonra."

Aradan bir milyon yıl da geçse, buradan başka yerde kalmam...

Nana elindeki süpürgeyi duvara dayayarak Kaptanla beraber arabaya yürüdü. Onunla birkaç saniye için bile olsa yan yana olmak, Oliver'ın i ini ısıtmı tı. Bu  ahane kadın, evli kadınların kocalarını u urladıkları gibi onu u urluyordu. Bu duyguların; denize açıldıktan sonra onun günlerini hoş geçirmesine yardımcı olacağını düşündü. Kendisini aldattı ını biliyor; ama bundan bile zevk alıyordu.

Oliver kapının yanındaki toprak teknenin içinde eski pantolonlarını gördü.

"Sakın bunları siz..."

"Evet, ben yıkadım," dedi. Gözlerinin i i parlıyordu. "Her şeye ikinci bir şans vermek gerekir."

Oliver arabaya binip, arabacı dizginleri eline zaman Nana hâlâ arabanın yanından ayrılmamı tı. Arabacı kam ıyı kaldırdığı anda "Yemek ak am saat

altıda, unutmayın," diye seslendi.

Evet tatlım... Ben de o saatte evde olurum...

Dönüp Matthew'a baktığında, çocuğun da Nana'ya baktığını gördü. "Ne dersin Bayan Massie için, Matthew? Sevdin mi onu?"

Çocuk, "Ah Sör," demekle yetinmişti.

Ben de öyle düşünüyorum... Galiba denizde olmak, burada olmaktan daha az tehlikeli...

Bundan bir hafta önce burada olmanın hiçbir tehlikesi olmadığını düşünürken bu liman şehri ve özellikle o han ciddi bir tehlikeye dönüşmeye başlıyordu. Nana Massie'den ayrı geçireceği beş altı saat bile ona ağır gelmeye başlamıştı. İnsanın kendi kendisine yalan söylemesi, başkalarına söylemesinden çok daha acı verici oluyordu. Bunu yapmamalıydı...

Nana, Kaptan Oliver Worthy'yi, o akşam hana gelinceye kadar düşünmemeye karar vermişti. Ama bu kararı ancak on dakika kadar devam etti. Sonra bir on beş dakika daha onu hatırlamadan günlük işlerine baktı.

Sal'ı, Kaptanın çamaşırlarını yıkaması için odasına yollamak için mutfağa girdiğinde, onun bulaşıklarını yıkadığını görerek Kaptanın odasına kendisi çıktı.

Kaptan bütün beyaz giysilerini kapısının önüne bırakmıştı. Zarf haline getirdiği bir kâğıdın içine koyduğu bir sürü bozuk paranın üzerinde Sal'ın adı yazılıydı. Nana başını salladı. "Kaptan ne kadar da bonkörsünüz," dedi. "Tanrı sizi korusun..."

Eşyaları toplayıp merdivenlerden inerken, gömleğini kokladı. Değişik kokuların bir araya gelmesinden, cinselliği çağrıştıran bir kokusu vardı bu

gömleğin. Denizin tuzlu kokusu yanında çok hoş bir koku vardı bu karışımın

içinde. Bu kaptanın kendi kokusu olmalıydı.

Gömleği yüzüne sürttü. Bir gece önce babasıyla arasında geçen olayı anlatmış olması, ona büyük rahatlık veriyordu. Artık ondan sakladığı bir şey kalmamıştı. Kaptan, onun piç olduğunu artık biliyordu. Sabahki bakışları buna aldırmadığını gösterir gibiydi. Bir gece önce de bunu bile bile, onunla arkadaş olmayı kabul etmişti. Ona birkaç kere adıyla bile hitap etmekte sakınca görmemişti.

O sabah yapacak çok işi olduğunu biliyordu. O işlerini yaparken bir yandan Kaptanı düşünmesi; el becerisini artırıyor, evvelden zorlukla yaptığı işleri kolayca yapabiliyordu. Günün sürprizi ise öğleden sonra gelen iki müşteri olmuştu.

Biri tamirat yapmak üzere gelen teknik bir elemandı. "En çok iki gece kalacağım," demişti. Yarım gün kalacak birine bile kapıları açıktı.

Diğer ise Tireless'in seyir subayı olan Daniel Brittle'ın karısıydı. "Geminin başından ayrılamadığı için Torquay'a kadar gelemiyor." Sonra göz kırpmıştı Nana'ya. "Canıma tak etti onsuz olmak. Hiç olmazsa geceleri beraber oluruz."

Nana kıpkırmızı olmuştu. Onu buraya kimin gönderdiğini sordu. "Bayan Brittle, burası öyle yol ortasında bir yer değil, nasıl buldunuz burayı?" Kadının sohbet etmek konusunda bir çekincesinin olmadığı belliydi.

"Kocam Dan, Tireless 'da kalıyor. Kaptan buranın sakin, temiz ve yemeği güzel bir yer olduğunu salık verdi. Yoksa kaptanı tanıyor musunuz?"

"Biraz," derken yüzü yeniden kızarmıştı. "Birkaç gündür burada kalıyor."

Bayan Brittle, Nana'nın gösterdiği odaya girince, gardırobu açarak paltosunu astı. "Dan'a sorarsanız; Kaptan kanal kuvvetlerindeki en önemli komutanmış. Bizimki, ondan başkasıyla denize açılmam, diyor." Nana'ya

baktıktan sonra devam etti. "Çok da kibar bir adammış. Ama sanıyorum onu size boşuna anlatıyorum. Onu benim anlatabileceğimden çok daha iyi tanıyor olmalısınız."

Nana bu konunun değişmesi için çok şey verirdi. "Bize karşı son derece iyi davrandı."

Kadın konuşkan bir şeydi. "Dan, hanla ilgili de iyi şeyler söyledi. Kaptanı bir iki gün içinde ölüm döşeğinden alıp, sağlıklı bir hale getirmişsiniz."

Nana bunu inkâr edemezdi. "Buraya geldiğinde gerçekten çok hastaydı."

"Bu şekilde çalışmaya devam edin, tatlım."

Nana, "Sizi bırakayım da eşyalarınızı açın," diyerek odadan çıktı. Tanrım; bu nasıl bir adam? Şimdi bize bir de müşteri yolluyor. Kaptan Worthy; sen çok yaşa e mi? Böyle giderse yemek salonunu açmak zorunda bile kalabiliriz...

Mutfağa girdiğinde Sal'ı kolundan tutarak iki üç tur çevirdi. Gran bir köşede yaptığı çorbayı karıştırıyordu. Nana ona hayret ve mutlulukla baktı. Neredeyse yıllardır hiç bu kadar büyük bir kazanda çorba yapılmamıştı bu mutfakta.

Gidip Gran'e sarıldı. Onu öperken kapı çalınmıştı. "Beni öpmeyi bırak da git kapıya bak. Yeni bir müşteri geldiyse yemeği ona göre hazırlamalıyız." Bu sözler bu handa aylardan beri duyulmayan sözlerdi.

Gelen iki kişi, Kraliyet silah teknisyeniydi. Havuzdaki bir gemiye top yerleştirmek için gelmişlerdi. "Sadece bu gece kalacağız Bayan. Ama yeriniz varsa bir hafta sonra bir daha gelmek zorundayız. O zaman ne kadar kalacağımızı bilemem."

"Yerimiz olacaktır. Sizi bir daha bekleriz," derken Nana, belli etmemek için elinden geleni yapıyorduydu da kalbi kuşlar gibi kanat çırpıyordu." Yer olmasa bile odalarımızdan çıkarız.

Kaptan Worthy, saat altı buçukta dönmüştü hana. Bitkin görünüyordu.

Nana, saat altıdan beri onu kapının oralarda bekliyordu. Daha hanın kapısına gelmeden açtı kapıyı. Ayaklarının ucunda yükselerek sırtından pelerinini aldı.

"Uzun bir gün oldu." Omuzları çökmüş gibiydi. "Aldığımız yara o kadar derin ve iskeleti sarsıcıymış ki, herkes o gemiyle nasıl olup da buraya kadar geldiğimize şaşıyor."

Durup bir an Nana'ya baktı. Gülümsedi. "Ne o, keyfinden dans edecek gibi bir halin var? Ya beni görmekten çok memnun oldun, ya da bugün özel bir şeyler olmuş..."

İkisi de, düşündü Nana. İkisi de... Beş yeni müşterimiz olduğu için, aylar sonra yemek odasını açmak zorunda kaldık."

Bir an durup başını yana eğerek kaptana baktı. "Sen bunu zaten biliyor olmalısın, değil mi?"

Oliver omuz silerken daha şimdiden yorgunluğu geçmiş gibi bir hali vardı. "Sadece bir iki ipucu verdim, hepsi bu."

Nana ne yapacağını anlamadan ona bakarken Kaptan Worthy, uzanıp onu yanağından öpmüştü. Ama bu Nana'ya çok kısa geldi.

"Mulbery'nin şansının dönme zamanı gelmiş olmalı." Merdivenlere yürüyerek odasına çıkmaya başladı. "Birazdan inmiş olurum."

Nana merdivenlerden kaybolana kadar onun arkasından baktı. Kaptan Worthy, bütün yorgunluğuna rağmen ıslık çalıyordu...

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

YENİ müşteriler, bazı eksiklerin fark edilmesine neden olmuştu.

Bunların başında yatak takımları geliyordu.

Ayrıca yemek salonunun açılmış olması, Kaptan Worthy'nin akşam yemeklerini onlarla yemesine son verecekti. Ama bunun zararı yoktu. Kaptan zaten burada daha ne kadar kalacaktı ki? Onun, bu tablo içinde devamlı bir yerinin olması söz konusu değildi. Üstelik Nana'nın geçmişini bilerek ona fazla yaklaşmaması da son derece doğaldı.

Beklentilerini, daha da gecikmeden gerçekçi bir yere çekmesi gerekiyordu.

Durum ertesi gün öğleden sonra; Matthew'un getirdiği bir notla biraz daha ortaya çıkmıştı.

Gran'e yazdığı bu notta Kaptan, akşam yemeklerine gelemeyeceğinden bahsediyordu.

Sayın Bayan Massie,

Doktaki işlerimi bitirmem uzun saatler alacak gibi görünüyor.

Bu nedenle akşam yemeklerine yetişemeyeceğim. Benim için sıcak bir şeyler bırakmanız umarım sizin için çok zahmetli olmaz. Önümüzdeki birkaç hafta yemeklerimi mutfakta yiyebilirim.

Saygılarımla... Worthy

Notu yüksek sesle okuyup masaya bıraktıktan sonra Gran'e baktı. Gran'in bakışlarında ciddi bir hava vardı.

Bu bakışı iyi tanıyorum, diye düşündü Nana. Belki de hiçbir tepki göstermeden, Kaptan Worthy'nin, doklarda çok meşgul olacağını biliyorum

diyip Gran'ı rahatlatmalıyım?

Ama anneannesine başka bir şey söylemeyi tercih etti. "Gran, Kaptan Worthy geçmişimle ilgili her şeyi biliyor." Bunu söylemek ona acı veriyordu ama devam etti. "Kaptan konusunda endişe etmene gerek yok. O son derece akıllı başında biri."

"Belki de endişe etmem için gerçekten bir neden yoktur." Dönüp işine devam etti.

Nana gidip ona sarıldı. "Gran; unutma ben annem gibi değilim."

Gran işine devam etti. "Evet, değildir," derken sesi çok bitkin çıkmıştı.

Nana hiç tanımadığı annesini eleştirir bir ifadeyi hangi hakla kullandığını bilemiyordu.

"Kusura bakma Gran. Annemi hiç tanımadım bile. Ama kaptanın doklarda çok işi olduğunu biliyorum. Bu davranışını başka bir şeye bağlamamı istemem..."

Oliver, o akşam yediyi geçte hana geldiğinde içinde bir sıkıntı vardı.

Vicdan azabı gibi bir şey. Kimsenin, onun geldiğini görmesini istemiyordu.

Çünkü dok tarafından değil, tam tersi yönden, Brustein&Carter'ın ofisinde geliyordu.

Hesabından, Mulberry'nin hesabına yapılacak ödeme emrinin bu kadar uzun sürmesine bir türlü anlam veremiyordu. Üstelik sahip olduğu paraya kıyasla çok ufak bir meblağ idi söz konusu olan ödeme emri. Sadece Mulberry'nin mutfak masraflarının, o hesaptan karşılanması talimatı için saatlerce uğraştırmışlardı onu.

İki ortak, onu bu fikrinden caydırmaya çalışmışlardı. "Kaptan, yaptığınız şey bir kaderin gerçekleşmesini erteler o kadar. Mulberry Han'ın bugüne kadar

çoktan kapanmış olması gerekirdi..."

Kaptan itiraza alışık olmadığı için, sonunda fena halde içerlemişti.

Acıkmış, dahası Nana'yı özlemişti. Sonunda saatine baktı.

"Beyler; bu işi biraz daha uzatmaya kalkışırsanız, iki kapı ötenizdeki

Wallace&Sons'dan gelecek iki kişi, bütün hesabımın onlara transferiyle ilgili yazımı, yarın sabah burnunuza dayayacaktır, ona göre..."

Bu sözleri üzerine ayağa fırlayan Bay Brustein, ondan özür dilemiş ve gerekli işlemi yarım dakika içinde tamamlamıştı. Oliver, gerekli bilgiyi Nancy Massie'ye de vereceğini söyleyerek oradan ayrıldı.

Gran bu konuda ne yapması gerektiğini bilmeliydi. Sağduyusu, bu kadının iş konusunda büyük becerisi olduğunu söylüyordu. Parayı çarçur edecek bir kadın değildi Nancy Massie.

Hana geldiğinde Nana kapıdaydı. O kadar saat orada Oliver'ı beklemiş olamazdı. Ona bu kadar önem veren birinin olması ve bunun Nana olması, tehlikenin boyutlarını iyice büyütüyordu.

Nana, sırf rüzgârı kontrol etmek için çıkmış olabilirdi kapıya. Oliver rüzgâra baktı. İspanya'ya yelken açmak için ideal bir hava vardı. Allahtan Tireless daha hazır değil, diye düşündü. O anda Kral bile onu bu koydan dışarı çıkartamazdı.

Denize açılmak için uygun havayı yıllardır kollamış biri olarak, böyle bir duyguyu ilk defa hissediyordu. Denize açılmıyor olmaktan memnundu. Hafifçe eğilerek Nana'nın, gemici paltosunu çıkarmasına yardımcı oldu. Aslında kendisi çok daha rahat ve çabuk çıkartabilirdi. Ama Nana'nın bu konularda ona yardım etmesine bayılıyordu.

"Kusura bakmayın. Dana kotlet kalmadı. Size başka şeyler vermek zorundayım."

"Bir çorba yeter." dedi Oliver. O anda yemekle falan ilgisi kalmamıştı. Tek istediği şey; bu kadına uzun uzun ve dolu dolu bakmak ve onun güzelliğini kuru bir süngerin suyu emdiği gibi emmekti.

Nana, hiç de hoşnut olmadığını gösteren bir şekilde homurdanmıştı. "Bu kadar çok et ve dana kotlet varken size kalmadığını söylediğim zaman, bana kızmazsanız sizinle nasıl tartışabileceğiz?"

"Bayan Massie, çok hınzır bir kadınsınız." Nana'yı mutfığa doğru takip etti. Yemek odasının önünden geçerken içeriye göz attı. Müşteriler yemeklerini bitirmişler, bir kısmı purosunu tütürürken, bir kısmı kâğıt oyununa başlamıştı. Dana eti vardı, hem de mükemmel kızartılmıştı. Yanındaki mantar ve salata da birinci sınıftı. Ekmek fırından yeni çıkmış gibi sıcak ve çıtır çıtırdı. İşin güzeli Nana da kendisine bir tabak hazırladığına göre, akşam yemeğini yemek için o saate kadar onu beklemişti. Yemeklerini huzurlu bir sessizlik içinde yediler. Oliver'ın gerginliği geçmişti.

Arkasına yaslandı. Yorgunum ve bir an önce yatmam gerekiyor... Ama bu uzun saatler Nana'dan uzak kalmak demektir...

"Yorgunsunuz," dedi Nana. "Yatsanız iyi olur."

Oliver, Nana'ya biraz da şaşırarak baktı. İnşallah aklında olan her şeyi okuyamıyordur... Yavaşça ayağa kalktı.

Nana, karşısında bir lise öğrencisi gibi ellerini bağlamış duruyordu. Onu kucaklayıp odasına götürmek ve onunla çılgınca sevişmek için, muhtemelen çok kısa olan hayatından üç beş yılı vermeye hazırdı.

"İnsanları buraya yönlendirdiğiniz için bir kere daha teşekkür etmek isterim.

Oliver bunu önemsemediğini gösteren bir hareket yaptı. "Bilin ki; bu hiç zor olmuyor. Sağda solda söylenen akıllı birkaç söz buna yetiyor. En iyi tanıtım ağızdan ağıza yapılandır. Tabi insanların beklediklerini bulmaları şartıyla. Bay Childers'in söylediğine göre inşa halindeki iki firkateyn, bugünlerde havuza alınacakmış. Ne yazık ki; denizcilerinin tamamı dokta kalacakmış." "Zararı yok. Onların da karıları, ya da sevgilileri vardır. Onlar genelde limana çok yakın olan yerleri seçmezler."

"Nana sen müthiş bir iyimsersin."

"Öyle olmasam bugüne kadar bu han ve ben ayakta kalabilir miydik?"

Reverans yaparak koşar adını ondan uzaklaştı. Oliver mutfaktan çıkmadan, Gran, elinde sıcak su ve temiz havluyla mutfağın kapısında belirmişti. "İyi geceler Kaptan..."

Oliver kibar bir el işaretiyle onu yanına çağırdı. Gran bunu bekliyor gibi, Kaptanın yanına oturdu.

Görümümden ve bakışlarımdan her şeyi anlamış olmalı... O sırada, o gün Brusteine&Carter'a yaptığı ziyaret aklına geldi. Yaşlı kadın ondan ne kadar rahatsız olursa olsun, iyi haber vermek, herhalde yaşlı kadını yumuşatacaktı.

"Bayan Massie; bugün Mulberry'nin masraflarının karşılanması için hesabımı tutan firmaya gerekli talimatı yazılı olarak verdim. Mahalli tedarikçilere bir duyuru yayınlayarak, Mulberry'den alacaklarını, bu özel hesaptan tahsil etmeleri gerektiğini duyuracaklar. Yapacağınız tek şey alım yaptığınızda, bununla ilgili belgeye imza atmak olacak."

Gran'in endişeli bir hali vardı. "Bu konularda bazı art düşünceler beni rahatsız ediyor, Kaptan."

"Bakın Bayan Massie. Bazı endişelerinizin kaynağını biliyorum. Ama sizin

de şunu bilmenizi isterim ki; sizlerin rahat ve işinizde başarılı olmanızdan başka gayem yok. Bunu hak ediyorsunuz."

Nancy Massie, büyük deneyimlerden ve feleğin çemberinden geçmiş bir kadındı. "Kaptan; izin verin de size bir şey söyleyeyim. Siz tam bir centilmen olduğunuz için, bunu sadece bir kere söyleyeceğim." Gözlerini Oliver'ın gözlerinden ayırmadan konuşuyordu. "Kızımı Kraliyet Deniz Kuvvetleri'nde kaybettim. Ve bir de torun feda etmeye hiç niyetim yok. Sizin ona bir kötülük edebilmeniz için, önce açlıktan ölmem gerekir."

Kadının söyledikleri çok açıktı. O zaman kendisinin de açık olmasında fayda vardı...

"Bayan Massie; daha yeni bir denizciyken, uzun bir seferden sonra gemimiz Portsmouth'a demirledi. Bütün şehirde siyahlar giyinmiş birçok kadın gördüm. O kadar ki üstlerimden birine buranın kadınlarının hepsi siyah elbise mi giyer diye sormuştum. Bana cevabı, 'Evet evlât; ama bunu geçici bir moda olarak görme. Bu durmadan yenilenen bir matemin rengidir.' olmuştu.

Gran oturduğu yerde kıpırdamaya başlamıştı. Bir şeyler söylemek için ağzını açmaya yeltendi. Ama Kaptanın devam ettiğini görünce sözü ona bıraktı. O anda susması daha doğru olurdu. Çünkü neyi, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Bugün bile bir limana girdiğim zaman ilk olarak gördüğüm, oradaki kadınların ne kadarının siyah elbise giydiğidir. Evet Gran, birçok kadın siyahlar içinde. Hiçbir kadının benim yüzümden böyle giyinmesine neden olmayacağım konusunda kendime söz verdim. Bir din adamının oğluyum. Ve Nana'ya zarar vermeyecek kadar da iyi kalpliyim. Bana inanın."

Söylediklerine inanıyordu. Gran da inanmalıydı. Bunda başarılı olduğu

anlaşılıyordu. "Kaptan." dedi sonunda. "Size inanmak zorundayım."

"Hayır, öyle bir mecburiyetiniz yok." Bu sözleri içtendi. "Ama inansanız mutlu olurum." Ayağa kalktı. "Bir şeyi daha bilin. Kendimi hareket eden, yürüyen bir ölü gibi görüyorum. Görev saham olan İspanya'da, şu anda ölümden doğal bir şey yok. Bırakın da; siz ve torununuz için iyi olan bir şeyi

yapabileyim. Bunda illâ bir beklentimin olması gerekmez. Yürüyen bir ölünün taşıyamayacağı kadar büyük bir servetin yükünü çekiyorum. Bu yükün; değer verdiğim bir şekilde kullanılması beni vicdanen rahat ettirecek. Bu rahatı; bugün var, yarın yok birinden esirgemeyin."

Gran, "Anlaşıldı." derken, Oliver onun bunu gerçekten anladığını görebiliyordu. Derin bir soluk aldı. Nana ile olan yakınlığının nereye gideceğinin o an için hiçbir önemi yoktu. Ancak böylesi bir mücadeleyi veren insanlara ve günahı olmadan satılığa çıkartılan bir genç kadına karşı görevi vardı. Bunun gereğini yapacaktı. Maksudı Nana'nın babasının yapmaya çalıştığı gibi bir satın alma işlemi değildi.

Odasına çıktı ve sabaha kadar gözünü kırpmadan tavana baktı. Ertesi gün Drake'e taşınmaya karar verdiği anlar oldu. Aslında en doğrusu bu olacaktı. Nana Massie'yi görmeye devam ederse, ne kadar gayret ederse etsin ona âşık olmaya mahkûmdu. Nana'nın, ona, aşka düşmenin, insanın elinde olmadığını kanıtlamasına izin vermemeliydi.

Aslında basit sayılacak bir aileden geliyordu. Bu mevkiye kadar çıkabilmesini, sadece kendi gayretine borçluydu. Basit de olsa saygın bir ailenin çocuğuydu. Onun gibi insanların, alçaklarla devamlı ve bilerek bir birlik içinde olmaları mümkün değildi. Gemileri ve denizcileri konusunda, başarılı bir

komutandı. Ama şunu da biliyordu ki; Nana Massie'yi tanıyan herkes, onun hayranı olurdu.

Uyumaktan tamamen vazgeçtiğinde yataktan çıkarak pencerenin önüne gitti. Kısa bir zaman sonra gemim, İspanya sularında olacak. Yaşamımda bir kadına yer yok. Hiçbir zaman olmadı. Bundan sonra da olmayacak...

Kahvaltıda Nana ile karşılaşmaması gerekiyordu; ama Nana ortalıkta değilse, onu görünceye dek kahvaltıyı uzatacağından kuşkusuz yoktu. Kahvaltıya

indiğinde Nana oradaydı. Acaba ne zaman kilo alacak ve daha sıhhatli görünecek, diye düşündü. Gerçi o bunu nasıl olsa göremeyecekti.

"Çay, efendim?" Masasına gelmişti.

Elini çay bardağının üzerine koydu. "Kahveniz varsa, kahveyi tercih edeceğim."

"Elbette var, efendim. Hemen getiririm."

Birazdan elinde kahveyle gelmişti. Sal ve Pete de yanındaydı. Servis masasındaki kahvaltılıklara bakınca gururlanmıştı. Değme lüks otelde böyle zengin bir ikram olmazdı. Tabağını doldurmak üzere servis masasına gitti.

Döndüğünde Nana, onun masasında oturuyordu.

Oliver da oturarak kahvesinden bir yudum aldı. Nana'nın konuşmaya niyeti yok gibiydi.

"Benimle konuşabilirsin."

"Gran, erkek bir şeyler yerken onunla konuşulmaz derdi."

"Ben o erkeklerden değilim, aldırmam."

Denizde olduğu zamanlarda yemeklerini genellikle tek başına yedi.

Denizci olmadan önce babasıyla annesinin, kahvaltılarda o gün neler

yapacaklarını birbirlerine anlattıklarını hatırlıyordu.

"Bugün ne yapacaksın," diye Nana'ya sordu.

"Gran, yatak takımlarının dökümünü çıkartmamı istedi." Oliver'ın tostuna bakıyordu. Oliver, tostı ikiye bölerek büyük parçayı ona uzattı. Nana başını olumsuz şekilde sallayarak küçük parçayı işaret etti. Alıp reçel koyarak yemeye başladı.

"Öğleden sonra yatak takımlarını tamir etmeye başlamam gerekecek." Bu işi hiç sevmediğini gösterir şekilde yüzünü buruşturmuştu. "Yapacağınız işlerin benimkinden daha çekici olduğu muhakkak."

"Sanmıyorum," dedi. O sırada eğilip onu dudaklarından öpse, yan masada oturan iki satıcının ne düşüneceğini merak etti.

"Bence yaparsın..."

Nana acaba neden bahsediyordu? Onu öpmesinden olabilir miydi? Oliver dikkat et ve kontrolünü kaybetme...

"Bugün Tireless da çalışacağım. Denizcilerimin arasına karışmak, onlar için motivasyon kaynağı oluyor."

"Beni de beraberinizde götürür müsünüz. Kaptan?"

"Doklar kadınlar için uygun yerler değildir."

Yandaki masada oturan iki satıcı Nana'ya bakarak bir şeyler konuşup gülüşüyorlardı. O kadın bir leydidi,. pislikler...

Oliver dönüp adamlara, meşhur Kaptan Worthy bakışlarından biriyle bakmıştı. Adamlar hemen kahvaltılarını yemeye başladılar. Ve bir daha Nana'nın tarafına bakmaz oldular. Ama o sırada Nana kaptandan izin alarak masadan kalktı.

Kaptanın orada kalması için bir neden yoktu artık. Yumurtalar donmuş, kahve içilemez hale gelmişti. Dışarıdaki hava bile bozmuş gibiydi. Ama doka gitmesi için de erkendi. Bu kadın nasıl oluyordu da uzaklaşınca çevredeki bütün oksijeni beraberinde götürür gibi oluyordu. Sanki yaşam onun varlığıyla kaimdi...

Doklara kadar olan üç mili yürümeye karar verdi. Çiselemeye başlayan yağmur Oliver'ın, o anda içinde bulunduğu ruh haline uygundu. Tepede bir yerde durarak limana baktı. O uzaklıktan gemiler birer oyuncak gibi görünüyordu.

Fransız Mareşali Soult, kuzeyde Burgo taraflarındaydı. O zaman Sör John Moore'un kuvvetleri de o tarafa doğru intikal ediyor olmalıydılar.

Napolyon'un Grand Arme'siyle sınırı geçtiği biliniyordu. Oliver'ın gemisi de o sırada Ferrol'da olmalıydı. Orada olmalıyım... Hem de bir an önce...

Aradan beş gün geçmişti. Matthew, kara iznini de Mulberry'de geçiriyordu. Nana, Kaptan Worthy'den başka şeyler düşünme çabasının bir işe yaramadığını görüyordu.

Topları yerleştirmek için gelen iki teknisyen, yeniden handa kalmaya başlamışlardı. Üstelik tanıdıkları iki kişiye Mulberry'yi methettikleri için iki yeni müşterileri daha olmuştu. Bayan Brittle Torquay'a dönmüş; ama kocası handa kalmaya devam etmişti. Kaptan ve Brittle, doka beraber gidip geliyorlardı. Hatta Bayan Fillion, özel bir savaş gemisinin kaptanını, kendisinde yer olmadığını söyleyerek Mulberry Han'a yönlendirmişti.

Anlaşılan, bu üç denizci çok özel bazı şeyler konuşmak için aynı yerde kalıyorlardı. Herkes yattıktan sonra geceleri geç vakte kadar yemek odasında

oturup bir şeyler konuşuyor ve haritalar üzerinde çalışıyorlardı. Tek yelkenli, özel bir yapıya sahip olan, yüksek hareket kabiliyetli ufak harp gemisinin kaptanı, gemisine döndüğü akşam, Kaptan Worthy ona limana kadar refakat etmişti. Hana döndüğünde Kaptan Worthy'nin, çok düşünceli olduğu Nana'nın dikkatini çekmişti.

Sırtından pelerinini alırken Kaptan Worthy ona dönerek, "Günün birinde ben de sana bir hizmet verebilsem ne kadar mutlu olacağımı bilemezsin," dedi. Sonra da kollarını ona sardı.

Savaşta denizciler olarak sıkıntılı günler geçirdikleri belliydi. Ona daha önce sadece Pete, bu şekilde sarılmıştı. Bir kere de Beth'deki sınıf arkadaşı bunu denemiş ama başaramamıştı. Kaptanın sarılması çok özeldi. Olmadık duygular yaratmıştı onun içinde. İstese ondan uzaklaşabilirdi. Ama istemiyordu...

İstememesi bir yana, onun içine nüfuz edip, içindeki sıkıntıları ondan emmek istiyordu. Kaptan bir şey söylemeden, bir hareket yapmadan sadece ona sarılmış bir şekilde öylece duruyordu. Bazı kötü duyguları içinden atar gibiydi. Üniformasının düğmelerinin, meme uçlarına teması, Nana'nın kalp atışlarının ve soluğunun hızlanmasına neden oluyordu. Nana; Tireless tamir olana kadar hiç kıpırdamadan, öyle durmalarını ister gibiydi.

Sonunda Kaptan, "Tanrı aşkına," diyerek ondan kol mesafesi kadar uzaklaşmış ve onun gözlerinin içine bakarak, "Nana, bana ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin," demişti. "Bir konunun tam olarak değişmesi için çok gerekli bir şeydi bu. Ama bundan sonrasında korkar oldum..." Nana da konuşma yeteneklerini kaybetmiş gibi sadece başını sallıyordu. Kaptan onun

başını okşadıktan sonra merdivenleri çıkmaya başladı. Yarı yolda durarak,

Nana'ya döndü. "Buna ihtiyacım vardı..."

Ertesi sabah Kaptan, limana gittikten sonra hana yeni bir müşteri

gelmişti. Nana elindeki yastık kılıfını bırakarak kapıyı araladı.

Adamın gözleri onunkiler gibi kahverengiydi. Elinde bir valiz vardı.

Omzunda ressamların deri kılıflı çantalarından biri vardı. Nana ne yapması

gerektiğini bilemediği için adama gülümsedi. Bakışlarında dünyayı

umursamayan bir hal vardı.

"Matmazel," demişti hafifçe eğilerek. "Daha Noel'e zaman var. Umarım

bir odanız vardır."

Bu güzel haberdirdi. Nana gülümseyerek kapıyı iyice açtı. "Buyurun. Sizin

için bir yerimiz var. Bir mecusu bile olsanız..."

"Mükemmel." diyerek dudaklarının önünde birleştirdiği parmaklarını

öptü adam.

Adamın adı Henri Lefebvre'di. Bir portre ressamıydı. "İrili, ufaklı

insanların yanında tek kişinin portresini çizme konusunda da çok

yetenekliyimdir," diye kompleksiz bir şekilde övmüştü kendisini. Aksanından

ve adından Fransız olduğu belliydi. İngilizcesinde hafif bir İskoç aksanı da vardı.

Formu doldurduktan sonra Nana'ya çevirdi. "Ama siz nasılsa buna

inanmayacaksınız."

"Bilemem," derken, aldırmam da der gibi bir hali vardı Nana'nın.

Henri Lefebvre yeniden eğildi. "Şaka bir yana Paris'liyim," dedi. "Ama

bana sakın kötü nazarla bakmayın Sayın Bayan. Adamlarınızdan Sör Arthur

Wellesley ne demiş? İnsan ahırda doğdu diye eşek olmaz."

Nana adama içten bir şekilde güldü.

"Yıllardan beri Fransa'ya uğramadım bile. Bir portre ressamıyım. Ve ne mutlu ki, Carlisle'da portrelerinin yapılmasını isteyen pek çok zengin beyefendi ve özellikle güzel hanımefendi var. Önemli olan onları olduklarından genç ve güzel gösterebilmek. Bunu becerebildiğiniz takdirde size karada ölüm yoktur. Eh bu konuda epey iyiyimdir. Bir eksikliğinizi söyleyin, örneğin kel ya da dişsiz olabilirsiniz, ustanın fırçası bu konularda o kadar ehildir ki, kişi resmine bakınca. 'Ay hu lepiska gibi saçlarım da ne zaman çıkmış.' diyebilir."

Nana adamı susturabilmek için elini kaldırdı. "Sizi sorgulamaya niyetim de, hakkım da yok."

"Lefebvre," dedi adam.Hecelerken Lö.feb.vre." dudaklarınızı şanslı bir beyi öpermiş gibi yuvarlayarak uzatırsanız daha başarılı olursunuz"

Nana kızarmıştı. Gelenin böyle biri olduğunu bilseydi bile koşarak açardı kapıyı. Aylardır kimse hanın kapısını çalmazken, bu adamlara bile açtı kapıları. Üstelik adamın fazla konuşmaktan başka bir günahı yok gibiydi. Bu kadar çok konuşanlardan, baş ağrısından başka zarar gelmezdi.

Adam elini hızla alına vurmuştu. "Ah böyle şeylerden kızaracak kadar gençsiniz demek ki?"

"Vurgulara önem veriyor," dedi Kaptana.

"O zaman tipik ukala bir Fransız. Tanıdığım bütün Fransızlar, gemimi batırmak istediklerine göre onları sevmemekte haksız sayılmam."

Aralarında neler olduğunu bilemiyordu; ama bir gece önce olandan sonra fazla bir şey değişmemiş gibiydi. Savaşan ülkeler bile; kuşatmalar, ateşkesler üzerinde anlaşabildiklerine göre, insanlar da anlaşma yapabilirlerdi.

Kaptanı yemek yerken seyretmek bile Nana için büyük bir keyifti.

"Plymouth'a neden geldiğiyle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Aklına gelen her şeyi söyledi. Anladığım kadarıyla tatil nedeniyle buraya gelmiş."

"Tatil için bu mevsimde buraya mı gelmiş? Şüpheciliğimin kusuruna bakma. Ama bana hiç de inandırıcı gelmedi bu açıklaması."

"Bence çok saçma değil. Adam aynı zamanda doğa resimleri de çiziyormuş. Bu konuda da bazı zengin müşterileri olduğunu söyledi."

"Bakalım ne kadar iyi bir ressam."

"Sanırım konusunda oldukça iyi." Nana kalkıp mutfığa gitti. Birazdan elinde bir resimle geldi. "Bugün Sal'ın bir portresini çizdi. Beş dakika sürdü sürmedi. Sal'ı görecektin. Heyecandan ağladı."

Kaptan, Nana'nın ona verdiği resme uzunca baktı. "Haklısın. Adamın sanatında iyi olduğu belli." Ayağa kalkarak gerindi. "Umarız çizecek güzel manzaralar bulur. Kırsal alana da çıkacak mıymış?"

"Bu konuda bir şey söylemedi."

Nana da ayağa kalktı. Beraberce yürümeye başladılar. Oturma odasının önünden geçerken Nana biraz da orada oturabileceklerini düşündü. Ama Kaptan hiç durmadan merdivenlere yürümüştü. "Kitabı okumaya devam ediyormusun?"

"Evet. Robinson Crusoe bir kayık yaptı."

"Okumada Matthew yardımcı oluyor mu?"

"Evet. Gran ona uygun bir gömlek dikeyor. Kol provasını yaparken heyecanını bir görseydin. Hele bitip de giyince kim bilir ne kadar mutlu olacak."

Oliver birkaç basamak çıktıktan sonra durdu. "Senden bir şey rica edebilir miyim? Belki sana biraz garip gelecek. Ama bil ki doğal olanı bu."

"Söyleyin bakalım ne istediğinizi."

"Bana bundan sonra Oliver der misin? Adımı söylediğini o kadar az duydum ki. Hiç de fena bir ad değil. Söylenişi kolaydır. Şimdilik iyi geceler."

Nana o gece işleri bitip yatağa girdikten sonra, "Oliver," diye tekrar etti.

Matthew, Sal'ın odasında yattığı için Sal de Nana'nın odasında yatıyordu. Sal'ı uyandırmadan yavaşça yatağına girip, bir daha "Oliver," dedi kendi kendisine.

Ama bir kaptanı adıyla çağırmak, psikolojik olarak zordu. Üstelik kaptan, hiçbir yere gitmeyecek bir olayı zorluyor olabilirdi. Aslında Kaptan Worth bile kendi arkadaş ve yardımcılarına adıyla hitap etmiyordu.

Ama Kaptan'ın ona Nana demesi hoşuna gidiyor, adeta içini ısıtıyordu.

Üstelik bu bir tesadüf, ya da dil sürçmesi değildi. Öyle olsa etrafta insanlar varken de ona Nana derdi.

Bunları düşünüp bazı varsayımlardan hareket etmenin gereksizliğini düşünerek gözlerini kapattı.

Ertesi sabah erkenden kalkarak mutfaka indiğinde Matthew ve Sal'ın servis masasını hazırlamış olduklarını gördü. Normal günlerde ressam

kahvaltıya en geç inendi. Aslında adamın saatle pek ilgisi olmadığı kısa zamanda anlaşılmıştı. Bu sanatçıların ortak özelliklerinden ötürü olabileceği gibi, adamın o sırada tatilde olmasından da ileri geliyor olabilirdi. O sırada Kaptan da asık bir suratla kahvaltıya inmişti. "İyi günler Kaptan."

Kaptan Worthy, Nana'nın ona gösterdiği masaya oturdu. Nana'nın

koyduğu kahveden bir yudum aldı. "Demek ki adımda bir değişiklik yok. Yine

eskisi gibi kaptanım, öyle mi?"

"Size başka türlü hitap edemeyeceğimi düşündüm, kusura bakmayın."

Oliver bu konuda başka bir şey söylememiş, ama Nana onun

bakışlarındaki hoşnutsuzluğu görebilmişti...

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

KUZEY Batıdan esen kuvvetli rüzgâr, dalgaları köpüklendiriyordu.

Açıkta görünen tek gemi, yelkenlerini yarıya indirmiş, limana girmeye çalışan, tek direkli, özel yapım bir harp gemisiydi.

Brittle, bu havada seyreden ufak harp gemisine baktı. "Bu havada buraya kadar gelmek cesaret işidir. Mühim bir mesaj için buraya geliyor olmalı."

Oliver seyir subayını başıyla doğruladı. Bakışları da ceviz kabuğu gibi sallanan gemide; ama aklı Nana'daydı. O sabah onu arabaya kadar geçilmemişti. Bunun nedeni deli gibi esen rüzgâr olabilirdi. Ama bir gün önce rüzgâr çok daha kuvvetliyken, eteklerini tuta tuta gelmişti arabanın yanına kadar.

Bugün arabaya Brittle ile beraber binmesi de bunun nedeni olabilirdi.

Nana başkalarının yanındayken hareketlerine çok özen gösteriyordu. Biraz da toplumdaki yerinin kompleksi olabilirdi bu. Daha beş yaşındayken gittiği kız çocukları akademisindeki eğitimciler ona bu kompleksi vermiş olmalıydılar.

Lort Ratliffe'den nefret ettiğini hissetti. Oysa Oliver, nefret etme

konusundaki yeteneğini sadece Fransızlar üzerinde yoğunlaştırmayı kendine şiar edinmişti. O lânet olasıca adam, kızını iki yıl daha eğitim hayatında tutabilir ve sonra da iyi bir çeyizle mantıklı bir izdivaç yapmasını sağlayabilirdi.

Union Street'e gelip doka doğru inişe geçtiklerinde Oliver, biraz da

Tireless'ı düşünmek için kendisini zorladı. Bir hafta kadar sonra, hava şartları çok ters olmazsa İspanya'ya doğru yelken açacaktı. O zaman; eski inancı olan,

bekârlığın sultanlık olduğu görüşünü belki de yeniden kazanabilir, kendisini bu konuda ikna edebilirdi.

Doka geldiklerinde; Bay Childers'ın o rüzgâra rağmen gemi direğini yerine oturtabilmiş olduğunu gördü. Bunda adamlarının yardımının, önemli rolü olduğunu biliyordu. Bir gün önce direğin doğrultulması sırasında halatın ucundan çekenlerden biri de kendisiydi. Denizciler onun gücünün işe karıştığı durumlarda her zaman daha verimli olurlardı.

Direk o anda çok çıplak görünüyordu; ama çalışmalar bu hızla giderse yelken ve diğer donanımın yerleştirilmesi o akşama kadar bitebilirdi.

Kaptanı daha uzaktan gören Childers, hızla yaklaşarak, "Size mükemmel bir haberim var," dedi.

"Harp zaferimizle bitti, öyle mi?"

"Bu henüz sadece bir temenni aşamasındadır. Vereceğim haber, eminim sizi sevindirecektir. Tireless bir haftadan önce denize açılacak durumda olacak. Sizin o güzel geminize olabildiğince fazla ve ehil eleman bağladık. Sonuçta, tahminimizden bir hafta kadar önce bu işi bitireceğiz."

Lânet olsun Childers... Neyse ki adama memnun bir ifadeyle gülümsemeyi becermişti. Memnun olması doğaldı. Gemisini, Plymouth limanına kadar zorlukla getirirken aklından geçen en iyimser sürede onarım bitmişti.

Adamın sırtına memnuniyetle vururken, sahne hayatına girmiş olsaydı ne kadar başarılı olacağını düşünmeden edemedi. "Bu; son haftalarda duyduğum

en güzel haber," diye yalan söyledi. "Bay Childers, mutlaka ödüllendirilmelisiniz."

"İnanın bana Kaptan, bu onarımı bu kadar çabuk zamanda bitirebileceğimize ben de inanmıyordum. Hem bu hıza rağmen, sağlamlığından hiç endişeniz olmasın. Tüm firkateynlerin içinde parmakla gösterilmesi

gerekecek kadar sağlam bir gemi. Aslında bundan başka hangi gemi orta yerine o topu yese olduğu yerde sulara gömülürdü..."

Bu işin sonuna gelinmişti. "Dört beş gün içinde tüm ihtiyaç ve su ikmali yapılabilecek mi acaba?"

Ramseur cevap verdi. "Hazırlıklar tamam Kaptan. İş, uygun hava şartları ve rüzgâra kaldı."

"Mükemmel," dedi Oliver. "Bu durum sadece kara izni kullanma sırası gelen son grup için biraz haksızlık olacak. Ama bundan sonraki gruplamada bunu dikkate alacağız."

O sırada aklına gelen bir hal çaresi, Oliver'ı biraz olsun ümitlendirmişti.

"Bay Childers, şu anda onarımda olan bu çocukların kara iznini kullandırsak, bu, onarımda bir gecikme nedeni olabilir mi?" Lütfen olmaz de...

"Benim için sakıncası yok. Özellikle en önemli adamlarınıza ilk gruplarda izin verme akıllılığını gösterdiğiniz için, o denizcilerin yardımını alacağıma göre son grup dört günlük iznini kullanabilir." Ne büyük bir denizcilik dehasına sahibim. İşe yaradı. Bu sefer de benim işime yaramadı...

Yanındaki yardımcısına dönerek, biraz da gereksiz bir hiddetle konuştu.

"Burada böyle durup bana bakacağınıza, gidip son grubu, kara iznine çıkmaları için hazırlasanıza. Bay Proud'y'e de göreve gelmesi için bir mesaj yollayın.

Sonra siz kalan üç günlük hakkınızı kullanabilirsiniz."

Bay Ramseur bunu istemediğini göstermeye çalıştığı sırada Kaptan onu susturmuştu. "Kingsbridge'de Dorie adında bir bayanı görmek için can attığınızı biliyorum."

Adam kızarmış, ama Kaptanı saygıyla selamlayarak emrini yerine getireceğini göstermişti.

Oliver saatini çıkartarak baktı. Ramseur'e karşı bu kadar sert olmasının haksızlık olduğunu anlamıştı. Daha yumuşak bir sesle, "Adamlara izinlerini

söyleyin. Proud'y'e mesaj işini ben hallederim. Onun için vakit kaybetmeyin.

Hemen yola çıkarsanız akşam olmadan Kingsbridge'e varırsınız."

Ramseur bir şey söylemeden Kaptana selam vererek koşar adım

Tireless'a doğru yürüdü. Childers onun arkasından gülmüştü. "Bizler de bir zamanlar onun kadar genç ve havaiydik."

Ben hiçbir zaman ne onun kadar genç, ne de onun kadar havai oldum.

Daha çıraklık günlerimde bile bir denizcinin âşık olmasının ve ciddi bağlara sahip olmasının yanlış olduğunu biliyordum. Ne kadar da salakmışım...

Bay Childers'la yemek yiyecek kadar keyfi yoktu. Öğleden sonrayı ihtiyaç listesine bakarak ve onarılan direğin donanımlarının yerleştirilmesini kontrol ederek geçirdi.

Bir ara yanına gelen Brittle, ona bir dürbün vererek dokların üzerinde bir noktayı gösterdi.

"O bizim Fransız ressam değil mi? Bütün haftasını çevrede resim çizerek geçirdi. Bu ne biçim tatil?"

"İnsanların garip hobileri oluyor..." Dürbünü çevrede gezdirdikten sonra

Lefebvre'i odaklamıştı. "Garip değil mi Brittle; her zaman iç içe olduğumuzdan olsa gerek, o adamın gördüğü güzellikleri biz göremiyoruz." Dürbünü gözünden indirdi. Aklına o an bir şey gelmişti.

Acaba bu adam gemi yelken açmadan önce onun için de bir portre çizer miydi? Nana'nın bir portresini...

Sal'ın portresini o kadar kısa zamanda ve o kadar güzel çizen birinin, Nana'nın resmi için birkaç saate ihtiyacı olmalıydı. Bunun için Nana'yı önüne oturtmasına gerek yoktu. O zaman kaptan için çizdiğini söylemesi gerekmezdi. Bunu yaptırabilirse o resmi, kabininin tavanındaki pusulanın yanına asar ve pusulaya her bakışında onu görürdü...

Yorgun ve gergin bir şekilde Mulberry'ye geldiğinde saat sekizi geçiyordu. Nana'nın genellikle onu beklediğini bildiği için, arabadan inerken zinde görünmeye özen gösterdi. Ümitsiz ve çaresiz biri görüntüsünü vermek istemezdi.

O sırada Nana'nın, kapısının önünde portatif yatakta uyurkenki hali gözünün önüne geldi. Ne güzeldi... Ben de onun yanında yatıyor olsaydım... iyice saçmalıyorum...

Nana onu bekliyordu. Gülümsedi. Ama yüzündeki bu ifade, gözlerine yansımamıştı. Nana her akşamki gibi, pelerinini çıkarmasına yardımcı oldu.

"Ters giden bir şeyler olmalı. Kaptan." Aslında onun da keyifli olmadığı belliydi. "Yoksa direğin yerleştirilmesinde sorun mu çıktı?"

"Hayır. Her şey normal." Aslında ters giden şey, her şeyin normalden de iyi olmasıydı. Ama bunu söyleyemezdi.

"Haberler iyi. Görüldüğü kadarıyla Bay Childers, bir mucize yaratıyor.

Gemi dört güne kadar sefere hazır hale gelecek. Bu programdan on gün erken olmamız demektir."

Nana'nın bu habere tepkisi derin bir iç geçirmeden sonra yanaklarından süzülen bir çift yaş olmuştu. Oliver'ın pelerinini yavaşça merdivenin tirabzanına astı.

"Sizi özleyeceğiz. Kaptan." Arkası Oliver'a dönüktü. "Gideyim de akşam yemeğine bakayım. Isıtılması gerekecek. Mutfığa doğru giderken duvara dayanarak güç almak gereği duymuştu. Başını öne eğmiş ve omuzları sarsılmaya başlamıştı. Bir ara duraklar gibi oldu ve son bir gayretle mutfığa girdi. Oliver merdivenin basamaklarına çökercesine oturdu. Kendisini Bay Ramseur'den daha beceriksiz, Matthew'dan daha çocuksu görüyordu. Ve de Pete'in ölmüş babası kadar yaşlı...

Orada tam olarak ne kadar oturduğunu bilemiyordu. Ama Kraliyet donanmasının bir kaptanının öyle bir durumda, bir aşk delisi gibi oturmasının doğru olmadığını hissettiği anda, kendisini toparlayarak ayağa kalktı. Aslında o, kararını daha yıllar önce almıştı. Aşk ve evlilik ona göre şeyler değildi. Nana'ya bu konularda hiçbir şey söylememeliydi. Harp günlerini yaşıyorlardı. Böyle zamanlarda insanların bazı duygusal zaaflar içinde olması normaldi. Birkaç gün önce birbirlerine sarıldıkları anda bile hiçbir şey söylememişlerdi. Nana yerini biliyordu. O zaman kendisinin de bilmesi ve en az Nana kadar güçlü olması gerekiyordu.

Odasına çıktı. Kendisini yatağa atarak bakışlarını tavana dikti. Birkaç dakika sonra kapısı çalınmıştı.

"Kaptan Worthy?"

Bu Sal'ın sesiydi. Oliver, iç geçirerek yatağından kalkıp kapıyı açtı.

"Gran, yemeğinizin hazır olduğunu söylememi istedi." Belirgin bir şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Hemen iniyorum." Anlamsız kaçacağını bile bile kıza sordu. "Mutfakta her şey normal mi?"

"Hayır. Nana odasından çıkmıyor. Matthew ise nedense çok üzgün." Kızın da sesi titriyordu. "Yakında sefere çıkıyormuşsunuz..."

"Benim işim bu."

"Dikkatli olmanız gerekiyormuş..."

"Emrederler. Meraklanma, ben de herkes gibi tek parça ve canlı bir bedene sahip olmak isterim."

Kız bu sözlere güldü. Belli ki bu cevap onu rahatlatmıştı. Ama on yaşında bir kız çocuğunun, harp zamanında denizin ne büyük tehlikeleri taşıdığını

bilmesine imkân olmadığı için, onu rahatlatmak mümkündü. Aynı şeyi aşağıdaki yetişkinler için söyleyemezdi.

Gran'in şehriyeli tavuğu leziz olmuştu; ama Oliver bir şeyler yemesi gerektiği için zorlukla birkaç lokma yiyebilmişti. Aslında aklı Nana'daydı. Onun gelip masasına oturmasını bekliyordu. Onu görebileceği o kadar az gün kalmıştı ki, o günleri çok iyi ve dolu dolu yaşamalıydılar. Üç gün sonra eşyaları Tireless'a yollanacak, kendisi de gemisinin başında olacaktı.

Pudinginden ağır ağır birkaç parça almış, Nana hâlâ görünmemişti. Onu beklemenin anlamı yoktu. Matthew'u çağırarak ertesi sabah gemiye dönmesi gerektiğini söyledi. Çocuğun bu haberden hiç de hoşnut olmadığı belliydi.

"Emredersiniz efendim," diyerek ondan uzaklaşmıştı.

Oliver, odasına çıkılmak istemediği için önündeki pudingle oyalanıyordu.

Belki de onu yiyinceye kadar Nana görünürdü. Grnmşt de.

Yüzüne fazla dikkatli bir şekilde bakmaya çekinmesine karşın, onun çok solgun olduğunu fark etti. Ağlamış olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. Yine de gelip onun masasına oturunca Oliver içinde bir rahatlık hissetti. Hiçbir şey konuşmadan oturdular.

Oliver onu ne kadar zleyeceğini söylemeyi düşündü. Ama artık bu sözler teselli edici olmaktan çok acıyı derinleştirici olmaya mahkûmdu.

Yine de Nana'nın bakışlarında bir iyileşme olduğunu hissediyordu. Kısa da olsa bir tebessüm belirmişti dudaklarında. Bunun üstesinden gelmeliyim, diye düşündü Oliver.

Nana en sonunda söyleyecek bir şey bulmuştu. "Hayatımda hiç bu kadar anlayışlı biriyle karşılaşmamıştım. Size şükran borçluyuz."

Cesaret etsem çok daha fazlasını yapardım. "Fazla bir şey yapmadım, Nana. Buna inan."

"Gran, yaptığınız yardım ve desteğinizin, ayaklarımızın üzerinde duracağımız güne kadar devam edeceğini söyledi. Bu bakımdan endişe etmenize gerek yokmuş. Bay Lefebvre'e göre de harp süresince buraya daha pek çok gemi gelip gidecek ve bu da müşterilerimizi artıracakmış."

"Bay Lefebvre, bu konuda haklı." İskemlesini geriye iterek ayağa kalktı.

Nana ile yüz yüze kalmışlardı. Oda bir anda çok küçülmüş gibi geldi kaptana. Ve Nana ona çok yakın duruyormuş gibiydi. "Yarın sabah çok erken saatte gemiye ineceğim için bir araba ayarladım. Kahvaltı edebileceğimi zannetmiyorum."

"Ben size bir paket hazırlarım."

"Gerek yok."

"Başka hiçbir işe yaramam ki... Bırakın da bari bu kadarını yapayım."

Başka işe yaramamakla ne demek islemişti? Nana, Oliver'a kısaca

baktıktan sonra arkasını dönerek hızla odasına yürüdü. Ağlamaya gidiyordu...

Oliver odasına çıkarken kendisini çok yaşlı biri gibi hissetti. Bir an

kapısında durduktan sonra, Lefebvre'in odasına doğru yürüdü. Kapısının

altından ışık sızdığına göre adam daha uyumamış olmalıydı.

Hafifçe kapıyı vurdu. Uzun bir bekleyişten sonra, neredeyse vazgeçmek

üzereyken kapı açılmıştı. Ressam karşısında kaptanı gördüğüne şaşırılmış bile

olsa bunu hiç belli etmemişti.

"Buyurun, içeri gelin lütfen." Etrafı gösterdi. "Bu dağınıklık için sanırım

beni mazur görürsünüz. Biz artistlerin en büyük özelliklerinden biridir bu.

Aslında ben değil; ama birçok meslektaşım, bunu sanki bir ayrıcalık, bir meziyet

gibi gösterirler."

Oliver buna önem vermediğini gösteren bir işaret yaparak odaya girdi.

Masanın üstü sayısız çalışmayla doluydu ve bunların büyük bir kısmı da

Hamoaze'dan görüntülerdi.

Oliver masaya yaklaşarak onun çizdiklerine daha yakından baktı.

Aralarından birini açığa çekerek, "Geçenlerde sizi resim yaparken gördük.

Yanılmıyorsam bu resim, o gün çizdiklerinizden olacak. Bu Tireless olmasın?"

"Evet Kaptan. Geminiz bu kadar uzaktan da size çok güzel görünüyor

olmalı."

"Güzel; ama çok küçük görünüyor." Resmi eline aldı. "Orası benim

dünyamdır. Bir gün gelip onu daha yakından görmenizi isterim." Bir sandalyeye

oturdu.

"Plymouth'a ilkbaharda gelmelisiniz. O mevsimde her yer yemyeşildir.

Kuzuların emzirmesi koyunların otlaması size ilham verir."

"Belki de gelirim. Kışın biraz hırçın da olsa bir ressama şahane bir malzeme oluyor doğa. Söyler misiniz sizin için ne yapabilirim?"

"Benim için bir şey yapmaya varsanız, sizden bir şey isteyeceğim." Adam başını eğerek isteğini yapacağını göstermişti.

"Bayan Massie'nin bir resmini çizer misiniz acaba bana? Çok tatlı bir bayan. Zaman zaman onu hatırlamak isterim."

Lefebvre onun bu isteğinden hoşlanmış gibiydi. Gülerek, "Büyük memnuniyetle..." dedi.

"Ama bunu kendisinin bilmesini istemem. Bunu bilmek belki de onu rahatsız edecektir."

Lefebvre masasının başına geçerek eskizlerinin arasından bir resim çıkardı. "İşte buyurun. Kaptan, Bayan Massie'nin o güzel ve masum havasına ben de dayanamayıp, mutfaktaki o küçük kızdan sonra bir de onun portresini çizmek için izin istemiştim ondan. Kabul etti. Bunu siz alabilirsiniz."

Oliver resme bir daha, alıcı gözle baktı. Adam Nana'nın bakışlarındaki anlamı ve yüzündeki tatlılığı mükemmel bir şekilde resmetmişti. Biraz daha yakından bakınca, "Ama burada çilleri yok," dedi.

"Çilleri de olsun mu istersiniz?" Buna şaşırılmış gibi bir hali vardı.

"Müşterilerimin; defolu taraflarını örtmemi istemelerine çok alıştığım için, çillerini çizmedim."

"Bence o çiller defo olmaktan çok hoş ve çekici bir ayrıntı." Resmi

ressama uzattı. "Çilleri de eklerseniz memnun olurum. Size borcum nedir?"

Lefebvre güldü. "Bir Şilin." Ve hemen ekledi. "Çiller için de bir şilin koyarsanız itiraz etmem."

Oliver da güldü. "Mevcudunuzda onun saçlarının gerçek rengini verecek bir kalem varsa, üç şilin size helal olsun."

"Anlaştık Sör. Resim islediğiniz değişikliklerle yarın sabah kapınızın altında olacak..."

Lefebvre, sözünün eri bir adamdı. Sabah saat dört buçukta kalktığına

Oliver, resmin kapısının altından atılmış olduğunu gördü. Gemiyle açılmadan önce onu tavandaki pusulanın yanına, kuzeyi gösterecek şekilde asacaktı.

Ayakkabılarını eline alarak yavaşça merdivenlerden indi. Nana gölgede durmuş, elinde bir çıkınla onu bekliyordu. "Çikolatalı kek, haşlanmış yumurta ve jambon," dedi. "Bu Mulberry'nin eski bir özelliği olan yolluktur."

Oliver çıkını Nana'dan aldı. "Bay Ramseur'ü dün Kingsbridge'e hasretini çektiği Dorie'sinin yanına birkaç günlüğüne izne yolladım." Nana'nın gülmesi, Oliver'ı rahatlatmıştı.' Belki ona evlilik teklif edecek cesareti bulur kendisinde."

"O zaman güverteyi benimle paylaşacak geri zekâlı bir dostum olur." Bu sözler gereğinden yüksek sesle çıkmıştı. Nana hemen parmağını dudaklarına götürerek, Kaptanı yavaş olmaya davet etti.

"Hatırlayın Sayın efendim. Mulberry'nin en bilinen ve beğenilen özelliği sükunetidir." Fısıldayarak söylemişti bunu.

Arabanın sesi, kapının önüne geldiğini gösteriyordu. Oliver kapıya doğru baktı, fakat çıkmak için bir hareket yapmadı. Nana oradayken çıkıp arabaya binmenin içinden gelmediği belliydi. Onu tebessümü dudaklarında, gül kokusu

üzerindeyken orada bırakamıyordu.

"Kaptan hiç âşık oldunuz mu?"

Oliver ilk önce, yanlış bir şey duyduğunu düşündü. Nana'nın zaten fısıltı şeklinde çıkan sesini daha iyi duymak ister gibi başını yavaşça ona yaklaştırdı.

Nana, elini onun omzuna koyup kulağına yaklaşmak için ayak uçlarında yükseldi. "Hiç âşık oldunuz mu diye sordum."

Soluğu Oliver'ın yüzünü yalamıştı. Sanki Bering Denizi'nden gelen buz gibi hava, Kuzey Afrika'dan gelen tatlı ve sıcak bir meltemle etkisini bir anda kaybetmiş gibiydi.

Oliver deneyimli bir kaptan olarak hırçın dalgalar, fırtınalar karşısında ne yapması gerektiğini ve rüzgârın yelkenlerini doldurması için yapılması gereken manevraları çok iyi bilirdi. Ama Nana'nın nefesinin yüzünde yaptığı etkinin bütün içini doldurmasına nasıl mani olacağı konusunda bir deneyim ve bilgi sahibi değildi.

Lütfen elini bir iki hafta için orada tut... Zorla da olsa ayakta kalmamı sağlıyor... Nana ona cevabı basit bir soru sormuştu. Buna cevap vermek zorundaydı...

"Evet. Doğruyu söylemek gerekirse sadece bir kere âşık oldum." Onun sesi de fısıltı halinde çıkıyordu. Cevabını verirken geçmiş zaman kullanmayı tercih etti. Aslında bunu fark edeli dört gün olduğuna göre, yalan sayılmazdı.

"Ya sen Nana? Sen hiç kalbini kaptırdın mı?"

"Evet." derken gözlerinin içi parlamış; ama yine de derin bir iç geçirmişti.

"Çok zor bir şeymiş."

Oliver acaba bir şeyler söyleyeyim mi diye düşündü. Sabahın o saatinde

etrafta kimse yoktu. Karanlıktı. "Bunun bir daha olacağına eminim."

"Sanmam." Bir an durdu. "Peki, nasıl kurtuldun o duygudan?"

Kapı vuruldu. İmdatına arabacı yetişmişti. Oliver hemen kapıyı açtı.

Arkasını dönüp Nana'nın çenesini okşadı. "Sana uzunca bir deniz seyahati tavsiye ederim."

Nana hafifçe gülmüştü. "Siz çok korkaksınız. Kaptan Worthy..."

Gerçekten de öyleyim. Hem de kanal filosunda benden korkak bir erkek yoktur...

~ ONUNCU BÖLÜM ~

O GÜNDEN sonraki birkaç gün: işleri çok olduğu için Oliver, her saat sadece on beş dakika kadar Nana'yı düşünmüştü. Kişisel perişanlığını untabilmek için onarılan direğin cilalanması ve donanımın takılmasında rütbesiz bir denizci gibi çalıştı.

Bay Childers'ın da iznini alarak Oliver ve geminin iskelet kadrosu, Tireless'ı Hamoaze'daki havuzdan alıp koya indirmiş ve yara alıp onarılan gövdenin durumunu bir de su içinde kontrol etmişlerdi. Gemi koyda gezinirken Kaptan Worthy, özlemini çektiği dümene geçmişti. Ama Oliver, bunun bile ona eskisi kadar zevk vermediğini hissediyor, bunu adamlarına fark ettirmemek için gayret sarf ediyordu.

"En ufak bir yalpalama yok," dedi baş dümencisine. Onun bir an önce dümeni almak için can attığını bildiği için de kısa bir süre sonra, "Al bakalım bu güzel kadının dümenini," diyerek yerini ona bırakmıştı. Sonra diğer dümenciler geçmişti dümene sırayla.

"Onların da ne düşündüğünü öğrenmek istediniz, değil mi Kaptan."

Oliver, Proudly'nin bu tespiline glmt. "Hayır. Onların bir eksik bulmaları mümkün değildi. Ben de o nedenle bir süre dmen tuttum. Bak sana ders olsun. Bu gemi bizden çok onların. Biz uyurken de savaırken de dmende onlar var. Mallarını onlardan esirgememelisin, hiçbir zaman."

İlk fırsatta kabinine giderek, Nana'nın resmini hayal ettiği gibi pusulasının yanına kuzeyi gösterecek ŗekilde astı.

Kı güvertede gnein batıını seyrederken, o manzarayı da çok özlediğini fark etti. O anda Nana'nın yanında olduğunu, bu güzel manzarayı onunla yan yana seyrettiğini hayal ediyordu.

Drbnn alıp tepelerde ressamı aradı. Tarnar'ın güneyinde buldu onu.

El salladığında, Lefebvre de anında el sallayarak onu selamlamıtı.

Gne tam olarak batmadan ba yardımcısıyla beraber Drake Han'a gitti.

İnsanlar oyuna oturmulardı. Kâğıt oyunları, zaman geçirmek için onun da alıık olduğu bir ŗeydi. Ama içinden oynamak gelmiyordu. O sırada rastladığı ufak harp gemisinin kaptanı ona, Corunna'dan hiç de iyi haberlerin gelmediğini söyledi. Drake'den çıktıktan sonra Mulberry'ye yürümeyi tercih etti. Kısa bir zaman sonra yürümesi güverte ile sınırlanacaktı.

Yolda belediye binasının önünden geçerken bir an durup içeriden gelen kilise ve Noel müziğini dinledi. Noel yaklaıyordu. Bir denizci olarak; karada yaayanların, harp darp demeden böyle günleri kutlamaya devam etmelerine her zaman yadırgamıtı.

Kaptan Dennison, Napolyon'un Grand Armee'siyle İspanyol sınırını atığını söyledi. Söylentilere göre adam İspanya'yı fethettikten sonra kardei Joseph Bonapart'ı İspanya tahtına oturtacaktı. Kısa bir zaman sonra Tireless in

Napolyon'un işgal ettiği sahilleri bombalayarak abluka altına alacağını

coşkusunu yaşamaya başladığını hissetti.

Önündeki günleri düşündü. O günlerin tek dayanılmaz eksiği Nana

olacaktı. Yadırgadığı bir şeyi fark etti. Giderek Nana'yı unutmak yerine, onunla

olduğu zamanların kıymetini daha iyi bilir hale geliyordu. Acaba bu da bir sistem

miydi?

Acaba evli denizciler de, hiç olmazsa karada oldukları zamanı büyük bir

mutlulukla mı geçiriyorlardı günlerini? O zaman onlar, o kadar da mutsuz

sayılmazlardı.

İlk tanıdığı Nana ile o günkü Nana arasında beden ölçüleri bakımından

olumlu ciddi bir gelişme olmuştu. Avurtlarının çöküklüğü gitmiş, elbiseleri

vücudunu sarmaya başlamıştı. Güzel; demek ki Gran ile yaptığı anlaşmanın

meyvelerini almaya başlamışlardı.

Sal da yaşının gereği olan değişiklikleri yaşıyordu. Yüzü renklenmeye

başlamıştı. Pete de bile gözle görünür değişiklikler vardı. Gran ise hep aynı

Gran'dı. Herhalde hayatında hiçbir gün etli butlu bir kadın olmamıştı.

Oliver mutfakta olduğu zamanlarda Nana, hep yanında oluyordu. Bu

görüntüye herkes alıştığı için, kimse yadırgamıyordu onların bu yakınlığını. Hana

gelir gelmez odasına gitmek yerine mutfığa dalar olmuştu Oliver. Oradaki

yemek hazırlığına, servis karmaşasına çok alışmıştı. Nasıl olsa birkaç gün sonra

yemeklerini kabininde tek başına yiyecekti.

"Burası gürültülü gelmiyor mu, Kaptan," diye sormuştu bir gün Nana,

onun karşısına oturarak.

"Hayır, Nana. Tireless'da yemeklerimi tek başıma yerim. Bu açık deniz

gemiciliğini bir gereğidir. Kaptan sadece bazı akşamlar, istediğini sofrasına davet eder. Ama bu pek sık olmaz."

"Kendinizi hiç yalnız hissettiğiniz olmaz mı?"

Bu sorusuna nasıl cevap verebilirdi ki? En doğrusu gerçeği söylemekti.

"Her zaman, Nana. Yalnızlık bir kaptanın sırtından çıkarıp atamadığı bir gömlek gibi yapışmıştır sırtına."

Nana'nın gözlerinin yaşardığını fark etti. Yüzü ona iyice yaklaşıncaya kadar eğildi. "Benim için ağlama, Nana."

"Sizin için ağladığımı da nereden çıkardınız?" Ayağa kalkarak onun yanından uzaklaşmak istedi. Ama yeterince çabuk olamamıştı.

Kaptan Worthy onun ellerini bileklerinden tutarak dudaklarına götürdü ve iki elini de öptü. Sonra da yerine oturarak sırtını sandalyeye yasladı.

Nana kıpırdamadan masanın kenarında kalakalmıştı.

"Bu dikkatle tahlil etmemiz gereken yeni bir durumdur," derken Oliver'ın sesi çok sakin; ama kararlı çıkmıştı...

Oliver'ın, o akşam Gran'le konuşması gerekiyordu. Bir fırsatını bularak onu yanındaki sandalyeye davet etti. Handaki hesabı konusundaki konuşmanın uzun sürmesine izin vermemişti. Yardımcı olmak başka şeydi, hesap ödemek başka şey.

Sonra ertesi sabah çok erken saatte bir arabanın gelerek eşyalarını

Tireless'a taşıyacağını, sadece günlük giyimini orada bırakacağını söyledi.

"Bu gece burada yatacağım. Ama sabah çok erken çıkacağım. Öğleye doğru sular yükselir. Bu akşamki rüzgâr, İspanya'ya doğru yol alacak bir geminin yelkenlerini doldurmak için çok uygun..."

Gran dertli bir şekilde başını salladı. "Size çok şey borçluyuz Kaptan Worthy."

"Bana hiçbir borcunuz yok. Karada olduğum bir zamanı bu kadar güzel geçirdiğimi hiç hatırlamıyorum. İnanın bu bana yeter."

Gran'le konuşacakları bitince bavulunu hazırlamak için odasına çıkarken.

Nana görünürde yoktu. Ama Pete'in holde onu kapısının önünde beklediğini gördü.

"Sör, bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Elbette Pete. Burada olduğum sürece bana gösterdiğin yakınlık için, ben de sana teşekkür etmek istiyordum zaten."

İçten bir şekilde gülümsemişti Pete. "Aman efendim, benim güçsüz katkımın, sizin yaptıklarınız yanında esamisi mi okunur?"

"Onları içten gelerek yaptım Pete. Benim bunları yapabilecek gücüm ve imkânım var."

"Bana son bir iyilik yapar mısınız. Kaptan?"

"Gücüm dâhilindiyse, elbette."

"Gücünüz dâhilinde. Kaptan. Nana'yla ilgili..."

"Tamam, o zaman yaparım."

"Berth'den buraya geldiği günden beri, bu akşam belediye binasında yapılacak olan dini ayine onu ben götürmüşümdür."

"Bugün belediyenin önünden geçerken bu akşam çalacakları parçalar için prova yapıyorlardı."

"Nana, o tür melodileri dinlemeyi çok sever. Ben yine de götürmek isterim. Ama biliyorsunuz artirit yüzünden yürümekte zorlanıyorum. Soğuk

hava da hiç iyi gelmiyor. Acaba bu akşamki ayine onu siz götürür müydünüz?"

Sonlara doğru sesi titremeye başlamıştı.

"Benim için zevk olur, Pete." Pete'in bundan ne anlam çıkaracağına

aldırmadan sordu. "Acaba Gran buna nasıl bakar..."

"Eh, hiç aldırmaz diyemem. Ama ben onu idare ederim. O işi siz bana

bırakın." Bundan eminmiş gibi konuşmasına karşın sıkıntılı bir hali vardı. Oliver

odasının kapısını açarak, "İçeri gel Pete. Orada konuşalım." Pete'i masanın

kenarındaki sandalyeye oturtup, kendisi de karşısına geçti.

"Gran'in; benim Nana üzerinde bazı niyetlerim olduğundan

şüphelendiğini biliyorum." Çok açıkça konuşmaya niyetli olduğu belliydi.

"Aslında yok. Daha yıllar önce evlenmemeye ve kimseye böyle bir izlenim

vermemeye karar vermiştim."

Yerinde rahat duramayacağını anlayınca kalkıp odada dolaşmaya başladı.

Sonunda Pete'in önünde durdu. Ne düşündüğünü belli etmeden bir süre yaşlı

adama baktı. "Gran'in kızını tanıdın mı?"

Pete başını olumsuz anlamda salladı. "Gran'in yanında doksan bir yılında

çalışmaya başladım. Nana o zaman üç yaşındaydı. Ondan daha tatlı bir kız

görmüş olamazsınız."

"Görmeye gerek yok. Bunu tahmin etmek o kadar kolay ki..."

Pete o günleri hatırlar gibi gülüyordu. "Saçları o zaman da kısaydı. Ve

daha da kıvırcıktı. Gran nereye gitse onu da yanında götürürdü. Mulberry için

alışverişi hep ikisi beraber yapardı. Gran'in büyük, Nana'nın ise boyuna göre

küçük bir sepeti vardı. Alacakları bir şey olmayan dükkânlara bile uğrayıp,

esnafın hatırını sorarlardı. Daha o günden herkesin gönlünü kazanmasını

bilmişti küçük Nana."

Benimkini de kazandı zaten...

"Bath'e gitmesi meselesi ortaya çıkınca. Nana neredeyse kovalarla ağladı.

Aslında Gran de; ona hiç hissettirmeden, yalnız olduğu zamanlarda neredeyse onun kadar ağlamıştır. Ama Nana'nın ilerisi ve iyiliği için bağına taş bastı, zorlayarak da olsa, onu o mühim mektebe yolladı. Gran'in hayatının en büyük korkusu; torununun da kızı gibi, alçak bir denizciye gönül vermesi olmuştur. O Lort Rat denen alçak herifin Rachel'e yaptığıнын, Nana'nın da başına gelmesinden her zaman korkmuş, böyle bir şey olmasın diye bütün önlemleri almıştır.

"Rat dediğın Ratliffe olmalı, öyle değil mi?"

"Evet. Yoksa o şerefsizi tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Onu donanma komutanlığında görmüşlüğüm olmuştur."

Pete'in bundan öte bir şey bilmesi için bir neden yoktu. Bir yolunu bulup ona rapor etmekten kurtulmalı, bir başka kişiye bağlanmalıyım...

"Bugünlerde Nana'nın canı çok sıkkın. Sizin de öyle ya..."

Adam açık sözlü... Aslında bunu inkâr edebilirim. Ama adamın içimi gördüğü belli. O zaman inkârın ne anlamı var ki?

"Evet," demekle yetindi.

"Bana kalırsa onunla evlenmeniz gerekiyor. Tabi babası alenen bilinmeyen insanlara karşı vazgeçilmez bir önyargınız yoksa..."

Açık sözlü dediysek, işin bokunu çıkar demedik...

"Konu bu değil Pete. Bunu yapamayacak olmamın nedeni; onun gibi

tatlı, iyi bir insanı günün birinde, hem de uzak olmayan bir tarihte dul bırakmak

istemememdir. Hayatımda pek çok dul kadın gördüm. Pek çoğuna da mektup yazarak, dul kaldıkları haberini vermek durumunda kaldım. Yakınları için elbette önemi yoktu; ama tek tesellim ölümlerinin çok ani ve fazla çekmeden olmasıydı."

Kelimeler Oliver'ın ağzından dökülür gibi çıkıyordu. "Denizde ölümün nasıl olduğunu ve bunun yakınlarına olan etkisini biliyor olman gerekir. Bunu; Nana kadar sevdiğim bir kadına yakışan bir son olarak görmemi benden bekleme."

Pete bir süre Kaptana baktı. "Bu tehlikeyi göze almalısınız, Kaptan. Sizsiz yaşamak onun için, yaşarken ölmek demektir. O size öylesine âşık."

"Nana bana gerçek anlamda âşık olamaz. Bende âşık olacak ne bulmuş olabilir ki? Kendimi çok yaşlı biri olarak görüyorum. Ve bana ihtiyacı olacağı zamanlarda yanında olamayacağım."

"Size uzaktan bakıyorum Sör. Nana ile olduğunuz, konuştuğunuz zamanlarda hiç de yaşlı biri gibi görünmüyorsunuz."

"Lânet ola senin o bakışlarına..."

Pete bu söze aldırmadığını göstererek omuz silkti. "Bakın ben sizin gemideki denizcilerinizden biri değilim. Bu nedenle de istediğim gibi konuşmaya hakkım var. Kadınlar hakkında bilmeniz gereken bir şey var. Onlar, beklemek konusunda biz erkeklere benzemez. Beklemesini iyi bilirler. Hatta

bekledikleri çok sevdikleri biriye, bundan zevk bile alırlar. Bakışlarından anladığım kadarıyla sizi beklemek bile onun için büyük ödül olacaktır."

Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonunda Pete, konuşmanın bittiğini gösterir bir şekilde elini masaya vurdu. "Bu sizin hayatınız, Sör. Ama

onu hiç olmazsa bu akşamki törene götürün." Kapıdan çıkarken döndü. "Ama sıkı giyinin..."

Oliver, Pete'in sözünü dinledi. Nana'ya onu törene Pete'in değil de kendisinin götüreceğini söylediği zaman Nana hiç şaşırmamıştı. Sadece son günlerde renklenmeye başlayan yanakları biraz daha kızarmıştı. Kahverengi gözlerindeki pırıltı da görülecek şeydi. Bir insanın gözleri nasıl olur da bu kadar canlı bakabilirdi?

Mutfağa girdiği sırada Nana, haşlanmış patatesleri ufak bir pakete yerleştiriyordu. Üzerindeki kıyafetin bir özelliği yoktu. O zaman Nana'nın bütün kıyafetlerini Bath'de bırakıp Plymouth'a sadece üzerindeki elbiselerle gelmiş olduğunu hatırladı.

Oliver ona kolunu uzattı. Nana mahcup ve çekingen bir havada koluna girdi. Oliver'ın burnuna onun gül kokusu gelmişti bir anda. Bir insanın devamlı gül kokamayacağını düşünerek, bunun onun kullandığı sabunun kokusu olduğunu düşündü.

Oliver yürürken sık sık yüzünü rüzgâra çevirip, rüzgârın yönünün denize açılmaya hâlâ uygun olup olmadığını kontrol ihtiyacı hissediyordu.

Belediye binasının önündeki topluluğa geldiklerinde Oliver, Nana'ya yol vererek, "Sen içeriye gir beni orada bekle. Ben kuyruğa gireyim," dedi.

Ama Nana kıpırdamamıştı. "Hayır. Pete size söylemedi mi?"

"Neyi?"

"Biz hiç içeri girmeyiz. Onun için bilet almanıza gerek yok. Haşlanmış patatesleri yanımda getirmemim neden de bu." Nereye gidileceğini göstermek için onun elinden tutarak önden yürümeye başladı.

Oliver hayatında ilk kez birinin yönlendirmesiyle bilmediği bir tarafa gidiyordu. Bilinmeyen yere doğru bu el ele yürüyüşün, hayat boyu devam etmesini ister gibiydi.

Sonunda binanın yanına dönüp, koronun giriş ve çıkışına en yakın olan basamaklara gelmişlerdi. Nana, Oliver'ın elini bırakarak basamaklardan birine oturarak, oturması için Oliver'a yanındaki yeri gösterdi.

"Çok yağmurlu olmayan havalarda havalandırma için bu kapıyı aralık bıraktıklarından, koronun sesi içeriden çok daha iyi duyulur buradan. Cattewater'in buradan görünümü enfestir."

Oliver, Nana'nın yanına olurdu. İçeride kalabalığın itiş kakışı içinde olmaktansa, açık havada diz dize oturmaları Oliver'ın kendisini cennet bahçelerinde hissetmesine neden olmuştu.

Böyle bir fırsatı heba etmek yerine iki insanın mutlu olması elinde, diye düşündü. Hatta üç insanın... O akşamki konuşmalarından sonra; Nana ile bir beraberlik ihtimalinin yaşlı Pete 'i ne kadar mutlu edeceğini görmüştü...

"Biraz ayağa kalkar mısın? Sanırım açık havada olmamızın tek sakıncası bu soğuk hava. Kendimizi bu soğuktan korumalıyız." Sırtındaki paltoyu, ikisini de saracak şekilde arkalarından geçirdikten sonra etekleri altlarına gelecek şekilde getirip yeniden oturdular. Bu sırada kolunu Nana'nın omzundan atarak paltonun içine sığmalarını da sağlamıştı. "Böylesi daha iyi," dedi." Vücutları şartların gereği birbirine yapıştığına göre, böylesi çok iyiydi...

Nana bu yakınlığa tepki gösterebilirdi. Ama onun da hayatından memnun olduğu halinden belliydi. O sırada koronun giriş kapısı; Nana'nın söylediği gibi aralanmış ve koro çalmaya başlamıştı. Kolu, Nana'nın omzunda, gözleri

aşğıdaki enfes manzarada dinlediğı Handel rüya gibi bir şeydi. Bir de Nana'dan gelen gül kokusu da eklenince sormadan edemedi. "Nana saçlarını gülle mi yıkarsın sen?"

Nana ses çıkarmadan kıs kıs güldü. "Neredeyse. Gran bahçedeki güllerin dış yapraklarını toplayıp benim için kurutur."

Açık kapıya iyice yakın olan biri, "Şiişt," diyerek onları sessiz olmaları konusunda uyardı.

"Bu benim perukçum. Sessiz olalım. Yoksa gelecek yıl burada oturmama izin vermezler."

"O zaman gelecek yıl biz de içeriye gireriz." Oliver bu sözlerin kendisi açısından olmadık bir vaat olduğunu geç fark etmişti. Sonra bir süre hiç konuşmadılar. Ama bu arada Nana da kolunu uzatarak onun beline dolamıştı. Onu içine sokmak ister gibi bir hareketti bu. Tıpkı birkaç gün önce kapının önünde birbirilerine sarıldıkları anda olduğu gibi.

Bu kadına dayanabilmesi mümkün değildi. Yüzünü ona çevirerek yaklaştırdı. Koronun, parçanın finalini çalmaya başladığı sırada dudakları birleşmişti. Sakin ve uzun bir öpüşme olmuştu bu. Nana'nın eli ağır ağır Oliver'ın yüzüne uzandı. Oradan saçları arasına girdi.

Oliver da onun yüzünü okşamaya başlamıştı. Sert ve soğuk ellerinin; yumuşak, pürüzsüz ve sıcak tene temasının genç adamın sistemi üzerindeki etkisi, hâkim olmakta zorlanacağı derecede şiddetliydi. Bu konudaki en büyük şansı o sırada handa olmamalarıydı.

Soluksuz kalıncaya kadar devam etti öpüşmeleri. Oliver hafif çekilerek ona baktı. Karşısında hoş, çekingen bir kız değil, her şeye hazır muhteşem bir kadın duruyordu. Oliver'ın içinde de bir şeyler değişmişti. Hem sadece geçici bir cinsel arzu değil, unutulması mümkün olmayan, kalıcı bir beraberlik arzusuydu bu.

Nana ise biraz önce neler olduğunu yeni yeni idrak ediyor gibi elleriyle yüzünü kapatmıştı, Oliver ona bakarken. "Bunu; arada bir de olsa yaptığımı zannetmenizi istemem," derken utançtan çok, onun kalbindeki özel yerini göstermek istediği belliydi. Evet, Kaptan Worthy, onun için çok özel biriydi. "İlk defa mı?"

Başıyla onu onayladıktan sonra, bir şeyleri hatırlamış gibi, "Hayır," demişti başını sallayarak. Pym'in okulundayken bir çocuğun beni öpmesine ses çıkartmamıştım." Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. Ama o, buna benzer bir şey değildi..." Onun bu samimi cevabı, Oliver'ın cinsel duygularını kamçılarak yerine, Nana hakkındaki olumlu duygularının ne kadar yerinde olduğunu göstermişti. Aslında Nana bilerek ya da bilmeyerek çok kıymetli bir şey bağışlamıştı ona.

Kaptan Worthy'nin içinde bir saatin tik takları çalışmaya başlamıştı. Bu tik taklar ertesi sabah limandan ayrılma vakti geldiğinde, kulakları sağır edecek bir hale gelebilirdi. Ve bu uyarıcı, bir anlamda korkutucu saatin sesine acaba Tireless'la limandan ayrılınca kadar dayanabilecek miydi, yoksa işin bir yerinde pes mi edecekti?

Her şeyden önce bir daha hiçbir zaman Handel'i bu kadar engin bir zevkle dinleyemeyecek, belki de o notalardan bundan sonra nefret edecekti. Kanaldaki görevine bu kadar isteksiz bir şekilde gideceğini düşünemezdi. Ama o anda rüzgârın yön değiştirmesini ve İspanya'ya doğru yelken açmasını imkânsız hale getirecek bir fırtınanın patlamasını istiyordu.

Ay bile oyun oynuyordu ona. Müthiş bir mehtap çayırların yeşili üzerinden süzülüp, denizin mavisini hayal edilemeyecek bir hoşlukla

aydınlatıyordu. Her şey, her ses, rüzgârın tarlaları yalayarak denize ulaşması;
her şey, ama her şey o geceyi unutulmaz yapıyordu.

Harbin ortasında iki ufak nokta olmalarına karşın kendilerini dünyanın
merkezi gibi hissettikleri, birbirlerine bakışlarından belli oluyordu. Saatleri değil
saniyeleri durdurmak, o anı sonsuza dek uzatmak istiyor gibiydiler. Sanki yarın
hiçbir zaman olmayacaktı...

Koro haleluyayı çalarken, "Ayağa kalkmalıyız," dedi Nana dudaklarını
Oliver'dan çok az uzaklaştırmıştı. İkisi de gülmeye başlamışlardı.

Nana bir eliyle kendi ağzını kapatırken, diğer elini Oliver'ın dudaklarına
götürdü. Oliver teker teker onun parmaklarını öperek Nana'yı da kendisiyle
beraber ayağa kaldırdı. Hâlâ Oliver'ın paltosu içindeydiler.

Oliver vücutlarının birbirine fazla yaklaştırmamaları gerektiğini düşündü.
Sertliğinin Nana'yı rahatsız edeceğinden endişe ediyordu.

Paltoyu Nana'nın sırtından aldı. "Eve gitme saati geldi." Ama daha o anda
ev diye nereden bahsettiğini anlayamamıştı. Onun klâsik anlamda bir evi hiçbir
zaman olmamıştı. Demek ki içinde o ana kadar hissetmediği bir gizli özlem
vardı.

Oliver, yürürlerken dağılan insanlardan olabildiğince uzakta kalmalarına
özen gösteriyordu. Nana'nın karşılaşacağı hiçbir ahabıyla konuşmasına bile
tahammül edecek durumda değildi.

Belki de hiçbir zaman göremeyecek şekilde ondan ayrılmasına sadece
saatler kalmıştı. Bunun tek bir saniyesini bile bir başkasıyla paylaşamazdı. Siz
Plymouth'lular onun yüzünü her zaman görebilir, onun tatlı sesini her zaman
duyabilirsiniz. Ama benim bunun için sadece birkaç saatim kaldı...

Yağmur çiselemeye başlamıştı. Nana'yı yine paltosunun içine aldı. Nana da kolunu yine onun beline doladı. Yemek yerken onu seyretmesi, Tireless'dan

bahsettiği anlarda onu merakla dinlemesi, hastayken onun yanında oturup, ona su vermesi, hele hele gece onun kapısının önünde portatif bir yatakta

sabahlaması... Bütün bunlar onun ideal bir denizci karısı olacağının göstergeleriydi.

Bir de o akşamki öpüşmeleri... Birkaç saat sonra bunların hepsine sırtını dönüp savaşmak için denize açılacaktı...

Mulberry'ye girdiklerinde; girişi loş bir şekilde aydınlatan ufak bir gaz lambasından başka bir hayat işareti yoktu.

Nana süzülür gibi bir hareketle onun paltosunun altından çıktı.

Merdivenin dibinde dururlarken Oliver'ın omzuna dokundu. Oliver bunun ne demek olduğunu anlamıştı. Ona doğru eğilince Nana onu yanağından öptü.

"İyi geceler Kaptan Worthy. Sizinle beraber yukarıya, odanıza gelmeyi ne kadar istediğimi sanırım söylememe gerek yok. Ama bunun eninde sonunda sizin ve dahası anneannemin kalbini kıracağını biliyorum."

Nana'nın bu açıklığı Oliver'ın buruk bir şekilde tebessüm etmesine neden olmuştu. Nana'yı alnından öptü. "Senden böyle bir şeyi talep edecek değildim, hayatım. Bunu ne kadar çok istersem isteyeyim. Üstelik bunu sadece sana değil, sana olduğu kadar Gran'e de yapamam.

"Ne garip iki insanız böyle..."

"İyi bir çiftiz..." Nana'nın bunu inanarak söylediği belliydi. Sesinin tatlılığına, bu sefer içtenliği de katılmıştı. Oliver bir anda içini bir mutluluğun kapladığını hissetti. Demek ki neye sırt çevirdiklerini, neyi teptiklerini ikisi de biliyordu. Böyle bir acıyı da olsa, bir şeyleri paylaşıyor olmaları, bu kadarı bile ayrılmaya giden iki insan için büyük zenginlikti...

Nana'yı bir daha kendisine çekti. Genç kadının buna en ufak bir direnci olmamıştı. Vücudunda hiç kemik yokmuşçasına vermişti vücudunu Oliver'ın kollarına.

"Bir şey daha var," diye fısıldadı saçlarının arasına. "Bana öyle geliyor ki; bu son bir saat içinde ve George Frideric Handel'i dinlerken, bana Oliver diye

hitap etmeyi arzulamış olmalısın. Bazı istekler insanın ne kadar içinde olursa olsun, ortaya çıkmaları için olayların onlara yardımcı olması gerekir. Sanırım bunu sen de kabul edersin..."

Oliver onun güldüğünü, göğsündeki başının sallanmasından fark etmişti.

"Haklısın, Oliver..."

"İşte böylesi çok daha iyi." Omuzlarından tutarak onu kendisinden bir kol mesafesi kadar uzaklaştırmıştı. "Senden bir şey daha isteyeceğim. Ama önceden peki diyeceğini söyle bana."

"Hiçbir aklı başında kadın; ne için söz verdiğini bilmeden, böyle bir söz vermez."

"Ama sen vermelisin."

Nana belli bir tereddütten sonra, "Pekala," dedi.

"Yarın sabah giderken beni uğurlamaya kalkma. Bu ikimiz için de çok zor olur."

Nana, verdiği sözün de zorlamasıyla, söylediğine pek inanmayan bir havada, "Denerim," dedi.

"Ve şimdi odana git. Hem de arkana hiç bakmadan."

Nana onun bu sözünü tutmuştu. Hafif sallanır adımlarla koridorda yürürken, bundan önce bir kere daha yaptığı gibi duvara dayanarak, arkasına

hiç bakmadan yürümüş ve koridorun ucunda kaybolmuştu. Duvara dayanarak yürümesinin ardından ne yapacağını biliyordu, Oliver. İçinin parçalandığını hissetti. Ama arkasından gidemezdi...

Uyumasına imkân yoktu. Yatağa uzanıp ellerini başının altında bağladı.

Eleanor Massie'ye âşık olma nedenlerini düşünmeye başladı. Bu savaştan sağ olarak çıkmanı gerekiyor. Onunla evlenmeyi ve ondan çocuklarımın olmasını istiyorum...

Saat üçte kalkarak son eşyalarını da topladı. Odayı gözden geçirdi. Eski püskü; ama rahat eşyalardan oluşmuştu, bu oda. Penceresinden; bazen dost, bazen düşman olan deniz görünüyordu.

Paltosunu giyip, eşya torbasını sırtına aldı. Merdivenlerden yavaşça inip holde bir an durdu. Nana sözünü kısmen tutmuş sayılırdı. Holdeki divanın üzerine kıvrılmış uyuyordu.

Fanustan gelen ışık, Nana'nın yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Ona biraz daha yakından baktı. Yüzünde gözyaşlarının izi vardı. Ağlamaktan perişan düşmüş olmalıydı.

"Tanrı seni korusun, aşkım..." Fısıltı halindeydi sesi. "Bir daha birbirimizi görüp görmeyeceğimizi Allah bilir." Sırtındaki paltoyu çıkartarak, onun üstünü örttü. Gemide nasıl olsa bir başka paltosu vardı. Nana hafifçe hareket etmiş ama uyanmamıştı.

Gemisi onu yelken açmaya hazır bir şekilde limanda bekliyordu. Adamları onu çıkartacaklardı firkateyne. Ve hayat devam edecekti.

Bu kısa zaman içinde onu bekleyen, o kadar çok şey değişmişti ki...

~ON BİRİNCİ BÖLÜM~

NANA O sabah uyandığında, sırtında Kaptan Worthy kokan paltoyu hissetti. Birkaç derin nefes aldıktan sonra ağlamaya başladı. Paltoyu yavaşça üzerinden sıyırdı. Kaptan nasıl olmuştu da merdivenlerden o kadar sessiz inebilmiş, onun üstünü paltosuyla örtmüş ve onu uyandırmadan sessizce çıkıp gidebilmişti.

Sonunda çekip gidecek birine nasıl da âşık oldum? Sonra onu daha da rahatsız edecek bir şeyi aklına getirmişti. Üstelik bir tek kere olsun, beni sevdiğini söylemeyen birine... Ama bu normaldi. Kraliyet donanmasının bir kaptanı herhalde bir piçi sevecek değildi...

Onun bu kadar üzülmesinin Gran'i kahredeceğini düşünerek, bu görüntüden bir an önce kurtulması gerekiyordu. Plymouth'dan, Bath'e gitmek üzere yola çıktığı günlerde de çok ağlardı. Bayan Pym'in okulunun olduğu yer hiçbir bakımdan Plymouth'a benzemezdi. Okul da, Mulberry Han'a benzemezdi. Kim bilir kaç kadın, kocasının denize açılmasının arkasından bu kadar ağlamıştı. Bu, kadınların kaderi olmalıydı.

Ama ben daha evli bile değilim. Beni bu adama bağlayan hiçbir şey yok...

Yine de o hiçbir zaman aklımdan çıkmayacak. Hem de verilmiş hiçbir söz, vaat, yüzük, teklif, aşk sözcüğü de yokken aramızda. Ne de Mulberry'de geçen bir iki haftadan başka bir geçmişimiz yokken.

Bildiği, daha doğrusu tahmin ettiği bir şey vardı Kaptan Worthy için.

Birçok denizci gibi onun da elbette her limanda bir sevgilisi ya da bir kadını vardı.

Göz pınarları kurumuş bir şekilde orada karanlıkta yatarken, Ratliffe, onu bırakıp denize açıldığı zaman, annesinin de kendisi kadar üzüldü üzülmeyi merak etti. Benim hiç olmazsa annem gibi panik yapmam için karnımda taşıdığım bir bebeğim yok... Bu açıdan bakıldığında tarih tekerrür etmemiştir... Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Ama birazdan Sal'ın kalkarak mutfakta ateşi yakıp kahvaltıyı hazırlamaya başlayacağından emindi. Gran'in ise onu burada, bu vaziyette bulmaması gerekirdi.

Nana odasına giderken kaptanın paltosunu da yanına aldı. Onu yatağının ucuna koyar ve akşamları ona sarılarak yatardı. Kahvaltıda uyur gezer gibi olmasının bir sakıncası yoktu. Üstelik müşterilerine gülümseyebilirdi bile. Onların her birini seviyordu. Onlar bu hanın yaşamasının ümit kaynağıydı. Kahvaltı ve sonrasında neşeli görünmek için büyük gayret sarf etmiş ve bunda bir dereceye kadar başarılı da olmuştu. Sonra müşterilerin odalarının temizlenmesi işi vardı. Bu onu oyalayacak, fazla bir şey düşünmesine mani olacaktı.

Allahtan Kaptanın odasına Sal girmişti. Böylece o odayı o boş haliyle görmek zorunda kalmadı. Diğer odalarda fazla bir sorun yoktu.

Bay Lefebvre zaten odasına girilmesine izin vermiyor, kendi işini kendisi görüyordu. Diğer odaların temizliği de fazla bir şey değildi. Bunun altından kalkmasını bileceğim, dedi belki de onuncu kez.

Öğlene doğru Kaptana verdiği sözün onu Mulberry'den uğurlamamak olduğunu hatırladı. Üç katı bir koşu inerek odasına girip paltosunu sırtına geçirdikten sonra handan koşarcasına çıktı.

Tireless limandan ayrılırken ona uzaktan el sallamasında bir sakınca yoktu. Kaptana bu konuda söz vermemiştir.

Kadınlar, sevgililerin gemileri karşılamak ve uğurlamak için limana akın

ettiklerini biliyordu. Buraların insanları için bu doğal bir şeydi.

Yüzünü rüzgâra döndü ve güneyden olabildiğince hızlı eserek, Tireless 'ın yelkenlerini doldurması için dua etti.

Limana yaklaştığında garip görünmemesi için ağır adımlarla limanda geminin denize açılmasını bekleyen insanların arasına karıştı. Bu konuda yeterince deneyim sahibi olan Bay Brittle'ın karısı onu görmüştü. El sallayarak onu yanına çağırdı. "Gel, güzelim gel de el sallayalım şunlara."

Aslında bu kadınla aralarında bir yakınlık yoktu. Ama onun gösterdiği yakınlığa suya atılmış bir simide sarılır gibi sarılıvermişti.

Bayan Brittle da onu çocuğu gibi görüyor olacak ki, kollarını açarak, "Sana her geçen gün bu işe alışıldığını ve ayrılmanın kolaylaştığını söylemek isterdim. Ama yalan söylemenin ne anlamı var ki? Her seferinde, bir evvelinden daha zor oluyor. Şu anda sevgili Daniel, muhtemelen denizcilere yelkenleri yavaş yavaş fora etmeleri için emirler veriyordur."

Elini gözlerinin üzerine koyarak gemiyi ve hatta belki de sevgili Daniel'i daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak Tireless 'a bakmaya başlamıştı.

Nana sormaya utanmasına karşın kendisini tutamadı. "Kaptan Worthy ne yapıyor olabilir?"

"Bazı kaptanlar limandan çıkma işini birinci yardımcılara bırakır. Ama eminim Kaptan Worthy şu anda dümendedir. Gemisi açılmadan önce kimseye vermez o manevra işini."

"Adamlarına güvenmez mi?"

Bayan Brittle, Nana'nın omzundaki kolunu biraz da sıkıştırarak kızı kendisine çekti. "O, adamlarına diğer kaptanlardan çok daha fazla güvenir."

Daniel'e bakılırsa onun gibi bir kaptan bulmak mümkün değildir. Ama bu işi o kadar çok sever ki; her limandan çıkışında o dümene hasret kaldığı için onu kimseye bırakmaz. Liman gözden kayboluncaya kadar bu işin zevkini çıkarır. Sonra adamları geçer dümene."

İnşallah gemide başka bir paltosu vardır, diye düşündü Nana. Keşke ona yara lapası yapmasını öğretseydim. İhtiyacı olursa kim yapacak ki ona bunu. Aslında keşke o buradayken çok daha başka şeyler de yapabilseydik... Geminin limandan uzaklaşmasını seyrederken, hiç fark etmeden biraz daha yaklaşmışlardı birbirlerine. "Kaç zamandır bu limana gelirsiniz?" Kadın acı acı gülmüştü. "Otuz yıldır. Genellikle bu limana döner, ihtiyaçları buradan karşılarlar." Biraz ileride duran şık bir kadını gösterdi. "Bayan Proudly'nin bu sadece ikinci seferi, zavallı kadın..." "Ona bir şeyler söylememiz gerekir mi? Bir yakınlık göstermemiz..." Bayan Brittle başını sallamıştı. "Gerek yok. Ben birkaç kere denedim. O bizlere benzemez. Babası bir Barondur. Burnundan kıl aldırılmaz, o." Ben de bir Vikontun piçiyim... Tireless görünmez oluncaya kadar gözlerini ondan ayırmadan ufka bakmışlardı. Sonra tepeden aşağıya yürüdüler. "Siz Torquay'da mı yaşıyorsunuz?" "Evet, tatlım. Evimiz To Koyuna bakar. Havuza çekilmeyeceği zamanlar Tireless, genellikle o koya demirler. Dört çocuğumuz var." "Zaman zaman sizi ziyaret edebilir miyim?" "Kendini ne zaman yalnız hissedersen kapım sana açık olacaktır. Sana chiwag yaparım." Kendimi daha şimdiden yalnız hissediyorum.. Birbirlerine iyilikler

dileyerek ayrıldılar...

Tireless'ın limandan ayrılmasından sonra, hana birkaç müşteri daha gelmişti. Han kalabalıklaştıkça işler artıyordu. Bunun iyi tarafı sadece hanın yeniden yaşamaya başlaması değil; aynı zamanda Nana'nın, Kaptanı düşündüğü zamanların ne de olsa azalmasıydı. Boş kaldığı her an ondan başka şey

düşünmüyor, akşamları olabildiğince erken odasına çekilerek. Kaptanın paltosuna sarınarak yattıktan sonra ağlaya ağlaya uyuyordu.

İşin kötüsü Gran'i aldatmasının mümkün olmamasıydı. Bir öğleden sonra; kaptan bir daha gelecek olursa o kapıdan girecek diye ana kapının tokmağını eskitecek kadar parlatırken arkasını döndüğünde Gran'in ona baktığını gördü. "O işi biraz daha sürdürürsen tokmakta bir delik açılacak," derken Gran'in sesi hırıltılı ama yine de yumuşak çıkmıştı.

Nana yapay bir şekilde de olsa gülmeyi becermişti. "Aptallığımdan olacak..."

Gran ona cevap vermeden, "Hesaplara bakıyordum da, görünüşe bakılırsa bu Noel iyi bir para kazanmamız mümkün olacak," dedi. "İlkbahar için muslin bir elbise mi istersin, başka bir şey mi?"

"Kaptan Worthy..." Nana'nın ağzından kaçmıştı bu iki kelime. Hem de en yanlış kişiye. Ne söylediğini fark edince de eliyle ağzını kapatmıştı, Nana. Gran'in buna tepkisinin ne olacağını bilemiyordu. "Aman tanrım, Gran..."

Bir süre sonra kendisini Gran'in kucağında ağlarken buldu. Gözyaşları kuruyuncaya kadar ağlamıştı. Sonunda Gran'in önlüğünde kuru kalmış bir yer bularak gözlerini kuruladı. Bu durumdan kimsenin haberi olup olmadığını bilemiyordu. Sonunda anneannesinin yüzüne bakacak cesareti buldu

kendisinde. "Gran lütfen şunu bil ki; senin utanacağın ve üzüleceğin hiçbir şey geçmedi aramızda..."

Gran'in bir anda rahatladığını anlamamak için onu hiç tanımak gerekmezdi. "İstemedim de değil Gran." Doğrularak ona sarıldı. "Düşünmüş, istemiş bile olduğum için umarım benden utanmazsın."

Gran'in yüzündeki ciddi ifade devam ederken. Nana ondan hiç beklemediği bir tepki almıştı. "Hiçbir zaman," demişti yaşlı kadın. "Sen benim

her şeyimsin. Ve sana her zaman güvendim." Garip bir şekilde gülümsemişti torununa. "Zor ve düşündürücü bir durum da olsa, sana hep güvendim."

Nana dertli bir şekilde içini çekti. "İşin kötüsü." derken, Gran'in elini tutmuştu. "Elimde azıcık bir ekstra param olsa. Bay Lefebvre'den benim bir portremi yapmasını isteyip o resmi Kaptan Worthy'ye yollamak istiyorum."

Gran ciddi nazarlarla torununa bakmaya devam etti. "Ona herhangi bir konuda söz verdin mi?"

"Hiçbir konuda. Aslında onun hakkımda ne düşündüğünü bile bilmiyorum. Ama yine de bir resmimin onda olmasını istiyorum."

"Uygun olmaz."

"Biliyorum. Ama yine de istiyorum." Başını Gran'in omzuna dayadı.

"Peki, ona bir resmini yollayabilirsin. Biliyorum o çok yalnız bir adam..."

O gün öğleden sonra sıkıla sıkıla Bay Lefebvre'ye yaklaşmıştı.

"İstediğim sadece ufak bir resim. Hatta belki de, Sal'ın portresini çizdikten sonra, çizdiğiniz benim resmim bile olabilir."

"Hayır, o olmaz."

"Ama benim fazla param yok."

"Bunu isteme şeklinize bakınca hiç kimse sizin bu kadarcık bir isteğinizi geri çeviremez Madam."

Lefebvre onunla Belediye binasının yanındaki yere gitti. Kaptan

Worthy'nin verdiği paltoyu yere sererek üzerine oturan Nana, resminin orada çizilmesini istedi.

Nana, akşam odasına çekildiğine ona bir iki satırlık bir not yollamasının da gerektiğini düşündü. Yazdığı ilk şey, "Sayın Kaptan," olmuştu. Ona Oliver diye hitap edemeyeceğini biliyordu. Tireless limandan ayrılırken kendisinin de Bayan Brittle ile birlikte, gemiye el salladığını yazdı ve ona bol şans dileyerek notu, Arkadaşınız Nana diye imzaladı.

Aslında bunun çok ruhsuz birkaç satır olduğunu biliyordu. Ama gerçek duygularının anlaşılmasını istemezdi. Kalbimin sahibisin, diyemezdi ya bu notla. Bulduğu bir zarfa resmi ve notu koyarken. Sizi tanımadan önce kalbimin böyle bir aşka yer açacak kadar büyüik olabileceğini hiç düşünmemiştim. Oliver Worthy keşke sana lâyük olabilseydim...

Bu mektubu ve resmi ona nasıl ulaştırabileceğini bilemiyordu. Bunun için bir suç ortağına ihtiyacı olduğu kesindi. Bu suç ortağını bulmakta zorluk çekmemişti. Bunun için ideal kişi Pete'di.

"Onun buradan nereye gittiğini biliyor musun?" diye sormuştu Pete.

"Ferrol. Ama bunu postaya verecek kadar param yok."

"Paraya da, postaya da ihtiyaç yok. Limanda bulunan o ufak harp gemisi var ya; bunu onun kaptanına veririm. O Kaptan Worthy'ye ulaştırır."

"Ya o gemi Ferrol'a uğramayacaksa?" Kendisi bir yol düşünemediği için sonunda bu şansını denemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Sen merak etme. O teknenin kaptanı olan Kaptan Dennison ve

Worhy'nin iyi arkadaş oldukları belli. O bu zarfı Kaptan Wothe'ye nasıl ulaştıracağını bilir."

Pete zarfı alıp limana doğru yürümeye başlayınca, Nana birkaç kere onun arkasından bağırp geri çağırmayı düşünmüştü. "Ama onda sadece bir resmim olmasını istiyorum." diye mırıldandığı anda, Pete gözden kaybolmuştu bile.

içinde bulunduğu çok kötü ruh haline rağmen; Noel o yıl, Nana için geçmiş yıllara oranla çok daha iyi geçmişti. Mulberry'de hiç müşteri kalmadığı için Gran, Pete ve Sal beraber geçirmişlerdi Noel'i.

Bay Lefebvre bile, Cheltenham'daki bir arkadaşının yanına gitmişti.

Beş gün kadar sonra Bay Ramseur çalmıştı hanın kapısını. Nana mutfakta meşgul olduğu için, kapıyı açması için Sal'i yolladı kapıya. Kendisi de kapıya

gittiğinde üniformalı bir denizci görünce yüreği ağzına gelmiş ve daha kapıya varmadan, orada bir sandalyeye çökmüştü.

Ama gelen bu subay çok gençti Kraliyet Donanması; acı bir haberi herhalde çocuk yaşında bir denizciye verdirmezdi.

Nana, "Evet, buyurun," dedi oturduğu yerden.

Genç denizci şapkasını çıkartıp kolunun arasına koydu. "Bayan Massie olmalısınız?"

Konuşabileceğinden tam olarak emin olmadığı için, onu başıyla onaylamakla yetinmişti.

Neyse ki adam, kötü haber vermesinin mümkün olmayacağı şekilde gülümsemişti, Nana'ya. "Bana böyle ürkek gözlerle bakmayın. Ben Tireless'dan Teğmen Caleb Ramseur. Sizi, bir mektup ve bir paket vermek için rahatsız

ediyorum."

Nana zarfı almak için elini uzattığında elleri titriyordu. Zarfı ve ufak bir paketi ondan aldı. Bunları Oliver'in neden kendisinin getirmediğini düşünerek adamın arkasına, kapıya doğru baktı.

Bay Ramseur, onun bu bakışının manasını anlayarak, "Bunları neden bizim ihtiyarın kendisinin getirmediğini merak ediyor olmalısınız," dedi.

Adamın bu sözlerine Nana hafifçe tebessüm ederek cevap verdi. Denizci; Kaptanından bizim ihtiyar diye bahsetmiş olduğunun o anda farkına varmıştı. Kıpırmızı kesilerek bir açıklama yapma gereği duydu.

"Şey... Bu bizim denizcilerin argosu içinde doğal karşılanan bir şeydir.Ama tabi ihtiyarın bunu duymamasında fayda var." Etrafına bakındı. "Oturabilir miyim?"

"Ay elbette oturabilirsiniz. Bu kabalığımı lütfen, şaşkınlığıma verin.

Tamam da sizin neden buraya geldiğinizi anlamış değilim."

Ferrol limanına girmek üzereyken Martinik bandıralı bir Fransız şilebinin limandan çıkmak üzere olduğunu fark ettik. Bizim ihtiyar bir harp ödülü olarak onu benim bu limana getirmemi emretti." Denizcinin gururlanan havasına bakılınca bu önemli bir görev olmalıydı.

"Tebrikler," dedikten sonra, hâlâ elinde tuttuğu zarf ve paketi havaya kaldırdı, "Ya bunlar."

"Fazla bir zamanımız yoktu. Bizim ih... Kaptan Worthy size bir Noel hediyesi yollamak istedi. Ne var ki ters rüzgârlar nedeniyle Plymouth'a varmam gecikince, bunları getirmem de gecikti. Yine de iyi Noel'ler dilerim."

Nana bu geç kalmış, iyi niyetli dilek karşısında güldü. "Sizin de Noel' iniz

kutlu olsun." Sonra bakışlarıyla etrafta birini aradı.

Sal mutfağın kapısından onlara bakıyordu. "Sal, Teğmen Ramseur'e lütfen kek getir. Ama büyük bir parça olsun."

"Sizi hiç rahatsız etmeyeyim," derken Teğmen gitmeye yeltenen bir hareket yaptı.

"Çikolatalı," diye uyarınca adam gitmekten vazgeçmiş, yeniden yerine yerleşmişti. Sal'ın getirdiği keke bir anda saldırmıştı, Teğmen.

Sonra da elindeki çatalı, Nana'nın kucağındaki pakete doğru uzattı acaba ben gitmeden açabilir misiniz Noel hediyenizi. Kaptan Worthy, tepkinizin ne olduğuna dikkat etmemi emretmişti de... Bunu bizzat getirerek, sizi görme fırsatına sahip olamamaktan ötürü üzüntüsünü söylememi istedi." Nana paketin bağlarını özenle çözdü. Paketin içinde daha ufak bir paket çıkmıştı. Onu da açınca bir anda gözleri parlamıştı. Paketin ortasında bir kuş yumurtası iriliğinde pembeye kaçan renkte bir inci duruyordu.

"Aman tanrım..." Nana daha başka bir şey söyleyecek gücü kalmamış gibi bir süre hayran hayran inciye baktı. Sonra inciye büyük bir özenle masanın üzerine bıraktı.

"Donanma komutanlığı, kanalda büyük sorumluluk verdiği kaptanlardan birinin, etrafına değerli inciler dağıtan bir deli olduğunu biliyor mu?"

Bay Ramseur bir anda kek boğazına takılacakmış gibi kahkaha atmıştı.

"Bay Proudly, bunu gördüğünüz zaman bayılacağınıza iddiaya bile girdi."

"Ya sizin ihtiyar ne tahmin etti?"

Teğmen bu konunun şaka haline gelmesinden ürkmüş gibiydi.

"Aramızda tepkinizin ne olacağı hakkında iddiaya girdiğimizi bir şekilde duyarsa, korkarım hepimizi açık denizde güverteden atar."

Nana bir anda ciddileşmişti. "Bakın Bay Ramseur; bu kadar kıymetli bir hediye kabul etmem mümkün değil. Korkarım bunu geri götürmek zorunda kalacaksınız. Bu bir servet."

"Bu konuda ciddi olamazsınız..."

"Çok ciddiyim. Kaptan Worthy daima eli açık davranmıştır. Ama bunun bir sınırı var."

"Biliyor olmalısınız, Sayın Bayan." O sırada Nana inciye yeniden paket etmeye başlamıştı. "Kaptan Worthy, Kraliyet donanmasının en büyük kişisel servete sahip olan kaptanıdır."

Nana hayretle genç adama baktı. "Ciddi olamazsınız..." Kaşlarını çatıp bir an düşündü. "Babasının bir din adamı olduğunu biliyorum. Bu da onun serveti hakkında bana bir bilgi vermeye yeter. Kilise uygulamaları bu kadar çok değişmediyse, o zaman ona büyük bir miras kalmış olmalı."

"Öyle değil. Ödül gemileri diye bir şeyi belki de duymuşsunuzdur. Bu gemiler Donanma Komutanlığı'na bağlı olmakla beraber kaptanlarının mülküdür. Bizim ihtiyar gelirini kimseyle paylaşmak zorunda değildir. Her şey ona aittir. Bu konudaki büyük şansımız onun eli açık bir kaptan olmasıdır."

Pete kapının yanından söze karışmıştı. "Limana yanaştığında herkese kara iznini vermesinin nedeni de, hiç kimsenin gemisinden kaçmayacağından emin olmasındandır. Donanmada rütbesiz denizcilerine kara izni veren tek kaptandır Kaptan Worthy."

Ramseur, Pete'in söylediklerini başıyla doğruladıktan sonra devam etti.

"Sadece o kadar da değil. O çok adil bir komutan olduğu için onu sevmeyenimiz yoktur."

Teğmen ayağa kalkarak şapkasını kolunun altına almıştı. "Tepkiniz konusunda ona bilgi vereceğim. Bayan Massie."

Nana bu duyduklarından çok etkilenmişti. Eğilerek onu selamlayan teğmene bir reveransla cevap verdi. "Bu konuda hiçbir bilgim yoktu," dedi.

Aslında söylemek istediği daha binlerce şey vardı. Ama bunların hiçbirinin Bay Ramseur tarafından bilinmesine gerek yoktu. "Onunla karşılaştığımızda, bu konuyu konuşacağımızı söyleyin."

"Böyle söyleyeceğinizi tahmin etmişti."

"Demek ki yaşlı adamın mantığında ciddi bir gelişme var." O sırada yanında biten Sal'ın elinde çikolatalı kekin gerisi vardı. "Bay Ramseur, lütfen bunu alın ve ekibinizle paylaşın."

Onu kapının dışına kadar uğurladı. "Bay Ramseur, siz buraya doğru yola çıkmadan önce Kaptana Plymouth'dan bir zarf gelmiş miydi?"

"Hayır efendim. Ama döndüğümde herhalde gelmiş olur..."

Yemek odasına girdiğinde Gran oradaydı. Teğmenle olan konuşmalarının bir özetini verdikten sonra inciye ona verdi. "Bunu lütfen kasaya koy, Gran."

"Londra Kulesi," derken Pete'in sesinde alay vardı.

"Pete lütfen beni kızdırma. Bu kadarı artık fazla." Elindeki daha açılmamış zarfı gösterdi. "Bunu okumalıyım." Odasına girerek kapıyı yavaşça

kapattı. Oliver'ın paltosuna sarınarak yatağına oturdu. Mektubu açtı.

Tebessüm etti. Herhangi bir giriş hitabı yoktu. Aceleyle yazıldığı belliydi.

Biliyorum. Çok iyi biliyorum. Bayan Pym bunu onaylamayacaktır. Aldırma ona. Noel'deyiz ve gemide alışveriş edilecek bir dükkân yok. Esir aldığımız Fransız şilebinin kaptanının boynundaki kıymetli hacı çalacak halim de yoktu. Yanımda sana çok uyacak sadece bu inci vardı.

Ferrol'dan en iyi dileklerimle O. Worthy... P.S. O. Worthy sosyal ilişkilerinde o kadar iyi olmayabilir... O. Worthy soğuk yapılı biridir. Uzun süre ayakta durunca ayakları ağrımaya başlar... Ve de Bayan Pym'e hiç önem vermez. Sen de verme... Sadece O.

Nana, gülerek okumuştı. Gülmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalı. Belki de onun da ihtiyacı vardır. Mektubu katlayarak yanağına dayadı. Zarfı yanağından çekip koynuna sokarak, haftalardır ilk defa deliksiz bir şekilde uyudu...

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

GRAN'ın inciye nereye koyduğunu merak bile elmemişti. Ama Kaptanın mektubunu o kadar çok okumuştı ki, kâğıt katlanıp açılmaktan parçalanacaktı. Hava dehşetli soğuktu. Tipi göz gözü görmez hale getirmişti hanın dışını.

Bay Lefebvre'in bu havada dışarıya çıkarak çizimlerine nasıl devam ettiğine aklı ermiyordu. Dayanamayıp sordu. "Kuzum Bay Lefebvre, bu havada çizecek ne buluyorsunuz dışarıda?"

Adam onun bu sorusuna gülmüştü. "Bayan Massie, bana portrelerini çizdirip, bu sırada sağlarını, sollarını düzeltmemi isteyenlerden öylesine bıktım ki; ne kadar soğuk olursa olsun, bu hırçın doğa onlardan çok daha çekici geliyor bana."

Sonra çayından bir yudum almıştı. "Daha bir iki ay buralarda olacağım.

Sonra da Fransa'ya gideceğim."

"Harp sırasında Fransa'ya gitmenin tehlikesi yok mu?"

"Her zaman, her şeyin bir yolu bulunur."

Olabilir. Ama ben herhalde Plymouth 'daki en saf kadınıam...

O akşam müthiş bir sürpriz bekliyordu onu. Herkes odasına çekilmişti.

Nana oturma odasını arşınlayıp duruyordu. Yattığında gözüne uyku girmesi için iyice yorulması gerekiyordu. Kapının o saatte çalınması Nana'yı hem şaşırtmış, hem de korkutmuştu. Gece yarısı, o havada, o yokuşu kim çıkıp oraya gelmiş olabilirdi? Drake'de yer olduğunu da biliyordu.

Bunu yapabilecek tek kişi vardı. Deli gibi kapıya doğru koştu. Kapıyı açtığı anda kendisini güçlü kollarda buldu. Başını, ona sarılan kişinin göğsüne yasladı. Yüzüne bakmaya çekiniyordu. "Siz Kaptan Worthy olmalısınız..."

Adamın elleri onu yanaklarından tutmuştu. Ve onu öptü. Yüzü ıslak ve soğuktu. Ama dudakları ateş gibi yanıyordu. Bir süre orada, birbirilerine sarılmış bir şekilde öyle durdular. Sonunda Nana onu içeri çekti. Kapıyı kapatmadan önce atlı arabanın orada durmaya devam ettiğini fark etti. "Arabacıya parasını vermedin mi?"

"Hayır, Londra'ya devam etmem gerekiyor."

Nana inanamaz nazarlarla baktı Oliver'a.

Oliver yumuşak bir şekilde onun elini tuttu. "Gerçekten söylüyorum.

Nana. Buraya bu kadarlık uğramam bile beni geciktiriyor. Bunun sonunda divanı harbe çıkmam bile söz konusu. Ama sana uğramadan yapamazdım."

Genç kadını bir daha öptü; bu seferki daha yumuşaktı ve anlayış bekleyen bir öpücük gibiydi. Sonra onu holdeki bankoya doğru çekti. Yan yana oturdular.

"Dönüşte belki biraz burada kalırsın..."

Kaptan Worthy başını olumsuz şekilde salladı. "İspanya'da işler iyice kötü gitmeye başladı. Donanma kumandanlığına Ferrol'dan bir mesaj götürmek zorundayım. Varlığın işimi zorlaştırıyor. Senden ayrılmak kolay mı zannediyorsun. Gelişimden ve söylediklerimden kimseye bahsetmemelisin. Gran ve Pete'e bile."

"Merak etme. Bu konularda bana güven."

"Bunu biliyorum. Hiç kimsenin yanında senin yanında olduğum kadar güvende hissetmiyorum kendimi..."

Öpüşmeleri bitince Nana ciddileşti. "Bu Noel hediyen yüzünden rahatsız olduğumu söylemek zorundayım."

"Sana zümrüt ve yakuttan bir hediyem olsaydı, onlardan daha çok rahatsız olacaktın. O nedenle sana daha çok yakışacağını düşünerek o saf inciye yollamayı tercih ettim. Üstelik Noel'di ve yanımda daha uygun bir şey yoktu; alacak imkân ve vaktim de..."

"Keşke ben de bir şey verebilseydim."

"Belediye binasının basamaklarındaki resmi unutuyor musun?"

"Hani, değeri olan bir şey..."

Oliver ayağa kalkarak, onu da kaldırdı. "Nana, Burada Mulberry'de olduğum her gün bana o kadar çok ve kıymetli şeyler verdin ki... Bu anda bile vermeye devam ediyorsun."

Belediye binasının yanında yaptığı gibi paltosunu ona sararak arabanın olduğu yere doğru yürüdü. Arabanın yanına geldiklerinde iki eliyle yüzünü tuttu. Her noktasını; çillerinin yerini ve sayısını bile hafızasına kazımak ister gibi uzun

uzun ve büyük bir dikkatle ona baktı. Olabildiğince çabuk buraya dönmeye çalışacağım."

Oliver, öylesine ihtirasla sarılmıştı ki; Nana bir an nefessiz kalır gibi oldu. Ama bundan hiç şikâyetçi değildi. Ona daha da sokulmak istiyordu. Oliver sonunda Nana'yı bıraktı. Arabanın kapısını açıp içine atladı. Onun, "Londra'ya kamçıla," diye bağırdığını duydu, Nana...

Oliver, Nana'nın gül kokusunun sinmiş olduğu paltosuna sarınarak Blandford Salisbury arasında arabanın koltuğuna kıvrılarak uyumuştı. Uykusunda bile Nana'nın yanında olmayı hayal ettiğini hatırlıyordu. Oliver'ın dönüşünü bekleyen Nana Massie gibi bir kadın olmadan, bu kadar yılı denizlerde geçirebilmiş olmasına şaşırıyordu. Lort Ratliffe, sana hiç olmazsa bunu borçluyum...

Bir süre, her tarafı bembeyaz yapan tipiye seyretti. Ve de geçtikleri telefon direklerine baktı.

O anda, onlardan Nana'ya bir mesaj yollayabilseydi ne kadar iyi olurdu. Bu da nasıl olsa günün birinde olacaktı. Ama o günlerde ne kendisi, ne de Nana olmayacaktı.

Otuz sekiz saat sonra, gri bir havada Londra'ya vardı. Akşamüstü araba trafiği, onun Komutanlığa gitmesini geciktiriyordu ve o, bu gecikmeye aldırılmıyordu. Yorgun ve uykusuz beyninin bazı kararları almakta zorlandığı belliydi. Geçen zaman belki biraz olsun toparlanmasına yardımcı olabilirdi. Donanma Komutanlığı'ndaki komite, bilgileri hiç kimseyle paylaşmadan doğrudan onlara ya da özel görevlilere vermesi konusunda onu uyarmıştı. O güne kadar bu tip emirlere hiçbir zaman sadakatsizlik etmemişti. Üstelik böyle

olağan dışı emirlerin mutlaka bir nedeni olduğunu bilecek kadar deneyimliydi. Cebindeki notlara baktı. Bilgi vereceği kişiler, komuta kademesinin en üstünde olan kişilerdi. Normal ve tipik günlerden biri olmayacağı benziyordu. Cebindeki notu ezbere biliyordu. Yeniden Fransızların eline geçen Ferrol'deki irtibat görevlisi olan Don Rogelio Rodriguez, verdiği bilgilerin tamamının ezberlenmesini istemişti ondan.

Kaptan Worthy gözlerini kapatarak ezberini bir kere daha tekrarladı. Bütün Yükümüzle beraber Corunna'ya doğru geri çekiliyoruz. Belki de böylece İngiltere'ye dönecek bir yol bulabiliriz. Soult'un kuvvetleri ensemizde. Bir intikal imkanı bulamazsak sizlerle olan bütün irtibatımız kesilecek. Hizmetkârınız Albay Sör John Moore. Gözlerini açtı. Dahası da vardı. Ve bunları düzgün bir şekilde anlatması için bütün dikkatini toplamalıydı.

O sırada araba, Komutanlık binası önünde durmuştu. Arabadan inip muhafızlardan birine, "Beni Deniz Kuvvetleri Komutanlığı toplantı odasına götürün," dedi.

Lort Ratliffe'in toplantıda olmaması için dua ediyordu. Ama şansı yaver değildi. Toplantı odasına yaklaştığı sırada Lort Ratliffe'in onu bekler gibi koridorda durduğunu gördü. Ona karşı herhangi bir husumetin yokmuş gibi eğil ve selamla...

Adama adım adım yaklaşıyordu. Onun hakkındaki düşüncelerini bir kenara bırak. O senin üstün, gerekli olduğu şekilde ve sakın disipline uygun davran...

O şekilde de davranmış ve Lordu odasına kadar izlemişti. Vikont, ondan

notu almak için elini uzattı.

Kaptan Worthy, otomatik bir hareketle başını olumsuz bir şekilde salladı.

"Lordum, olay acil. Mesai bitimi yakın. Notu toplantı odasına götürülmesi için görevli muhafızlara verdim."

"Ne yaptın, ne yaptın?" Adam hırçın bir şekilde bağırıyordu. Oliver, onun bu hiddeti karşısında dikleşmek zorunda olduğunu hissetti.

"Corunna yakınlarındaki durumun ne kadar ciddi olduğunu bildiğim için, karar verme inisiyatifimi kullandım."

"İnisiyatifini kullanmış. Ne zamandan beri komutanlarından daha iyi düşündüğüne karar vererek bu tip inisiyatifler kullanıyorsun, sen?"

Başından beri. "İspanyol irtibatımla beraber oradaydım, Lordum. Notu bana, komutanın bazı emirleriyle verdiler. O emirleri yerine getirmek zorundayım."

"Kimmiş bakalım, senin İspanyol irtibatın?"

"Lordum, bunu söylemeye mezun değilim."

Lordun yüzü mor bir renk almıştı. Bu şaşkınlıktan değil, kızgınlıktandı. Bu adamın Nana'ya benzeyen herhangi bir tarafı var mı, diye ona dikkatle baktı.

Tanrıya şükür ki yoktu.

"Lordum size bir bardak su getirmemi emreder misiniz?" Büyük nezaketle sormuştu bunu. "Yoksa çıkmamı mı tercih edersiniz?"

Lort konuşabilmek için birkaç kere derin derin soluk almıştı.

"Hiçbir yere gitme ve beni burada bekle." diyerek hışımla odadan çıkmış, kapıyı arkasından gürültüyle kapatmıştı. Bu komutanlık katında sık yapılan bir şey değildi.

Oliver ilk anda bu davranışının ne kadar doğru olduğunu bilemedi. Ama sonunda bu tutumunun komutanları tarafından onaylanacağını düşündü. Ağaçların hareketine göre rüzgârın durumunu saptamak için pencereden dışarıya baktı. Burada zaman kaybediyordu.

Odanın içini gözden geçirdikten sonra Lordun masasına eğildi. Dağınık kâğıtların arasından Nana'nın resminin ucunu gördü. Bu resim Lefebvre tarafından yapılmış bir resimdi. Bir de Lordun dosyasının altından, muhtemelen Lefebvre'in yaptığı Plymouth'la ilgili bir takım eskizlerin ucunu gördü.

Masanın karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Kısa bir süre başını iki eli arasına alıp, öylece durdu. Son beş gündür doğru düzgün uyumamıştı. Her baktığı yerde Nana'yı görüyordu.

Arkasına dayandı. Aklı hızla çalışmaya başlamıştı. Lefebvre. Lefebvre... İngiltere, Fransız ihtilalinden sonra Fransız göçmenlerle kaynıyordu. Lefebvre... "Oliver sen tam bir salaksın," diye ayağa fırladı bir anda." Sonra hemen etrafına kuşkuyla baktı. Oda sesiyle çınlamıştı. Hiç ayak sesi duymayınca rahatladı. Demek ki onu kimse duymamıştı. Lefebvre, Nana'nın resmini yapıp bu adama yolladığına göre, kendisinin Ratliffe ile ilgili çizdiği pembe tablo bu adama yetmemiş olacak ki, bir de bu ressamdan bazı bilgiler almıştı. Belli ki

Vikont kızının durumunun hiç de iyi olmadığını biliyor ve onun daha zor günlerini bekliyordu.

"Bunun tedbirini derhal alacağım, alçak Ratliffe, hiç merak etme," diye mırıldandı. Lefebvre adı, karnına bir yumruk yemiş etkisi yapmıştı. O ana kadar bu adamın adı ona önemli bir şey hatırlatmamıştı. Ama Donanma Kuvvetlerinin bir odasında otururken; Lefebvre Desnouettes diye bir süvari albayının

varolduğunu hatırladı.

Napolyon'un çok güvendiği bu adam. Birkaç ay önce İspanya'da esir

alınmıştı ve o günlerde de Cheltenham' da sorguya çekiliyordu.

Belki de bu isim Fransa'da çok kullanılan bir isimdi. Şart değildi. Öyle bile

olsa bu ismi duyduğum anda bir ihtimali dikkate alabilirdim...

Nana, babasına istediği yönde yardım etmemişti. O zaman bu adamın

mali sorunlarının devam ediyor olması gerekirdi. Muhtemelen ülkesinin

aleyhine casusluk yaparak bu durumdan kurtulmanın peşinde olabilirdi.

Bu konuda bir delilin yok ki... Eğer böyle şok edici bir iddiayla ortaya

çıkarsa, herkes senden bunu kanıtlamanı isteyecektir. Aksi takdirde Lortlar seni

Bedlam'a tıkar ve hücrenin bir anahtarını da denize atar. Ya da en azından

rütbeni sökerler...

Ayağa fırladı. O zaman ne yapıp edip, Plymouth'a dönmesi ve delilleri

kendisinin bulması gerekecekti. Acele etme, diye uyardı kendisini. Her şeyden

önce Nana'nın güvenliğini sağlamalısın...

Aslında bu Londra seyahati sırasında bunu bir şekilde yapmaya karar

vermişti. Bunun daha basit ve kısa bir yolu vardı. Yıllardır yapmamaya kararlı

olduğu bir şeyi yapmak... Zaman değişiyor. O zaman ben de değişmeliyim... O

sırada kapı açılmıştı.

Lort, ofisinden çıkarken olduğu kadar çılgın bir havadaydı. Arkasında

ondan çok daha düzgün ve tehlikesiz olan Muldrave kontu ve Amiral Lort Henry

Phipps görünmüştü. Oliver rahat bir nefes aldı. Lort Phipps çok kaliteli biriydi.

Ratliffe, konuşmaya başladığında kelimeler ve cümleler birbirine

karışıyordu. Büyüük bir telaş içinde olduğu belliydi. Sonunda Oliver'ı göstererek

hayatının hatasını yapmış ve Oliver'ın, mesajı ona vermek yerine görevli muhafıza verdiğini söylemişti. Kont söylediklerini anlamaya çalışarak onu dikkatle dinlemiş ve Oliver'la göz göze geldiği bir anda, göz kırpar gibi bir hareket yapmıştı.

Ratliffe, konuşmasına nokta koymak zorunda olduğunu anladığında, yine eliyle Oliver'ı göstererek, "Lordum, bu adamı görevinden almanızı istiyorum."

Lort Mulgrave genzini temizledi. Sonra gözlüklerini çıkartıp nefesini vererek, camlarını buğulandırdıktan sonra cebinden çıkardığı mendille camları silip, elini uzatıp camların yeterince temizlenip temizlenmediğine baktı. Pek beğenmedi ki bu işlemi bir daha yaptı.

"Lordum?" Ratliffe sabırsızlanmaya başlamıştı.

"William, bu istediğini yapamam. Sen benden Deniz Kuvvetleri'nin en kıymetli elemanlarından birini harcamamı istiyorsun. Ayaküstü aklını çalıştırarak mesajı sana ya da bir başkasına vermek yerine, gerçekten verilmesi gereken muhafızlara vermesi de emirlere olan itaatini gösterir. Deneyimi olmayan biri bu mesajı, hiç olmazsa sana sözlü olarak intikal ettirebilirdi. Ve bu son derece sakıncalı bir hareket olurdu."

Kaptan Worthy'ye baktı. "Doğru bir inisiyatif kullanmışsın evlât; kutlarım seni." Sonra Ratliffe'e dönerek, "William sana gelince; sanırım birkaç gün için ülke dışına çıkararak dinlensen iyi olacak."

Ratliffe, çöker gibi koltuğuna oturmuştu.

Lort Mulgrave, Oliver'a yaklaşıp, "Biraz zamanın var mı evlat? Gel de seninle Sör John'un yolladığı mesajı konuşalım." O sırada hareketlenen Ratliffe'e döndü. "Yok yok, William; rahatsız olma. Ben Kaptan Worthy ile

hallederim bu işi. Gel bakalım Oliver."

Oliver komutanın arkasından odadan çıkarken dönüp Ratliffe denen alçağa baktı. Ve bir şeyden daha emindi ki Lort, onu bir daha bu adama muhatap etmeyecekti. Esas kazancı da buydu. Birde Nana tatil ve bayramlarda onu evimize davet etmek zorunda kalmayacak...

Aslında bu konuda gecikmiş bir acele gösteriyordu. Bu düşünceye; Nana'yı tanıdığı bundan iki ay önce sahip olması gerekirdi.

Lort Mulgrave ile koridora çıktığında Ratliffe hakkındaki endişelerinden ona bahsetmek geldi bir an için aklına. Ama yeterli delili olmadığını hatırlayarak, bu konuda bir şey söylemesinin zamanı olmadığını düşündü. Bunun yerine Sir John Moore' un mesajını ezberinden Lorda intikal ettirdi. "Tatsız bir durum evlat," dedi Lort. "Seni burada fazla tutmamam gerektiğini biliyorum."

"Sizin izin ve yardımınızı almam gereken bir, daha doğrusu iki husus var."

"Söyle bakalım."

Oliver, kişisel durumuyla ilgili düşünce, hatta kararını Amiral Lorda ıkına sıkına anlattı.

"Her şeyin, senin arzu ettiğin gibi olması için elimden geleni yapacağım.

Kaptan Worthy. Varlığını kime bırakmak konusunda karar elbette senindir. Bu konuda seni uyarma gereği duymadığım için, bunun formalitelerinin ikmali konusunda sana yardımcı olması konusunda, kendi avukatımı görevlendireceğim. Sen öncelikle Gray'in Hanı'na git. Ve Robinson'u bul.

Evlenme izninle ilgili olarak ben ilgili mahkeme nezdinde gerekenleri yaparım. Sen de; istediğin yerde, istediğin zaman, istediğin kişiyle yeni bir izin

almana gerek kalmadan evlenme formalitesini yerine getirirsin. Ne zaman seferde olacakları belli olmayan denizciler, yoksa başka türlü yıllarca bir aile sahibi olamazlar. Başka..."

"Size çok şey borçluyum Lordum."

"Doğrusunu istersen, bu kararın beni biraz şaşırtmadı değil. Bir kaptan olarak hayatın boyunca böyle bir aptallığı yapıp, bir zavallı kadını dul bırakmayacağını, her yerde söyleyen sendin."

"Bunun çok akıllı bir karar olmadığını görüyorum. Lordum. Kraliyet donanmasında bu sorumluluğu taşıyan bir insanın böyle saçma önyargıları olmasının yakışık almadığını gördüm."

"Katılıyorum. Söyle bakalım evlat bu bayan senin neredeyse tanrıdan daha zengin olduğunu biliyor mu?"

"Hayır."

"Bu kararını nasıl karşılayacaktır?"

Oliver. Plymouth'dan yola çıktığından beri ilk defa gülümsemişti. "Biraz sinirlenebilir."

Lort içten bir kahkaha attı. "Bak bu güzel. Ama daha güzel olan şey, kalbinin de başka organların kadar iyi çalışmaya başlaması. Ama sakın ha, evlendiği gece, bazı şeyleri abartarak onu ürkütme..."

"Merak etmeyin Lordum. Sadece hemen gidip biraz uyumazsam merdivenlerden falan düşerek kafamı kırabilirim. Üzüntüm şanlı Kraliyet ordusuna daha fazla hizmet veremeyecek olmamdan gelir."

Lort Mulgrave, elini Oliver'ın omzuna koydu. "Bizim sana çok borcumuz var Kaptan. Kraliyete yardım konusundaki yeminini tuttuğunu, sayılamayacak kadar çok kez kanıtlamışsındır. Bol şans..."

Şanstan da fazlasına ihtiyacım var...

Komutanlıktan çıkıp arabaya binince, arabacıya Gray'in Hanı'na yakın, kalabileceği bir yere götürmesi talimatını verdi.

Planlarım fena gitmiyor. Ama Lefebvre'in de planlarını ortaya çıkarmam ve onu durdurmam gerekiyor...

Lort Mulgrave'in vaat ettiğinden de çabuk ve etkili olmuştu. Sabah saat onda Oliver; avukatın bütün uyarılarına rağmen. Nana'yı tüm varlığının tek varisi yapmıştı. Öğle saatlerinde ise kırk şilin karşılığında, istediği yerde, istediği zaman evlenmesine özel izin veren belge elindeydi.

Sadece; Henri Lefebvre konusunda bir şey yapamamış olmak canını sıkıyordu. Araba Plymouth yoluna çıktığında; oraya varır varmaz ilk yapacağı iş o adamla ilgili şüphelerinin üzerine gitmek olacaktı. Bir kadının portesini yaparak, onu babasına yollamanın bir suç olmadığı ortadaydı. Ama bu; o adamla temas içinde olduğunu gösteriyordu. Şüphe çeken ve prensip olarak birbirlerini tanımaması gereken iki güvenilmez insanın bu ilişkileri içinde, çok gizli ve tehlikeli beraberlikler yatıyor olabilirdi.

Ayrıca görevi; Ratliffe'e kızıyla ilgili casusluk yapmaks, bu görevi bittiğine göre neden hâlâ Plymouth'dan ayrılmıyordu? Her gün dağlara kırlara çıktığı zamanlar nerelerin resimlerini çiziyordu?

Aslında bu sorunun cevabını biliyor gibiydi. Nasıl kendi casusları Fransız gemi ve limanlarının resimlerini çizerek Donanma Komutanlığı'na vererek, Fransız Deniz Kuvvetleri'nin gücü ve gelecek niyeti konusunda görsel bilgiler veriyorsa, elbette düşmanlarının da bu ve benzeri çalışmaları vardı.

O zaman Lefebvre'in dışında; Portsmouth'da ve Exeter'de de benzeri çalışmalar yürütölüyor olmalıydı. Fransızların; İspanya'da sıkışmış olan Sir John Moore kuvvetlerine, İngiltere'den yardım gelip gelmeyeceğini bilmek için pek

çok casusun canını tehlikeye atmaktan kaçınmayacağı kesindi.

Araba Exeter'i geçerken, Oliver aklındaki planın zayıf noktalarını gördüğü için, bunları o anda düşünmemeyi tercih etti. Her şeyden önce hiçbir planına Nana'yı karıştırmayacak, bu işe onu bulaştırmayacaktı. Ama eski bir denizci olan Pete'den yardım isteyebileceğini biliyordu. Üstelik Pete'in onun istediklerini tartışmadan, gecikmeden uygulamaya koyacağından da emindi. Her şey, sadece dikkatle değil, aynı zamanda süratle yapılmalıydı.

Mulberry'ye ancak ertesi öğleden sonra varabildi. Arabacıya yol verdikten sonra hanın kapısını çalmaya gerek görmeden içeri girdi. Nana ve Gran'in görünürde olmaması onu rahatlatmıştı. Görmek istediği kişi onlar değil, Pete'di.

Yaşlı denizciyi mutfakta sebzeleri yıkarken buldu. Karşısında bir anda Kaptan Worthy'yi görmek onu şaşırtmış, ayağa fırlamasına neden olmuştu.

Oliver ona oturmasını işaret etti. Ve gidip onun yanına oturdu. Ona önce yaptığı vasiyeti, sonra da Nana ile derhal evlenmek istediğini söyledi. Pete'in bu habere şaşkınlığı geçmeden de, Lort Ratliffe'in masasında gördüğü resimden bahsetti.

Bu alçak adamın, hâlâ kızının peşinde olduğunu ve asıl niyetinin onu mahvederken, kendisini kurtarmak olabileceğini söyledi. Ve de; aslında çok önemli olan, vatan hıyanetinin bile söz konusu olabileceği kuşkusu konusunda da yaşlı denizciyi uyardı. Lefebvre; limanı ve gelen giden gemileri, arazinin topografik yapısını ve üzerindeki faaliyeti resmederek, Fransızlar adına casusluk yapıyor olabilirdi.

Pete aptal bir adam değildi. "Lefebvre ve Lort Rat, öyle mi? Allah ikisini de kahretsin."

"Şu anda herhangi bir şeyi kanıtlayacak durumda değilim. Bir daha denize

açılmama da çok zaman yok. Pete; bu akşam yemekten sonra handa kalan herkesi, hanın dışına çıkaracak bir olaya yaratabilir misin? Bir de bu ressamın odasının anahtarını vermen gerekecek."

"Bunlar kolay Kaptan. O zaman istersen sana o adamın kaldığı odanın tam karşısındaki odayı hazırlayayım ve şimdilik Nana'ya da hiçbir şey söylemeyelim. Geldiğini benden başka kimsenin bilmemesinde bu aşamada fayda var."

"İşte bu olmaz Pete. Onunla bir an önce konuşmalıyım."

Pete onu başıyla onaylamış; ama farklı anlama gelecek şeyler söylemişti.

"Onunla evlenmeye karar verdiysen, bir an önce konuşma isteğin doğal. Ama gelin önce şu Lefevbre konusunu çözelim, sonra hemen Nana ile konuşursun."

Oliver, yaşlı adamın kolunu tuttu. "Ne dersin; acaba Nana kendisine böyle bir şey teklif edeceğimi düşünüyor mudur? Ve ne der?"

"Düşünüp düşünmediğini bilemem. Ama teklifinizi ciddiye alacaktır. İşin tek tehlikeli tarafı; karar verirken kendisini değil, sizi düşünecek, sizin için neyin iyi olacağına dikkat edecek oluşu."

"Bak bundan hoşlanmadım."

"Yerinizde olsam, ben de hoşlanmazdım."

Tanrım.. Bu da ne demek? Nana'nın kendisini ne kadar çok sevdiğimi bilmemesine imkân yoklu.

Sonunda Pete odalar için ikişer anahtarı yanına aldı. Yukarıya çıktılar.

Oliver'ın kalacağı odaya girdiklerinde, "Lamba yakmayın. Bu odada birini kaldığından o ressamın şüphelenmemelidir," dedi.

"Tamam, merak etme. Hiç ses de çıkarmam."

Pete, Lefebvre'in odasının yedek anahtarını masanın üzerine bıraktı.

"Herkesi dışarıya çıkarmak için ne yapmayı planlıyorsun Pete?"

"Bir yerde yangın var diye canhıraş bir şekilde bağırılınca ne olduğunu biliyorsundur, Kaptan..."

"Mulberry'yi yakmak değil herhalde niyetin?"

"Bunu hiçbir zaman yapamam. Ama mutfaktaki o eski ve çirkin perdelerin yakılma zamanı geldi de geçiyor bile. Nana daha dün, ilk fırsatta onları değiştirmekten bahsediyordu. Sizinle evlenecekse, buna imkânı da olacak demektir, değil mi?"

"O zaman, isterse o perdeleri altın sırmalı kumaştan bile yapabilir. Ama gözünü seveyim hana bir zarar verme. Burayı çok sevdim..."

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

O KADAR yorgunluktan sonra Oliver'ın uyuması işten bile değildi.

Dumanın ilk kokusunu hissettiği anda ayağa fırlamıştı. Aynı anda, "Yangın..."

Herkes dışarı," diye feryat eden Pete'in sesini duydu. Lefebvre'in odasının anahtarı zaten elindeydi. "Çık odandan," diye mırıldandı.

O anda ressamın odasında kapanan dolapların sesini duydu. Birazdan adamın kapısı açılmış ve anahtarının yuvasında döndüğünü duymuştu. Bir yangın anında bile odasının kapısını kilitleme gereği duyan bir adamdan elbette şüphe edilirdi.

Adamın ayak seslerinden, merdivenden indiği anlaşılnca Oliver,

odasından çıkıp iki adımda adamın kapısına gelmiş ve anahtarla kapısını açmıştı.

Ressamın lambayı söndürecek zamanı olmadığı için oda aydınlıktı. Doğruca masasının üstündeki resimleri eline aldı. "Gerçekten bu konuda yetenekliymiş," demekten kendini alamamıştı. Masanın üzerindeki çalışmalarda dikkati çekecek bir şey yoktu.

Odanın ortasında durup etrafına bakındı. Bir şeyler saklamak isteyen biri, bu odada onları nerelere saklayabilirdi ki? Adam, odadan çıkmadan önce kapanan bir çekmecenin sesini duyar gibi olmuştu.

Bütün çekmeceleri teker teker açıp baktı. Bir çekmecedeki çoraplarının altında büyük ebat bir resim defteri buldu. Alıp doğruca lambanın yanına koştu. Sayfalarını hızla çevirmeye başladı. Plymouth'dan değişik görüntüler vardı içinde. Birkaç tane de Nana resmi...

Defterin sonuna geldiğinde kayda değer bir şey bulamamıştı. Acaba liman ve gemilerle ilgili olarak çizdiği her şeyi yollamış olabilir miydi?

Tam defteri yerine koyacakken. Arka kapağının fazla kalın olduğu dikkatini çekti. İki parmağını kabının arasından içeri sokunca orada bir takım daha kâğıdın olduğunu fark etti. Aceleyle oradaki kâğıtları çıkarıp hızla teker teker açtı.

"Güzel..." dedi solukları ve kalp atışları sıklaşmış bir şekilde. Bu kâğıtlarda Cattewater'daki gemilerin değişik zamanlarda yapılmış resimleri vardı. Bu arada Tamar Nehri'nin ağzının bütün ayrıntılarıyla çizilmiş olduğu bir krokide, gemilerin sığınabilecekleri, hatta saklanabilecekleri girintiler büyük bir özen ve doğrulukla oklarla gösterilmişti.

Bu arada Dannison'un ufak harp gemisi Goldfinch'in, en ince ayrıntısına

kadar çizildiği bir resim vardı ki; adamın bu mesafelerden çıplak gözle değil, dürbünle çalıştığı belliydi.

Oliver, skeçleri defterin arkasındaki cebe dikkatle yerleştirip, defteri yine çorapların altına bıraktı. Lefebvre, limanı, tam bir gözetim altına almış ve giren çıkan bütün gemilerin ve konumlarının resmini çizmişti.

Ordu birliklerinin sevkiyatının başlamasına çok az bir zaman kalmış olmalıydı. Bu haberin Fransa'ya uçurulması, Napolyon'un gerekli önlemleri almasını, an meselesi haline getirirdi.

Şimdi mesele bir de yazışmalarından bir şeyler bulmaktı. Ressamın masasının üzerindeki mürekkep hokkası açıldı ve hokka kaleminin ucu hâlâ ıslaktı. Adamın birileriyle haberleştiği kesindi.

Önemli olan, onlardan hiç olmazsa bir iki örneğe sahip olmaktı. Kendisine gelen notları ve var ise henüz yollamadıkları nerede olabilirdi.

Yatağını kaldırıp altına, sonra yere diz çökerek yatağın altına baktı.

Sürgünün altında bir şey olabilir mi diye sürgüyü çıkarıp altına baktığı sırada, yanlışı yere baktığını fark etti. Sürgünün içinde yarım kalmış bir mektup vardı. Fransızca bir hitapla başlıyordu. "Cousin..." arkasından Noel'le ilgili bir iki kelimeden sonraki cümle önemliydi.

Aynı anda merdivenlerden ayak sesleri de gelmeye başlamıştı. Henüz buraya sevkiyat başlamadı. Donanma hareketine göre niyetleri anlaşılır anlaşılmaz... Burada bitiyordu. Orası herhalde yangının başladığı andı.

Oliver mektubu hızla sürgünün içine atıp, sürgüyü yatağın altına itti.

Yerden fırlayıp kendisini adamın odasından dışarı atıp, kendi odasına daldığı anda, ayak sesleri yaklaşmış ve Ressam anahtarı kilide sokmuştu.

Oliver, o aceleyle adamın kapısını kilitleyip kilitlemediğini hatırlamıyordu.

Neyse ki kapısından gelen ses kilidin döndüğünü gösteriyordu...

Sabırsızlık içinde; karanlıkta ve hiç kıpırdamadan durmaktan patlamak üzere olduğu bir anda neyse ki akşam yemeğinin çanı çalmıştı. İnşallah deli gibi acıkmışsındır, diye düşündü.

Kırk yılda bir de olsa duası kabul edilmiş ve bir iki dakika içinde Lefebvre, yine odasından çıkıp kapısını kilitledikten sonra merdivenlerden inmişti.

Oliver bir iki dakika bekledikten sonra, ayakkabılarını eline alarak yavaşça merdivenlerden indi. Pete'in onu bekleyeceği yere gitti. Ayakkabılarını giyip paltosunu sırtına atarak Pete'i, hanın kapısından dışarı yönlendirdi.

"Bazı deliller buldum. Sadece hangi amirale yazıldığı belli değildi. Ben denize açılmadan bu adamı saf dışı etmemiz gerekiyor. Öldürmemizin dışında, her önerini kabul etmeye razıyım."

"Bir önerim var, Sir. Cattewater'da demirli olan iki gemiyi biliyor musunuz?"

"Oraya bakacak zamanım olmadı."

"Şu anda orada iki Hindistan ticari gemisi var. Norfolk Levels ve Tidewater. "

"Revels de orada mı? Onun kaptanını iyi tanırım. Durfee... Denizciliğe onunla beraber başladım diyebilirim. Tamam da Pete nereye gelmek istediğini anlamadım. Galiba melekelerimde ciddi gerilemeler başladı."

"Bu elbette mümkün değil, sadece çok yorgun olduğunuzu epey uzaktan anlamak mümkün. O iki geminin de yeterince yolcusu yok. Revels iki gün sonra Hindistan'a doğru yelken açacak."

Melekelerine belki de fazla bir şey olmamıştı. "Durfee nerede kalıyor, biliyor musun?"

"Elbette Drake'de. Başka nerede kalacak ki? Yoksa size bir borcu mu var?"

"Ne biri? Birden çok..."

Oliver, Durfee'yi her zamanki gibi masada kâğıt oynarken bulmuştu.

Koridorda fısıltılı bir konuşma Durfee'nin kahkahalarıyla bitmişti. Lefebvre'i nerede bulabileceğini bilmesi Durfee için yeterliydi.

Bir saat kadar sonra Oliver, Mulberry'ye geldi. Ama bu sefer kapıyı çalabilirdi. Kimseden gizlenmesi için bir neden yoktu.

Şansı bu sefer yaver gitmiş kapıyı Nana açmış ve kendisini bir anda onun kollarına atmıştı. Oliver onu saatlerce kollarında tutabilirdi. Ama ne yazık ki o kadar saate sahip değildi.

Tabi hiç olmazsa onu öpecek kadar vakti vardı. Ama o da, o dudakların tadını alacak kadar uzun değildi. "Nasılsın," dedi öpüşmekten solukları kesildiği zaman.

"Mutfakta bir yangın çıktı."

"Kimseye bir şey oldu mu?"

"Sadece mutfak perdeleri zarar gördü. Nasıl başladı hiç fikrim yok."

Bunları konuşmanın zamanı olmadığını hissederek Oliver'a sarıldı.

"Daha gitmedin. Ama ben daha şimdiden seni özlemeye başladım..." İkisi de güldüler. Mutluydular. Hem de bu beraberliklerinin çok kısa süreceğini bilmelerine karşın.

Demek ki evli bir kaptanın kısa zaman için de olsa mutlu olması ve karısını

mutlu etmesi mümkündü.

Oliver, Nana'yı oturma odasına çekip kapıyı kapattı. İyi de şimdi ne yapacak, ne söyleyecekti? Böyle bir şey başına ilk defa geliyordu. Bakalım onu kucağıma almaya kalksam buna tepkisi ne olacak? Bunu yapmak o kadar zor olmasa gerek. Sonunda bunun kucağa almakla falan olmayacağına karar verdi. Konuşması gerekiyordu...

"Nana, Londra'da olduğum sırada iki önemli şey yaptım. Bunları öncelikle senin bilmen gerekiyor." İyi de söyleyeceklerinin girişi böyle mi olmalıydı?

"Her ne yaptıysan, mutlaka iyi şeylerdir." Başını onun göğsüne yaslamıştı.

"Belki de... Çünkü inci konusunda yaptığının ne kadar iyi olduğunu bilemiyorum."

Lânet olsun o inciye. Bu kadın o inciye bile bir bok zannediyordu. En doğrusu ne söyleyecekse, paldır küldür söylemesiydi.

"Nana, bir vasiyet yazdım ve benden sonra bütün varlığımın sana ait olacağını hukuki güvence altına aldım."

"Ne yaptın, ne yaptın...?"

Eğilip yüzüne baktı. Nana'nın yüzü beyaz bir kâğıt gibi olmuştu. "Ne söylediğimi duydun Nana. Neyim varsa, sen hepsinin tek varisisin."

Tabi o sırada, hepsinin ne kadar olduğunu söylemesi işi daha da içinden çıkılmaz hale getirebilirdi. Bir yılda bin İngiliz Lirası bile Mulberry'deki biri için

inanılmaz bir rakamdı. Bu konudaki bilgiyi ileride her şey hallolduktan sonra da verirdi. Nasıl olsa Nana bunun ne kadar olduğunu ölse sormazdı.

"İkinci olarak ne yaptığını sormaya korkuyorum. Herhalde kendine bir de akıl hastanesinde bir yer ayırtmamışsındır."

"Yok o kadar değil." onu kendisinden uzaklaştırdı. Yüz ifadesini görmek

istiyordu. "Nana çok özel bir lisans aldım. Benimle evlenir misin?"

Onun yüzünü biraz önce beyaz kâğıda benzetmişti. Ya şimdi neye benzetecekti?

"Ciddi olamazsın," dedi titrek, kekeleyen bir sesle. Bir an daha düşündükten sonra. "Millet ne der hiç mi düşünmedin?"

İşler Oliver'ın beklediği gibi gitmiyordu. "Deniz Kuvvetleri Komutanı

Amiral Lorda bu kararımı söyledim. Bana sadece; o güne kadar böyle bir aptallığı yapmayacağımı söylediğimi hatırlattı. Ama bu kararımdan çok mutlu oldu. Formalitelerin birkaç saat içinde tamamlanması, onun sayesinde." "

"Kiminle evleneceğini söylemiş olamazsın."

"Hayır. Çünkü daha sana sormamıştım."

Bu arada tek olumlu şey, Nana'nın dikleşmesine rağmen, onun kucağından kalkmamış olmasıydı. Kolları göğsündeydi. Ama hiç olmazsa daha onu itmemişti. Anlam dolu yüzünde, binlerce farklı çizgi oluşup, bozuluyordu. Nana bu yüzle kumar masasına otursa, bir saatte bir servet kaybederdi. Her an değişmekle beraber, o anda ne düşünüyorsa hepsi yüzüne yazılıyordu. Oliver; bunların bir kısmının olumlu olmasını büyük bir ümitle izlemeye başlamıştı. Ama yüzünün son taşıdığı anlam hiç de ümit verici değildi.

"Kaptan sizin gibi insanlar, bir piçle kesinlikle evlenemezler."

Bunu büyük bir sakinlik ve inançla söylemişti.

Oliver ona karşı sonuna kadar açık olması gerektiğini görüyordu. "Belki de evlenmezler, Nana. Ama bütün hayatım boyunca benim ilgimi çeken tek

kadın sen oldun. Ve aradan asırlar geçse bu gerçek değişmeyecek. O zaman

bana önerin nedir?"

"Bilki böyle bir durumda bana hiç kimse bir Leydi muamelesi yapmayacaktır." Bunu söylerken sesinde hafif bir tereddüdün izlerini hissetmeye başlamıştı.

"Sanmam. Ama öyle yapan biri çıkarsa, yanlış yapar ve bu yanlışını çok da çabuk anlar."

Nana'nın yavaş yavaş çözülmeye başladığı anlaşılıyordu. "Günün birinde benim yüzümden, çevrenden utanmaya başlarsan, bilki bu beni öldürür."

Anlaşılan bu Oliver'ın düşündüğü gibi olmayacaktı. Nana kucağından yavaşça kalkmış ve elbisesinin kırıksıklıklarını düzelterek Oliver'ın karşısında, meydan okur gibi durmuştu.

"Nana ben... "

Nana elini kaldırarak onu susturdu. "Sana âşığım Oliver. Ama bil ki bu önerin hiç de akılcı ve olacak bir şey değil."

Oliver ona isyan edebilirdi. Ama Nana'nın odadan çıkmadığını görerek, sessiz ve hareketsiz kalmayı tercih etti.

Omzundaki elinin titrediğini hissediyordu. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çırpınıyor; ama söyleyecek bir şey bulamıyordu. Oliver onun omzunda duran elini, avucu içine aldı.

"Kaptan."

Bu hitap, Oliver'ın bütün ümitlerini kıran bir hitaptı. Nana devam etmişti.

"Kaptan bu dünyada herkesin kendisine uygun bir yeri vardır. Sanırım Berth'deki eğitimimde bunu bana çok iyi öğrettiler. Babam da bunu anlamış olmalı."

"Baban yanlış adamdır." Oliver daha fazla dayanamamıştı. Ayağa kalkmaya gayret etti. Ama bu sefer de Nana, eliyle onun omuzlarına basarak

buna mani olmuştı. Derin bir soluk ve bir yerlerden kuvvet alarak konuşmaya başladı.

"Senin; donanmanın güldüğü adam olmana neden olmayacağım.

Üstlerini, arkadaşlarını, kuralları, gelenekleri ve aklını değil de kalbini dinledin, diye seni bu kadar zayıf biri olarak görmeleri beni kahreder."

Oliver, nasıl bir yol izlemesi gerektiğinin kararını veremiyordu. Nasıl bir yakarış bu kadının yüzündeki bu kararlı ifadeyi vumuşatabilirdi?

Kısacık saçları ve çilleri nedeniyle çok genç görünürken, gözlerindeki hüznün ona yılların yükünü yüklemiş gibiydi.

"Nana yaklaşık yirmi yıldır aklımın söylediği yoldan yürüyorum. Ama bu beni bir yere getirmedi. Bugünkü kararımı almadan önce bilki çok düşündüm."

Nana'nın düşünür gibi bir hali vardı. Acaba iyi şeyler düşünüyor olabilir miydi? Onu bu anda bir karar zorlamaktansa, biraz daha salim bir şekilde düşünmek için ona fırsat vermenin daha doğru olacağına karar vererek Oliver,

"Bak Nana," dedi. "Senden hiç olmazsa bu teklifimi ciddi bir şekilde düşünmeni istiyorum. Tamam, şu anda bir karar verme. Ama hiç olmazsa, bunu düşün."

Sözlerinin bir anlamda, bu konuda ilk raundu mağlup olarak kapatmayı kabul ettiğini gösterdiğinden de endişe etmiyor değildi.

Zaman belki de onun en büyük düşmanı, Nana'nın ise en büyük kozu olacaktı. Zaman Nana'nın direncini artırabilirdi. Ama bu riski göze almak zorundaydı. "Düşün bunu Nana." dedi. "Ama düşünürken seni çok sevdiğimi de hiçbir zaman aklından çıkarma."

Nana bu sözlerin etkisi altında gözlerini kapatmıştı. Zorlukla yutkunduğu belliydi. "Düşüneceğim," diyerek hızla odadan çıktı.

Gran, Oliver için yemeği sıcak tutmuştu. Ama Oliver önündeki tabağa

bakmakla yetiniyordu. Bir an önce gemisine gitmesi gerektiğini biliyorsa da

oradan ayrılamıyordu. Nana her an odasından çıkarak ona, evlenmeyi kabul ettiğini söyleyebilirdi.

Nana'nın tepkisine olumsuz rolü olabilecek faktörleri düşünmeye başladı.

Bunların başında elbette Gran geliyordu. Kızının başına gelenlerden sonra, torununun da bir denizciyle ilişkisi olmasına karşı durması doğaldı.

Düşünceli bir şekilde sobanın yanında oturan Gran'a baktı. Bir cümlesiyle bu kadını büyük bir hüzne boğabilir, bir kararıyla Mulberry'yi kapanır hale getirebilirdi.

Aslında kur yapmak ve evlilik konularında hiçbir şey bilmediği için, işin neresinde yanlış yaptığını da bilemiyordu. Seven bir erkek için gururun bedeli bu kadar pahalı olabilir miydi? O da âşık olan fanilerden biriydi. O zaman gururu uğruna böylesi bir kayba rıza mı gösterecekti? Hayır...

Ayağa kalkarak Nana'nın odasına doğru yürüdü. O ana kadar sessiz bir şekilde oturan Gran, onu uyarmak gereği duymuştu.

"Nana odasında değil."

Oliver, Nana'nın odasının kapısında durup Gran'e baktı. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

Oliver, gidip Gran'in karşısında durdu. "Ne demek bilgin yok?" Maksudı kadına kızmak değildi. Ama sözler ağzından sert bir şekilde dökülmüştü.

"Sizin gemici paltonuzu sırtına geçirerek dışarı çıktığını gördüm. Nereye gittiğini nasıl bileyim?"

Oliver dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedecek kadar büyük bir

rahatlama hissetmişti içinde. Nana'nın gidebileceği tek bir yer vardı.

"Onun nerede olduğunu ben biliyorum o zaman." Bir an durduktan sonra gözleri parlamıştı. "Gran; lütfen benimle gelip, onunla konuşur musunuz?"

"Beni dinlemeyecektir." Ayağa kalkıp Kaptan Worthy'ye yaklaştı. Koca kadın ağlamaya başlamıştı. Oliver onu tutmak lüzumunu hissetti. O kadın artık; yaşlı ama güçlü ve zaman zaman acımasız olan bir han sahibi değil, yirmi bir yıl önce evladını kaybetmiş bir anneydi.

"Sizi dinlemeyecek olmasının nedeni, ona yıllardır yaptığınız telkinler nedeniyle, değil mi?"

Gran ona olumlu olarak başını sallarken, ağlaması hızlanmış ve başını genç kaptanın omzuna dayamıştı.

"Tamam tamam. O zaman hiç aldırmayın. Maksadım sizi üzmemek değildi..."

Kapıdan uyarıcı bir kadın sesi gelene kadar o durumda kaldılar.

"Bayan Massie; o kaptanı bırakıp, benim için bir oda ayarlayabilir misiniz?"

Oliver arkasını dönünce ekibinden Bay Brittle'ın karısının, kapının eşiğinde durduğunu gördü. Hâlâ içini çeke çeke ağlayan Gran'i saran kollarını çözerek iki adım geriledi.

Bayan Brittle gülerek. "Siz Bayan Gran için biraz küçüksünüz." Kaptanın onun bu sözlerine gülmediğini görünce, o da bir anda ciddileşmişti.

"Lütfen; o tatlı küçük Nana'ya bir şey olduğunu söylemeyin bana."

Oliver buruk bir şekilde gülümsemişti. "Ona evlenme teklif ettim. O ise bunun benim için hiç doğru olmayacağını düşünerek, bunu kabul etmedi. Şimdi de ortadan kayboldu."

Bayan Brittle, mutfağın içine doğru yürüdü. "Yapmayın kaptan. Bir yolunu bulup onu bu düşüncesinden uzaklaştırmalıyız."

"Biz mi?" Oliver'ın içinde bir anda bir ümit doğmuştu.

"Ya da sadece ben. Otuz yıl önce ben de aynı şekilde davranma aptallığını yapmak üzereydim."

Oliver neredeyse bir çılgılık atacaktı. "O zaman bu konuda bana yardımcı olabilirsiniz..."

"Elbette," dedi Bayan Brittle. "Siz her kadın için bulunmaz bir nimetsiniz. Her ne kadar biraz aksi biri olsanız bile..."

"Son on yılımı dikkate alırsanız, bu söylediğinizin doğru olduğu birkaç örnek bulabilirsiniz." Sonra aklına yeni geldiği için sormuştu. "Kusura bakmayın ama, sizin burada işiniz ne?"

"Gayet basit. Tireless limana geldiğine göre; Kaptan olarak adamlarınıza birkaç gün kara izni vereceğinizi düşündüm. Ben de bu sürede olabildiğince uzun zaman Dan ile beraber olmanın en iyi yolunun, bu günlerde burada kalmak olacağını düşündüm."

"Aslında her zaman yapardım bunu. Ama yarın sabah suların yükselmesiyle limandan ayrılacağız."

Bayan Brittle, biraz önce çıkarttığı eldivenlerini yeniden giydi. "O zaman siz daha fazla gecikmeden Tireless'a gidin. Bana da, o tatlı kızı nerede bulabileceğimi söyleyin."

Oliver, bir anlık tereddüt geçirmişti. Ama Bayan Brittle'in bakışları güven vericiydi.

"Ben kocamı deli gibi özlemiştim. Sanırım siz de Nana ile beraber olmak

istiyorsunuz."

"Evet, istiyorum."

"O zaman onu nerede bulacağımı söyleyin."

"Belediye sarayının yanındaki merdivenlerde."

Bayan Brittle, anladığını gösteren bir şekilde başını salladıktan sonra

Gran'e döndü. "Gözlerinizdeki yaşları silin Bayan Massie." Sonra kolunu Kaptan

Worthy'ye uzattı. "Sanırım Belediye binasına kadar bana eşlik edersiniz. Sonra

da sizi limana indirecek bir araba bulursunuz kendinize."

"Emredersiniz Bayan. Öyle yapacağım..."

Oliver yanında olmadığı sürece bu basamakların onun için hiçbir

öneminin olmadığını düşündü, Nana. Sırtındaki gemici paltosu artık deniz ve

Kaptan kokmak yerine gül kokmaya başlamıştı. Belediye binasının yanındaki bu

basamaklardan Tireless'ın silueti görünüyordu. Böylece ertesi gün öğleden

sonra Tireless, limandan çıkarken limana inmek yerine gemiyi buradan

uğurlayabilirdi.

Evlilikten, kıl payı kurtulduğunun nasıl olsa kısa zaman da Kaptan Worthy

de farkına varacaktı.

Ona bıraktığı mirasa gelince, onu bugünden sorun etmesine gerek yoktu.

Bir kere ölüme bağlı bir tasarruf olduğuna göre; kimin ne zaman öleceği nasıl

bilinebilirdi ki?

Kaptan Worthy'nin çok tehlikeli bir mesleği olduğu açıktı. Ama onun

mesleğinde çok başarılı ve becerili olduğu biliniyordu. Ölmek ve öldürmek

esasına oturtulan bu meslekte, Kaptanın ölmekten çok öldürmek bakımından

bir üstünlüğü vardı.

Hava iyice kararmış ve soğumuştı. Etrafta büyük bir sessizlik vardı.

Dalgaların sesini bile duyabilirdi bu mesafeden. İçinden ağlamak geliyordu. Ama ağlamayacaktı. Belki de Kaptan Worthy'nin parasının bir kısmıyla buralardan bir yere, örneğin Kanada'ya gider ve orada kar ve buzun olduğu, martıların olmadığı bir yerde yaşayabilirdi.

Sokak tarafından gelen konuşmalar arasında bir kadının gülen sesini, sonra da onu izleyen erkek gülmesini duydu. Bu gülmeyi iyi tanıyor ve de bayılıyordu. Ayağa kalktı. Onunla karşılaşmaktan kaçmak, bir korkağa göre. Ben korkak değilim.

Sonra birinin, basamakların olduğu yere yaklaştığını duydu. Kendine çeki düzen vardı. Dikkatle baktığında yaklaşanın Kaptan Worthy olmadığını fark etti. Kaptanın ayak sesleri yokuştan aşağıya doğru inmeye başlamıştı. Bu Nana'yı büyük bir düş kırıklığına uğrattı.

Gelen kadın, onu hana götürmek ve bir denizcinin teklifini kabul etmediği için oraya kadar gelen Gran de değildi.

"Tatlım seninle iki kelime etmek için buralara kadar gelmek zorunda mıyım?" diyen bu ses Bayan Brittle'a aitti.

"Bayan Brittle," dedi Nana şaşkın bir sesle. O kadının, bu saatte işi ne olabilirdi?

"Buldun," dedi Bayan Brittle. "Sen olduğun yerde kal. Şu kısa tümseği geçmek, seninle konuşmaya değer. Kadın kısa bir süre sonra otluya puflaya yanına gelmişti.

"Ne oldu?" dedi Nana merakla.

"Ne olacak? Yarın sular yükselmeden önce nikâh törenin var. Bunu

söylemeye geldim, olan bu."

Nana, kadının dolgun memelerine başını koyarak ağlamaya başlamıştı.

Bayan Brittel ona bir mendil uzatıncaya kadar devam etmişti ağlaması.

"Bilmiyorsunuz, Bayan Brittle, ben Kaptan Worthy ile evlenemem."

Kadın gülerken onu biraz daha kendisine çekti. "Nedenmiş o? Yoksa bir

başkasıyla mı evlisin?"

"Elbette hayır. Neden evlenemeyeceğimi sizin de biliyor olduğunuzdan eminim."

"Bırak bunları şimdi. Kaptanı saklandığı yerden çıkartabildiğin için seni kutlarım. Ona birinin mutluluğun yolunu göstermesi gerekiyordu."

Nana, kadının bu konuda çok sert uyarılarda bulunacağını zannettiği sırada; bu konuda yanıldığını hissetti. Bayan Brittle'ın sesi oldukça yumuşak çıkmıştı.

"Torquay'dan buraya kadar, sırf bir gece için bile olsa, kocamla beraber olmak için geldim. Aslında çok yakışıklı bir erkek olduğunu iddia edecek değilim. Her şeyden önce oldukça şişman. Soğanlı bir şey yediği anda midesi altüst olacak kadar sağlıksız. Grameri benimkinden biraz daha iyi; ama aksanı o kadar berbat ki yıllardır düzelmedi, bundan sonra düzeleceği de yok.

Çocuklarımızın hiçbirinin yaş gününü, evlenme günümüzü falan bırak hatırlamadığını, bilmez bile. Aslında çocukların doğum tarihlerini bilmemesi belki de normal. Hiçbirinin doğumunda yanımda değildi."

Nana bu sözlerinin sonunun nereye geleceğini bilerek içinin rahatladığını hissetti. "Ama bütiin bunlara rağmen, onu seviyor olmalısınız..."

"Tanrı huzurunda yemin ederim ki, evet."

Nana derin bir iç geçirdi. "Onun denize açıldıktan sonra bir daha hiç geri dönemeyeceğinden korkmuyor musunuz?"

"Hem de nasıl... Bu benim hayatımın en büyük kâbusu."

"Yine de onunla evlendiniz. Hem de başınıza gelecek olan şeyleri bile bile, öyle mi?"

"Aynen dediğin gibi."

Bayan Brittle, onu biraz daha kendisine çekti. Nana bu kadına karşı her bakımdan açık olması gerektiğini biliyordu. "Sadece hancının torunu değil, aynı zamanda yasal bir babası olmayan bir piçim."

Kadın içten bir şekilde gülmüştü. "Ben de öyleyim. Annemin, babamın kim olduğunu hiçbir zaman bilemedim. Bir yetimhanede büyüdüm. Ve bir evde sizin Sal gibi hizmet işlerinde çalıştım. Seninse hiç olmazsa bir büyükannen var.

Ve duyduğum kadarıyla kızlara eğitim veren özel bir kurumda yıllarca eğitim görmüşsün."

Bayan Brittle bunları çok sakın bir şekilde söylemişti. Ama bunları söylemesinin nedeni açıktı. Zaten bunu konuşmasının ilk cümlesinde vurgulamıştı. Nana kendisine hakim olamadan, "O zaman ben kaptanın teklifine neden direniyorum?"

Bayan Brittle inandırıcı olmak için devam etmişti. "Ha bu arada, bu konuda alacağın karara karşı çıkacak hiç kimsenin olmayacağını da iddia etmiyorum. Aşkın ne olduğunu bilmeyen şanssız insanlar için, bir takım farklı ölçü ve değerlendirmeler olabilir."

Nana'yı o anda başka endişe almıştı. "Umarım kaptan geri gelir. Bilmem onu çok mu kırdım?"

Bayan Brittle'ın gülmesini duymamıştı; ama kadının için için güldüğü belliydi. "Dilerim gelir. Hem de benim Dan'i da yanında getirir. O kadar yolu tek başıma yatmak için gelmedim. Biraz sabırlı ol yeter. Nasıl olsa gelecektir."

Gelmişlerdi de. Nana bir süre sonra konuşarak Belediye binasına yaklaşan iki erkeğin sesini duydu. Bayan Brittle ayağa kalkarak kocasına doğru el sallamaya başladı.

"Handa yer var mıydı. Nana?" Bu soruyu, bu işin birinci derecede yetkilisine sormayı tercih etmişti.

"Sizin için her zaman yer vardır."

Bayan Brittle. "Yarın görüşmek üzere," diyerek Nana'dan uzaklaşmaya başlamıştı. Bir yandan da Kaptana bakarak, "Kaptan sana akıllı bir kadın bırakıyorum," dedi.

Artık sadece ikisi kalmıştı. Oliver hiçbir şey söylemeden Nana'nın yanına oturdu. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Kolunu Nana'nın omzuna atmakla yetindi. Birazdan Nana başını en çok rahat ettiği yere, onun göğsüne dayamıştı.

Nana ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Ama ilk önce onun konuşması gerekiyordu. "Saçlarım çok kısa ve sadece üç tane elbisem var. Aslında iki tane. Üçüncüsünün önünde geniş bir yanık var. Oliver ben... "

Oliver onun hemen sözünü kesmişti. "Tanrıya şükür şu Kaptan galiba gitti artık."

Nana onu yanağından öptü. "Seni o kadar rahatsız mı ediyordu sana Kaptan demem?"

"Hem de çok."

"Her neyse ben Kaptanı da seviyordum. Ve eğer bütün kusurlarımı

görmezden geleceksen..."

Oliver uzunca bir süredir konuşmamıştı. Ama konuşunca sesinin çok içten ve yumuşak çıkması, genç kadını rahatlattı.

"Saçların uzayacaktır. İki ya da üç elbisene gelince, bunun adedinin de benim için hiç önemi yok. Burada önemli olan; hayatımın hiçbir garantisi olmadığı. Yarın bile ölebilirim."

"Ben de ölebilirim, aşkım. Buna ancak Allah karar verir. Kendini neden bu kadar özel görüyorsun?"

Oliver gülmüş, onun bu sorusuna cevap verme gereği duymamıştı.

Birbirlerine sarılmış olarak oturmaları Oliver'a o an için yetiyordu.

Biraz sonra Nana doğruldu. "Taşlar soğuk ve sert. Bana kalırsa, bana bir daha teklifte bulunmanın zamanı geldi."

"Bu taşların önünde diz çökmek istemem." Ellerini uzatarak Nana'nın yanaklarını avuçları arasına aldı.

"Eleanor Massie, seni ne kadar çok olduğunu dile getiremeyecek kadar çok seviyorum. Yarın sabah erkenden benimle evlenmeyi kabul eder misin? Böylece ben de sular yükselince içimde şimdiye kadar olmayan bir coşkuyla Tireless'a yelken açtırabileyim."

"O zaman bu coşkuya her zaman sahip olmanı dilerim." Uzanarak müstakbel kocasını dudaklarından öptü. "Evet, hem de binlerce kez evet..."

"Ama yanımda bir yüzük yok."

"Dert etme bildiğim kadarıyla evlenme iznin cebinde..."

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM~

OLIVER, Nana'yı hana bıraktıktan sonra, saat çok uygun olmamakla beraber, ertesi gün bir terslik olmasın diye St. Andrew Kilisesi'ne uğrayarak papazla konuştu. Adam, uzun uzun evlilik lisansına baktıktan sonra, bunun torpil sonucu alındığını anlayarak, "Ah siz denizciler yok musunuz, "demişti. Gemiye gidince haberi Proudly ve Ramseur'e verdi. En yeni elbisesini ve en parlak kılıcını seçip yatağının üzerine serdi. Çocuklar gibiydi. Kabininden çıkıp Ramseur'ün bütün denizcilere törene davetli olduklarını haber vermesini istedi. Tireless suların yükselmesiyle öğlen saatlerinde denize açılacaktı.

Proudly, "Kusura bakma Kaptan Worthy, ben yatarken ani çıkacak bir fırtına için dua edeceğim. Barometrenin düşüşü bu duama yardım edecektir."

Oliver oradan Drake'e giderek Bayan Fillion'a töreni haber verdi. Haberi uygun gördüğü insanlara yayabileceğini eklemeyi de ihmal etmedi.

"Kilisenin tıka basa dolacağından eminim," demişti Bayan Fillion.

"Törenden sonra sizi buraya bekliyoruz Kaptan Worthy. Bu olay, güzel bir tören kahvaltısı ikram etmem için çok güzel bir fırsat olacak. Hep parasını veren müşterilerimi de bu vesileyle ağırlama fırsatım bulmuş olurum."

"Bu kadar zamanda bunu yapabilecek misin?"

"Biz Nana için her şeyi yapmaya hazırız..."

Otele döndüğünde onu Gran karşılamıştı. Oliver ondan özür dilemek için ağzını açmaya yeltendiğinde, yaşlı kadın elini kaldırarak onu susturdu.

"Nana yirmi bir yaşında ve kendisiyle ilgili kararları alabilecek olgunluktadır,

Kaptan Worthy..."

Oliver okul müdürünün karsısındaki bir ğrenci gibi hissediyordu.

"Umarım seni kırmamışımdır."

"Aslında torunumun, hayatı denizlerde geçen biriyle yuva kurmasını istemezdim. Ama siz onların arasında en iyisisiniz. Kaptan Worthy. Ayrıca Nana'nın zaman zaman hata yapma hakkı saklıdır."

Oliver, kadının bu ifadesine gülmeden edemedi. Gran, uzanıp onu yanağından öptüğünde bu tebessümü gözlerinin içine yayıldı. Gran onun ertesi gün törenden sonra denize açılacağını bildiğ için. "Nana, evliliğinin ilk gecesinin nasıl geçeceğinin farkında. O buna aldırmadıktan sonra, bana halt etmek düşer. Ama yarın kiliseye gelecek olan herkes, havanın dönmesi için dua edecektir..."

Oliver lambayı üfleyerek söndürmüştü. Ama uyuyabileceğini hiç zannetmiyordu. Kapısı alındığ zaman, Nana'yı beklemiyordu. Başka kim olabilir bu saatte onun kapısını alan. "Evet," diye seslendi kapıya doğru.

"Gelebilir miyim?"

İçeri girip Oliver'ın yatağının kenarına bir iskemle çekti. "Bayan Fillion bana bir elbise yollamış. Gran vücuduma tam otursun diye bir iki ufak değşiklik yapıyor. Mavi renkte." Kelimeler boğazından zor geçer gibiydi.

Oliver, biraz da ellerini başka bir şeyle meşgul etmek için, başının arkasına koydu. Nana yeni banyo almış gibi sabun ve gl kokuyordu. Nana uzunca bir süre bir şey söylemeden oturdu. Oliver onun neden geldiğini anlamamıştı. Sonunda yerinde kıpırdayarak, "Sana bir şey itiraf etmek istiyorum," dedi. O kadar yavaş bir sesle konuşuyordu ki, Oliver duymakta

zorluk çekiyordu. Ama Nana'nın yüzü çok ciddi ve sıklntılıydı. İtiraf edeceği Şey her neyse, önemli bir Şey olmalıydı.

"Bayan Pym'in yerindeki ocuk seni bir kere değil de, iki kere mi öptü yoksa?"

Őakayı bırak der gibi baktı Oliver'a. "Hayır sadece bir kere öptü. Ama seni hiçbir konuda aldatmak istemem. Çünkü senin de bugüne kadar beni hiç aldatmadığından eminim."

Bu arada Nana'yı bir konuda ciddi Şekilde aldattığını hatırlayarak rahatsız oldu. Babasıyla olan temas ve konuşmalarından ona hiç bahsetmemiŐti. "O zaman bir an önce söyle. Yoksa ağzından almayı bilirim." Őakayla yataktan doęrulmuŐtu.

"Yok, hayır." Nana bir anda geri çekilir gibi bir hareket yaptı. "Buradan garip sesler çıkarsa Gran gerçekten büyük hayal kırıklığına düşer."

"O zaman sanırım bunu, bu kadar kısa zamanda halledemeyiz. İyisi mi sonraya bırakalım."

Ama Nana o akşam konuŐmakta ısrarcı gibiydi. Derin bir soluk aldı. "Bay Ramseur buraya uğradığında, bana senin çok zengin olduğunu söyledi bana. Yani senin zengin biri olduğunu biliyorum."

"Bu mu yani itiraf etmek istediğin Şey?" Oliver Şaşkın bir Şekilde sormuştu bunu.

"Evet," derken Nana, büyük bir safiyetle bakıyordu onun yüzüne "Seni sevmeme nedenimin, bununla ilgisi olmadığını bilmeni isterim."

Oliver, kendisini tutamayarak yüksek sesle kahkaha atmıştı. Nana eğilerek eliyle onun ağzını kapattı. "Yavaş ol. Gran ve Pete ne düşünürler?" Nana elini çekmek isterken. Oliver onu bileğinden tutmuştu. "Nana; bu konuda beni ikna etmenin tek bir yolu var. İlk olarak beni ne zaman sevdiğini hissettin?"

Nana elini ondan kurtarmıştı. Ama sadece Oliver'ın kalbinin üstüne kadar gidebilmişti eli... "Düşünüyorum," dedi. Bunun son günlerde olmadığı belliydi.

"Beni zorlama. Evet biliyorum. Yara lapasını boynuna koymak için sana yaklaştığım ilk gece etkilenmiştim senden." Oliver, kaşlarını kaldırarak baktı.

Nana devam etti. "Birilerine ihtiyacın vardı. O sadece ben olabilirdim. Ve sen çok yakışıklıydın. Bu dikkatimi çekmişti. Sonraki günlerde bu giderek bir yakışıklı erkeğe duyulan ilgiyi aştı. Çok özel tarafları olan birine hayranlığa dönüştü..."

"Bugüne kadar hiç kimse beni yakışıklı olmakla suçlamamıştı..."

"Bu limanlarda yaşayan kadınlarda ne gibi arızalar olduğunu anlamıyorum. Kör olmaları gerekir. İyi geceler aşkım..."

Geldiği hızla kapıdan süzülerek çıktı...

Oliver, uyumasının imkânsız olduğunu düşündü. Yastığını kabartarak gözlerini kapattı.

Gözlerini sadece başlayan fırtınanın sesiyle bir kere açmıştı. Karanlıkta rüzgârı dinledi. İrlanda sahillerinden kopup geliyordu bu rüzgârlar. Gülümsedi. Evleneceği gün hava, denize açılmasına imkân vermeyecek önlemleri almaya başlamıştı...

Ertesi sabah Oliver, rüzgârı dinlerken camlara çarpan şiddetli yağmurun onu bu kadar mutlu etmesi ilk defa oluyordu. Yıllardan beri olmamasını istediği şeylerin olmasından hoşlanıyordu.

Soğuyuncaya kadar suyun içinde kaldı. Bir akşam önce; nikâhtan önce birbirilerini görmeme saçmalığının, böyle ufak bir handa geçerli olmayacağına Nana ile beraber karar vermişlerdi. O sabah Nana'yı, saçlarında inci tanelerine

benzer süsler ve göğüs dekoltesi olan mavi bir elbiseyle görmek Oliver'ı çok etkilemişti. O güne kadar hep eski bir elbise ve üzerinde önlükle gördüğü bu

kadının bu kadar güzel bir vücudu olabileceği, memelerinin bu kadar çekici bir dirilik taşıyabileceğini hayal edemezdi.

Bu kıyafetle onun önünde dönerken kendisinden emin havası da etkileyiciydi. "Daha dün öğleden sonra kararlaştırdığımız bu evliliği Plymouth'da duymayan kalmamış," derken Nana'nın mutluluğu gözlerindeki pırıltıdan belliydi. "Saçlarımdaki inci süsleri, perukçu yollamış. Gran sırtıma bir şal almazsam üşüyeceğimi söyledi." O sırada bir de alıcı gözle Oliver'a baktı.

"Oliver çok yakışıklısın. Sana ilk görüşte âşık olmasaydım, bugün âşık olurdum."

"Ben yine eski Oliver'ım. Sadece elbiselerim arasında en yeni olanı seçtim ve bugünün şerefine sadece komutanlıktaki törenlerdeki kılıcı kuşandım."

Nana'yı yanağından öptü. "Umarım her zamanki kadar deniz kokmuyorumdur."

Nana koklar gibi bir hareket yaptı. "Senin bu kokuna bayılıyorum ben."

Sonra onun kolunu tuttu.

Kiliseye aynı arabada gittiler. Nana al al olmuş yanaklarıyla periler kadar güzeldi. Oliver bu güzelliğe hayran hayran baktıktan sonra, "Umarım bu kararından ötürü hiçbir zaman pişman olmazsın," diye fısıldadı onun kulağına.

"Hiçbir zaman..."

Araba eski kilisenin önünde durunca, kalabalığı görünce şaşırdılar. Gülen yüzler, bu mutluluğa onların da ne kadar kalpten katıldıkları göstermeye yetiyordu. Bir gece önce fırtına limana sığınmış olan Goldfinch'in kaptanı

Dennison en ön saflarda onları selamladı. Onunla ilk fırsatla konuşmalı ve son durumun ne olduğunu öğrenmeliyim, diye düşünürken harp o gün ilk olarak

aklına gelmişti.

Kiliseye girmeden önce Nana bir an durdu. "Şunu bilmeni isterim.

Mulberry'ye geldiğin gecenin sabahı elimde alışveriş ettiğim yiyeceklerle

buraya girip, senin paranla bir mum yakarak, ne olduğunu tam olarak

bilemediğim, seninle ilgili bir dilekte bulunmuştum," dedi.

Oliver'ın mutlu bir kahkaha atması kalabalığın dönüp ona bakmasına

neden olmuştu. Kaptan Worthy'nin, neşesini toplum içinde bu kadar rahat bir

şekilde göstermesi, onu yıllardır tanıyan denizcileri hem şaşırtmış, hem de

mutlu etmişti.

Oliver derin bir iç geçirmeden sonra, kendisine göre çok şık bir kıyafetle

kenarda onları bekleyen Pete'in önünde durarak, Nana'yı ona teslim etti.

Törenin yapılacağı yere doğru ilerledi. O sırada bir an için Dennison'ın önünde

durdu. "Törenden sonraki davete gel Kaptan. Orada bir iki kelimeyle bana son

durum hakkında bilgi verirsin."

"Hoş şeyler söyleyemeyeceğim. Ama daha kötü de olabilirdi..."

Yürümeye devam ederek Bay Brittle'ın yanındaki yerini aldı. Koro

başladığı anda herkes ayağa kalktı. Oliver, katıldığı son nikâh törenini

hatırlamadan edememişti. Bundan iki yıl kadar önce Portsmouth'da, Kaptan

Nathaniel Barker'ın töreniydi. Bu törenden altı hafta sonra Nate, bütün

mürettebatıyla Baltık Denizi'nin dibini boylamıştı.

Bir anda içini bir hüznün kapladı. Bunu yapmamalıydım... Yanındaki Brittle

her ne hissettiyse o anda onun kolundan tutmuştu.

Hayır. İyi ki böyle bir karar almıştı. Altı ay, ya da yıl sonra o da gemisiyle

yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalırsa, yüzünü hayal ettiği için tebessüm

edeceği bir sevgiliye sahipti artık. İnsanlar ölürlen değil, doğarken ağlamalıydılar...

Tören sırasında din adamının neler söylediğinin farkında bile değildi.

Ama yemin aşamasında önce kendisi, sonra da Nana inanç dolu bir sesle beraberliklerini kabul ettiklerini söylemişlerdi. Bu törenin maksadı da buydu zaten. Ve Nana karısı olmuştu. Mutluluktan ağlayabilirdi. Ama o zaman üniformasını ve kılıcını oracıkta çıkarması gerekirdi.

Gerekli imzaları da attıktan sonra, kiliseden çıkmak üzere koridordan yürürlerken denizcilerden ve Nana'nın Plymouth'daki dostlarından oluşan bir kalabalık çılgınca alkışlıyordu, yeni evli çifti.

Dışarıda; onları müthiş bir tipi ve rüzgâr karşılamıştı. Arabaya yürürlerken. Kaptan Dennison yanlarına yaklaştı. Önce Nana'ya baktı. "Kaptan bu dehşet bir güzel. Nereden buldun ki bu güzeli. Yıllardır bekleyip, evlenmeyeceğine dair ettiğin yeminler demek ki bu bayan içinmiş." Sonra yüzü bir anda ciddileşerek Oliver'a dönmüş "Neler olup bittiğini sana anlatmam için Drake'e kadar benim arabamla gidelim. Yolda sana biraz bilgi verir; sonra ben arabayla Londra'ya devam ederim."

Üçü arabaya bindi. Dennison önce Nana'ya döndü. "Sevgili bayan, iş her şeyden önce gelir..." Sonra Oliver'a dönüp, alçak bir sesle harbin son durumu hakkında bilgi vermeye başladı. "Oliver, Avusturya'daki durum içler acısı diyebilirim. Napolyon, Sör John'un takibi işini mareşali Soult'a bırakarak Avusturya cephesine gitti."

"Sir John ve kuvvetleri açısından iyi haber."

"Kış şartlarında Corunna'ya çekilmek hiç de kolay değil. Sir John'a gerekli

lojistik desteği veremezsek, durumu giderek kötüleşecektir."

"Böyle olumsuz bir gelişmeyi bekliyorduk." Henri Lefebvre'in gemilerin hareketine göre Fransızlara gerekli uyarılarda bulunduğundan kuşkusuz yoktu...

Araba Drake'in önünde durmuştu. Dennison kapıyı açtı. "Ben şimdi Exeter, Honiton, Axminster üzerinden yola çıkıyorum."

"Bu Londra'ya giderken takip ettiğimiz yoldur, Nana. Artık her virajını ezberlediğimiz yol. Dönüp Dennison'ın kolunu tuttu: "Sana bir tavsiyem var. Sadece Sör Mulgrave'ye bilgi ver. Alışılmış diğer komutandan uzak dur."

Dennison bunun nedenini öğrenmek ister gibi Oliver'a baktıktan sonra, bu aşamada buna gerek olmadığını düşünerek, onu başıyla onaylamıştı. Sonra da, "Gelini öpmeme izin var mı?" diye sordu.

"Bu konuda kararları gelinin kendisi verir, Nana. Dennison çok eski bir arkadaştır."

Nana yanağını Dennison'a uzatmıştı. Ama Dennison, onu kendisine çekerek dudaklarına okkalı bir öpücük kondurdu. "Denizcilere fazla yaklaşmamayı büyüklerin sana öğretememişler demek ki, Bayan Worthy..."

Oliver karısının arabadan inmesine yardımcı oldu. Dennison, "Seninle Ferrol'de buluşuruz," dedikten sonra Nana'ya döndü. "Nana, kocana iyi bak. Fazla da yorma. O bizim için çok kıymetlidir."

Nana ellerini kızaran yüzüne götürdü. "Bu kişi senin arkadaşın mı?"

"Hem de en yakın ve güvendiğim arkadaşım..."

Hana girdikten sonra Nana ile baş başa kalmak bir yana konuşmaya bile imkânları olmayacağı anında belli olmuştu. Bayan Fillion, Oliver'ı alıp bir kadınlar grubu arasına götürürken, bir başka grup da Nana'nın etrafını sardı.

Oliver birkaç kez gözleriyle karısını aradı. Bir an önce onu alıp bu kalabalıktan çıkmak istiyordu.

O sırada Bey Lefebvre'in bir takım insanlarla samimi bir havada sohbet ettiğini gördü. Bir anda kurmayı başardığı dostluklar ve samimi görüntüsüyle profesyonel casus olmaya çok yatkın biriydi.

Kaptan Durfee'yi görünce hemen ona Yaklaşarak. Lefebvre'i işaret etti.

"Adamın bu..." Sonra Dennison'dan aldığı bilgileri ona özetledi. Bu durumda, onun önümüzdeki günlerdeki harp gemisi hareketlerinden haberdar olmaması gerekiyor."

Durfee, Lefebvre'i uzaktan tepeden tırnağa süzmüştü. "Hindistan yoluna çıkma saatleri yaklaşıyor, meraklanma. Belki Bombay'dan sana bir kart bile atabilir. Sabah onu nereden alabilirim?"

Oliver, Durfee'ye yeterli bilgiyi verdi.

"Kalemini kullanmasına fırsat vermeden alırız onu. Belki de deniz yolculuğundan haz ediyordur." Arkadaşına baktı. "Sen böyle bir günde bu işleri bırakıp, bir an önce bu kılıktan kurtulmalısın."

Oliver arkadaşının elini sıktı. Arkasını baktığında onun Lefebvre'in bulunduğu gruba yaklaştığını gördü. Onu bir de yakından görmek, tanımak istiyordu. Salonda Nana'nın yerini tespit ederek karısının yanına gitti. Onu merdivenlerin yanına götürüp, "Hana olabildiğince erken geleceğim. Ama sanırım hava kararmış olur."

"Ya rüzgâr yeniden yön değiştirirse?"

"Bu saatten sonra değişmez," diye karısının sırtını sıvazladı. "Sanırım Bayan Fillion ve arkadaşları sana iyi tavsiyelerde bulunuyorlardır."

"Söylediklerinin yüzde doksanı bir işe yaramaz. Bayan Fillion'un söylediği bir şey dışında."

"Neymiş o?"

"Belki de sonra söylerim."

Oliver, Tireless'a dönmek için subaylarını toplarken. Pete yanına geldi

"Meraklanma Kaptan, Nana'yı Mulberry'ye ben götüreceğim."

Oliver'ın erken ve Nana'yı almadan çıkması kimseye garip gelmemiştir.

Belli ki Plymouth halkı, denizcilerin hayat tarzına alışmıştı. Burada hayatı, suların yükselmesi ve alçalması yönlendiriyordu.

Oliver, Gran'in neden orada olmadığını sorunca Pete, "Tören sırasında o kadar çok ağladı ki, içi kurumuş olabilir. Doğrudan Mulberry'ye gitti."

"Umarım mutluluk gözyaşlarıydı döktüğü..."

"Ne demezsin Kaptan, bulutların üstünde gibiydi. Hayatımda onu bu kadar memnun gördüğüm tek bir an bile olmamıştır..."

Oliver, Mulberry'ye ancak gece yarısı dönebilmişti. Han, girişte yanan ufak bir lambanın dışında tamamen karanlıktı. Kapının yanındaki lambanın altında Nana'nın bir notu vardı.

İlgilisinin dikkatine:

Nana Worthy yukarıda Kaptan Worthy 'nin odasındadır. Kolay uyanmaz ama, uyandığı zaman keyifli olur...

Oda karanlıktı. Sadece şöminenin son ateşlerinin neden olduğu bir kızılık vardı etrafta. Oliver bir an kapının eşiğinde durup yatağında yatan karısına baktı. Kapıdan uzakta olan yeri seçmişti. Arkası dönük uyumuştı. Muntazam kalçaları açıktaydı. Oliver, bir süre kalçalarının pürüzsüz yuvarlaklarına baktı.

Evlendim. Hayatta hiçbir zaman yapmayacağımı zannettiğim bir şeyi yaptım...

Evli olmanın ağır sorumluluğunun tatlı bir haz verdiğini hissetti. Tehlikeli bile olsa hayatında hiçbir zaman sorumluluktan kaçmamıştı. Oysa bu, ona büyük haz veren bir sorumluluktu. Onu seven bir kadınla evlenmişti. Ayrıca onun gereklerine saygılı bir kadındı Nana.

Hızla soyundu, kapıyı kilitledikten sonra yatağa girdi. Nana, ona yeterinden fazla yer bırakmıştı Nana'nın vücudunun şekline girerek ona sarıldı. Nana gözlerini açmadan ona dönünce, karısının dudaklarını dudakları arasına aldı.

Nana bir şeyler mırıldanarak ona iyice sokuldu Oliver, onun boynunu öpmeye başladı. Nana geceliğinin düğmelerini açarak geceliği başından geçirdi. Artık çıplak vücudunu kocasına teslim etmeye hazırdı. "Gelemeyeceksin zannettim," derken gözleri hâlâ kapalıydı. "Uyumamak için direndim. Ama başaramamışım."

Oliver onu dudaklarından öperken eliyle yavaş yavaş memelerini okşamaya başlamıştı. Nana o mani olmak ister gibi elini kaldırmış: ama ona mani olmak yerine elini yüzüne götürerek kocasını okşamaya başlamıştı. Oliver onun üzerindeki araştırmasını devam ediyor ürkütmemek için olabildiğince okşayışlarını memelerinden aşağıya doğru kaydırıyordu. Bir süre karnının hafif çıkıntısını okşadı. Göbeğinin avucunda bıraktığı hoş iz sertleşmesine yetmişti. Uzun sayılacak bir zamandan beri kadınlardan uzak kalmıştı. Ama bunu düşünmek yerine, karısının vücudunda dokunduğu yerlere ilk defa bir erkek elinin değdiğini hissederek, titremeye başladığını fark etmek, soluklarının giderek hızlanmasını duymak, Oliver'ın arzusunu o güne kadar hiç olmadığı

kadar kamçılıyordu.

O güne kadar beraber olduğu kadınların hiçbirinin cildi bu kadar pürüzsüz, memeleri bu kadar diri, giderek kadınsı suların neden olduğu kokunun, onun gül kokusuyla karışması böylesi tahrik edici olmamıştı. Bu Nana'nın ilk sevişmesi olacağına göre, ön sevişmenin olabildiğince uzun olması, içinin, Oliver'ı rahat alacak şekilde açılıp sulanmasını sağlayacaktı. Ama büyük tehlike Oliver'ın böyle uzun bir ön sevişmeye nasıl dayanacağıydı.

Hele Nana, o yumuşacık ve ılık eliyle onu okşamaya kalkarsa bir anda boşalabilirdi. Daha ilk sevişmelerinde işi oraya kadar götürmemesi gerekiyordu. Oysa Nana'nın vücudu son zamanlarda iyi beslenmesinin sonucu kıvama girmiş ve eli altına gelen her hassas nokta ve yuvarlak Oliver'ı dayanılmaz şekilde tahrik etmeye başlamıştı. Belki biraz ara verip bir iki şey konuşmalarında fayda vardı. Tam o sırada Nana hafifçe geri çekilerek, "Biraz gerginim. Ama hem vücut olarak, hem de gönül olarak senin olmaya hazırım..." Aslında Oliver'ı biraz olsun sakinleştirecek konuşma bu olamazdı.

"Seninim," derken Oliver'ın elini alıp kadınlığının üstüne bastırmış, diğer eliyle de onu okşamaya başlamıştı. Oliver memelerinden birinin ucunu dudakları,

sonra dişleriyle hafif hafif okşamaya başlayınca Nana'nın iniltisi odayı doldurmuş ve kıvranan vücudu bir anda Oliver'ın altında kalmıştı. "Seni bekliyorum," derken soluk almakta zorlandığı belliydi.

Oliver, "Emin misin?" diye fısıldadı karısının kulağına. Nana'dan çıkan ses hiçbir kelimeyi çağrıştırmamakla beraber, emin olduğunu gösteriyordu. Oliver karısının üzerinde hafifçe doğrularak yavaşça bekâret noktasında dolaştı.

Olabildiğince yavaş hareketlerle içine doğru ilerlemeye başladı. Nana'nın sesi,

en dar geçitte bile bir acıyı değil, büyük bir zevki yansıtıyordu. İini daha tam olarak doldurmadan önce Nana bacaklarını onun beline dolamış ve vücudunun

altını kaldırırken kocasını olabildiğince kendisine çekmişti.

Aynı anda Oliver'ın hareketlerine uygun bir şekilde, vücudunu ileri geri hareket ettirirken aldığı zevk nedeniyle Oliver'ın altında kıvranmaya başlamış ve içgüdüyle yaptığı bu dairesel hareket giderek hızlanarak Oliver'ın coşkuyla ve bir sel gibi içine boşalmasına neden olmuştu...

Oliver, Nana'nın bu ilk deneyimde orgazm olmasını beklemiyordu. Nana, Oliver'ın zirveye ulaştığını anladığı anda onu böyle hassas bir anda korumak ihtiyacını hissetmiş gibi, hareket etmeyi keserek, ellerini açıp avuçlarını onun sırtına iyice bastırmıştı. Bu avuçlardan, içine sihirli bir güç, müthiş bir mutluluk aktığını hissediyordu Oliver.

Oliver da karısına sıkı sıkıya sarılıp vücudunun hareketini durdurdu. Nana o zaman Oliver'ın içinde bir nabız gibi attığını hissetti. Hayatında ilk defa garip bir şeyler oluyordu ona. İçindeki nabız atmaya devam ederken titremeye, terlemeye başladı. Soluk alıp almadığını bilemiyordu. Gözlerinin önünde martılar hiç kanat çırpmadan süzülerek uçuyorlardı. Aldığı zevkten çılgılık atmamak için kolunu ağzına götürerek bileğini ısırıldığını, sevişmelerinden sonra dişlerinin bileğinde bıraktığı izi görünce fark etti...

Nana çırılçıplak vücuduyla yatarken, bedeninde yeni bir sayfanın açılmasının ve yaşadığı ilk orgazmın hazzını yaşıyordu. Yavaşça gözlerini araladı. Oliver'ın şehvet dolu nazarlarının, vücudunda gezinmesinden hiç utanmayıp, garip bir zevk aldığını hissetmek yeni bir duyguydü onun için. Ne hâlâ dimdik duran memelerini, ne de kabarmış kadınlığını eliyle örtmek gereği duymuyor oluşu, onu kendisinin de tanımadığı çok farklı bir kadın yapıvermişti. Oliver, bakışlarını karısının aralık gözlerine çevirdi. Dudakları birleşti.

Nana artık tam olarak kadındı, kendisi de dünyanın en mutlu ve şanslı erkeği...

Yatağa uzandı başı karısının memeleri üstündeydi. Nana'nın giderek sakinleşen kalp atışlarını duyuyordu. "Umarım canını fazla acıtmadım."

"Bugüne kadar neredeyse varlığından bile haberdar olmadığım bazı yerlerimde bir sızı var. Ama çok zevkli ve çabucak geçmesini istemediğim bir sızı bu..."

"Sen hiç dizleri dışa doğru ördek yürüyüşlü kadın görmedin mi? İşte onlarda bu sızı hiç geçmiyor demektir."

Nana başının altındaki yastığı alıp Oliver'ın başına vurmaya başladı.

Oliver'ın buna karşı silahı onu gıdıklamaya başlamak olmuştu. Sonunda kahkahalar içinde kalan Nana, yastık savaşını bitirmek zorunda kaldı.

Oliver yatarak ellerini başının arkasına koydu. Bir süre öyle durunca Nana, uzanarak onun kulaklarını elleriyle kapadı. "Bana öyle geliyor ki; şu anda rüzgârın sesini dinleyip, yönünü saptıyorsun."

"Bunu yapmak zorundayım."

"Bu gece değil. Bu gece kulakların sadece benim sesime açık olmalı."

Üstelik artık uyumalısm, sevgilim. Merak etme deniz yarın sabah da orada olacak. Haydi, artık uyu..."

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

NANA uyandığında, rüzgâr durduğu için etraf çok sakindi. Yanında mutlu bir yüz ifadesiyle uyuyan kocasına baktı. Onun adaleli vücudunu seyretti bir süre. Sadece biraz zayıftı bu güçlü beden. Ama Oliver'ın onu beslediği gibi, Nana'nın onu beslemesine imkân yoktu.

Kocasına yaklaşarak kolunu, göğsünün üstüne koydu. Oliver onun elini

tutuvermişti.

Nana şaşırdı. "Senin uyanık olduğunu bilmiyordum." Eğilip başını onun göğsüne dayadı.

"Hiç ses çıkarmadan yatıp, kıpırdamak istemiyordum." İç çekti. "Ama aşağıda kaptanının gelmesini bekleyen bir firkateyn var."

Nana elini onun uzamış sakallı yüzünde gezdirdi. "Bu sorunun çok egoistçe bir soru olduğunu biliyorum. Ama söyler misin, kuşatma denizine gittiğin zaman, beni düşüneceğin anlar olacak mı?"

Oliver yüzünde gezinen elin parmaklarını öptü.

"Şu anda sadece sen ve ben varız. Bundan olabildiğince yararlanmamız gerekir."

Bir gece önce ilk sevişmelerinin ardından bir kere daha sevişmişlerdi.

Ama o kadarı ikisi için de yeterli değildi. Nana'nın davetini kaçırarak değildi.

Karısını hafifçe üstüne çekti. Bu seferin ritmine, hızına ve derinliğine Nana karar verecekti.

Nana, kocasının içinde olmasına alışır gibi olmuştu. Ama kendisini

tutamayarak büyük bir hız ve müthiş çalkantılı bir ritimle sevişmeye başladı. Bu sefer ilk zirveye çıkan o olmuş ve zevk içinde kıvranıp, haykırmamak için

gözlerini koca koca açmıştı, içindeki nabzın şiddetle atmaya başladığını bir kere daha hissetti.

Oliver, onun içinde gidip gelmeye devam ederken. "Bu zevki vermesini

bilen doğa, bu canı korumasını da biliyor..." Onu üstünden indirmeden

hareketsiz bir şekilde durunca, Nana onun yeniden denizi, Tireless'ı ve onu

bekleyen mürettebatı düşündüğünü fark etti. Ve vücudunu onun üzerinden

uzaklaştırarak yanına uzandı.

"Gitmeliyim," dedi Oliver. Ama hiç hareket etmiyordu. Onun yanından uzaklaşmakta gösterdiği bu isteksizlik Nana'yı mutlu etmeye yetiyordu. Yavaşça yataktan çıkarak, yüzünü yıkamak için suyun bulunduğu yere gidince Nana, çıplaklığını örterek, Oliver'ın boşalttığı yere kaydırdı vücudunu.

Oliver, yüzünü yıkadıktan sonra soğumuş suyla tıraş oldu. Ağır ağır, hiç acele etmeden giyinmeye başladı. Bu arada birkaç kere yatağa gelerek karısını öptü. Ayrılmanın ona bayağı zor geldiğini görmek, Nana'nın içinin ısınmasına neden oluyordu.

"Gran yanıma almam için kapının yanındaki masaya kek bırakacağını söylemişti. Onu alıp çıkacağım buradan. Beni uğurlamanı istemiyorum."

"Bunu yapabileceğimi zannetmiyorum. Seni deliler gibi seviyorum, Oliver."

"Biliyorum, Nana. Ben de seni çok seviyorum. Hiçbir erkeğin senin kadar mükemmel bir karısı olması mümkün değil. Benim gibi zaman zaman aksi olmak zorunda olan birine evliliğin bu kadar yarayabileceğini düşünemezdim."

"Oldukça sert ve ürkütücü bir kaptan olduğuna iddiaya girerim." derken Nana'nın yüzündeki tebessüm, onu hiç de korkulacak biri olmadığını göstermeye yeterdi. "Bugün Drake'e gidip. Bayan Fillion'a haklı olduğunu söylemeliyim."

Oliver'ın aklına o zaman gelmişti. "Doğru ya, onun sana bir tavsiyesi vardı da, sen sonra söylerim demiştin. Şimdi söyle bakalım."

Aralarında bu konuda artık yeterince yakınlık olmasına karşın, Nana kızarmıştı. "Bana merak etme. Nana dedi. Doğa her şeyi hesaplı kitaplı

yapmıştır..."

Oliver merdivenlerden inerken, bu kadınlara hâlâ gülüyordu. Gerdeğe girecek yeni evli bir kadına, yakınlık derecesi ne olursa olsun, insanların bu konularda bilgi vermeleri garipti.

Oliver odadan çıktıktan sonra Nana bir süre ağlamış, sonra da gecenin verdiği yorgunlukla uyuyakalmıştı. Uyandığında güneş iyice yükselmişti. Rüzgâr İspanya'ya yola çıkan bir geminin yelkenlerini dolduracak şekilde esiyor olmalıydı.

O güne kadar hiçbir zaman yapmadığı bir şeyi yapmak geldi içinden.

Geceliğini çıkartıp, aynanın karşısına geçerek bir süre çıplak vücuduna baktı.

Memelerinde ve omuzlarında bir gece öncenin pembe izleri duruyordu hâlâ.

Bunun dışında her şey eskisi gibiydi. Hiçbir değişiklik görünmüyordu. Oysa o kadar büyük bir değişiklik olmuştu ki bu vücutta... Şu anda içimde neler olup bitiyor acaba, diye düşündü. Ellerini beline koydu. Belki de bir gece önce hamileliğinin ilk adımı atılmıştı. Böyle bir şey olmadıysa bile, bunun zaman meselesi olduğunu hissediyordu. Kaptan Worthy'den, Oliver' dan, kocasından hamile kalacaktı.

Üzerine bir şey giyip yatağın takımlarını topladı. Kanlı çarşafı Sal'ın görmesini istemezdi. Yatak takımlarını çamaşır odasına taşıdı. Yıkatabileceği kadar sıcak su hazırladı. Kollarını kokladı. Oliver'ın kokusu sinmiş olmalıydı çıplak tenine. Oliver'ın kokusu değil ama tanımadığı bir koku karışmıştı her zamanki gül kokusuna.

Banyoda işini bitirip mutfığa geldiği zaman, Gran'i bir masanın başında oturmuş buldu. Yaşlı kadın yanına gelen torununa gülümseyerek baktı. Nana

önüne diz çökerek başını Gran'in kucığına koydu. "Oh Gran, böyle olduğunu hayal bile edemezdin."

"Her kadın bunu ancak yaşadığı zaman görür."

"Oliver, odaların temizliği için yeni birini tutmamızı söyledi." Başını kaldırıp anneannesine baktı. "Olur dedim. Ama tutmayacağım. Kendimi bir şekilde devamlı meşgul etmem gerekiyor."

"Merak etme geri gelecektir."

"Biliyorum. Ama keşke bunun ne zaman olacağını da bilebilsem..."

Nana zamanın bir türlü geçmeyeceğinden korkuyordu. Ama korktuğu başına gelmedi. Her gün han içinde ve dışında yapılan çalışmalardan nefes alacak zamanı bulamaz olmuştu. Bu sırada Gran ona han hesap defterlerinin nasıl tutulacağını da göstermişti. Müşterisi olan bir handa ne kadar çok iş olduğuna ilk olarak şahit oluyordu.

Bu arada ilginç bir sürpriz olmuş ve Tireless'in denize açıldığı gün Bay Lefebvre ortadan kaybolmuştu. O sabah her zamanki saatinde ona kahvaltısını götürmüş, o da her zaman olduğu gibi kahvaltıdan sonra saat dokuz gibi handan çıkmış, bir daha dönmemişti. İkinci gün Pete ile beraber onun odasına gittiler. Adam belki de onların ortalıkta olmadığı bir zaman odasına dönmüş ve hastalanarak odasından çıkamamış olabilirdi.

Ama her nedense Pete, bu konuda hiç telâşlı değildi. Onun derdi paradaydı. "İnşallah bize borcu yoktu. Biliyorsun eskilerde birkaç müşteri yapmıştı."

"Hayır," dedi Nana. "Hesaplara baktım. Bize hiç borcu yok. Aslında Ocak ayı sonuna kadar paranın tamamını peşin ödemiş. Demek ki bizden alacağı bile

var."

O öğleden sonra Gran, Nana ve Sal'ı adamın odasının temizlenmesi için yollamıştı. Odada hiçbir şey yoktu. O balık pazarına gittiği sırada Pete ressamın odasını temizlemiş olmalıydı.

Gerçekten de Pete adamın eşyalarını, eski yıllarda parasını ödemedен oradan gidenlerin eşyalarının bulunduğu depoya koymuştu. Nana adamın çizdiği resimler arasında kendisinin o kadar çok resminin olmasına çok şaşırdı. Resimler arasında kocasının da aksi bakışlı bir resmi vardı. O resmi önlüğünün cebine koydu. Benimle sevişirken hiç de bu kadar sert bir havan yoktu...

O hafta sonunda depodan Lefebvre'in eşyaları arasındaki kalemleri almaya gitti. O kadar kalemin boşu boşuna orada durmasındansa bir işe yaraması çok daha iyi olurdu. Ama Bay Lefebvre'in resim defteri, kalemleri ve suluboyalarının rafta durduğunu gördü. Bunları oraya kim koymuş olabilirdi? Onlar nasıl oraya gelmişti.

O akşam Pete'e sordu. Ama Pete buna düzgün bir cevap vermek yerine şaşkın şaşkın ona bakmıştı. Bu Nana'nın merakını büsbütün artırdı. "Pete, senin bu konuda benim bildiğimden daha çok şey bildiğin belli. Ve bazı şeylerin karanlıkta kalmasından hoşlanmadığımı da bilirsin."

"Duyduğum kadarıyla Hindistan'a giden bir gemiye kaçırmışlar onu.

Norfolk Revels bizim kaptanın gemisinden hemen sonra yola çıkmıştı. Senin anlayacağın o şu anda Bombay'a doğru yol alıyor."

"Pete senin pek çok dostunun olduğunu ve kulağının çok delik olduğunu biliyorum. İspanya'dan gelecek haberler konusunda lütfen bana bilgi ver."

Pete onun bu istediğini yapmıştı. Sağdan soldan duyduklarını Nana'ya

getiriyordu. Fransız Mareşal Soult, hâlâ sir John Moore'un kuvvetlerinin peşindeydi.

Bir gece herkes odasına çekildikten sonra Kaptan Dennison ona bir mektup getirdi. Ona kapıdan mektubu uzatırken, "Uf... Çok sıcak insanın elini yakıyor," diye şaka yapmaktan da geri kalmamıştı. Sonra; bu sefer dudaklarından değil, yanağından öperek onu bekleyen arabaya binip uzaklaştı. Nana onun arabacıya, "Exeter, Honiton, Axminster," diye talimat verdiğini duydu. Dennison, belli ki Londra yolundayken ona uğramış ve mektubu bırakmıştı. Oliver'ın gerçekten iyi bir arkadaşı olmalıydı bu adam. Şakanın dozunu biraz kaçırса bile...

Odasına gitmeye vakit bulamadan, daha koridordayken açmıştı zarfı. Sevgilim, sana olan hayranlık, sevgi ve özlemimi dile getirmek için bu notumun çok kısa olduğunu biliyorum. Daha açık ifadeler kullanmak isterdim. Ama notumun Fransızların eline geçme ihtimalini dikkate almak zorundayım. Seni çok özledim. Buralarda durum ciddiyetini koruyor. Ama beni uzaklardan da olsa koruyan hir meleğin olduğunu bilmenin rahatı içindeyim. Umarım bu notum eline geçer ve seni sevindirir. Sen benim her şeyimsin... Oliver

Bir gün sonra gemiler birer birer limana girmeye başlamıştı. Bu kuvvetlerin yoğun bir şekilde intikalde olduğunu gösteriyordu. Söylentilere göre Sir John Moore, harp meydanında hayatını kaybetmişti. Askerlerini büyük hızla İngiltere'ye çekiyorlardı. Pete haber toplamak için hemen limana indi. Getirdiği haberler hiç iç açıcı değildi. Birçok yaralı vardı. Çoğu Davenport'taki askeri hastaneye naklediliyordu. Durumu ağır olmayanlar ise Plymouth'daki hanlara dağıtılıyordu. Mulberry'deki bütün odalar birden çok

insanı alabilecek bir şekilde hazırlandı. Önemli olan hiçbir askerin yersiz yurtsuz kalmamasıydı.

Gıda, çay, sıcak su, ilaç ihtiyaçların başında geliyordu. Bu askerler çok zor şartlar altında yaptıkları yaklaşık dört yüz kilometrelik bir yoldan sonra oraya varıyorlardı. Nana kendi içindeki korkuyu yenemeden bir aşağı, bir yukarı koşuşturuyordu. Pete, Gran, Sal ile beraber askerlerin ihtiyaçlarını karşılamak için insanüstü bir gayretin içindeydiler.

Nana bazılarına özel bir yakınlık duyuyordu. Bir gün sandalyesini onlardan birinin yanına çekerek sordu. "Tireless adındaki bir gemi konusunda herhangi bir bilginiz var mı acaba?"

Adam ona dikkatle baktıktan sonra sormuştu.

"Bir yakınınız mı var o gemide?"

Nana onu başıyla doğruladı.

"Gemileri uzaktan tanımama imkân yok. Ama bildiğim tek şey, ablukadaki firkateynlerin arasında bizleri koruyabilmek için kıyıya çok tehlikeli şekilde yaklaşanlar vardı. Ama hepsi üstün manevra kabiliyeti ve deneyimli kaptanlara sahip oldukları için, yara alan birkaç firkateynden başka ciddi sorun yaşayanın olduğunu duymadık. Aslında bu tür haberler bize pek gelmez, ya..."

Kıyıya çok yaklaşan firkateynlerden birinin Tireless olduğundan kuşkusu yoktu Nana'nın. Kısa bir sessizlikten sonra teğmenin elinde ekmekle sandalyeye dayanarak uyuyakaldığını gördü Nana.

Mutfağa girdiğinde Gran, o kadar adama yemek yetiştirmek için çabalıyordu. "Allahtan Kaptan Worthy'nin maddi desteği arkamızda. Yoksa bu zavallı adamları aç bırakmak işten bile değildi."

Hanın en iyi iş yaptığı dönemlerde bile bu askerlere bakacak maddi gücü olamazdı. Sabahın saat üçünde kaptanlardan biri, Nana'nın kapısını vurarak, ondan ölmek üzere olan bir teğmenin biraz olsun yanında durmasını rica

etmişti. Nana kaptanın peşine takılarak yukarı çıktığında bahse konu teğmenin, Nana'nın, Oliver'la geçirdiği ilk geceki odada yattığını gördü. Yataklardan birinde yatan teğmen, davul gibi şişmiş bir yüzle annesini sayıklıyordu.

"Sadece elini tutmanız ona yetecektir," dedi kaptan. Nana daha fazlasını yapmış genç teğmen ölünceye kadar onu kolları arasında tutmuştu.

Askerlerin geldiğinin üçüncü gününde Nana artık en az askerler kadar yorgun düşmüştü. Dördüncü gün, bazıları ait oldukları kuvvetlere dönerken yenileri hana gelmişti. Limana durmadan gemiler geldiği için bu akının biteceği yok gibiydi.

Alışveriş için dışarı çıkan Pete'den öğrendiğine göre Belediye binası ve kilise bile askerlerle doluydu. Bazı askerlerse; bu soğuk kış gününde gemilerin güvertelerinde yatıyordu. Harbin bütün dehşeti İngiliz deniz kuvvetlerinin bu liman şehrinde yaşanır olmuştu.

Kaptan Dennison, Londra dönüşü, İspanya'ya gitmekle görevlendirildiğini söylemek için uğramıştı hana. Ayaküstü çorbasını içerken, "Merak etmeyin Bayan Worthy, Oliver bu günlerde gelebilir. Hem merak etmeyin ona bir şey olursa ben size bakarım." Adamın kara mizah tarafı o şartlar altında bile devam ediyordu.

Nana, onun bu sözlerine gülümsediği zaman, "Bakın gördünüz mü, bu kadar günden sonra sizi güldürmeyi bile başardım," diyerek onun yanağına bir öpücük kondurmuştu. "Dayan Nana, buraya gelen gemiler sonuna kadar dayananlardır. Ama senin adamının da dönme vakti gelmiş olmalı."

Aslında haklıydı. Gerçekten de Tireless sahilden ayrıldıktan sonra gülmek nasip olmamıştı genç kadına. Neyse ki haklı olduğu ikinci bir şey daha vardı. O

gün akşama doğru kapı açılmış ve Oliver büyük bir hasretle sarılmıştı karısına.

Nana'nın gözü kapıdaki arabadaydı. Oliver'ı orada bırakarak bir an önce oradan gitmesini bekliyordu Nana. Ama beklediği olmamış, arabacı atlarını

kamçılarlamamıştı. Nana'ya hiç bırakmayacakmış gibi sarıldıktan sonra, bir şey söylemeden arkasına dönüp arabaya binerek gözden kaybolmuştu Oliver.

Neyse ki beş gece sonra yeniden gelmişti hana. Ama Nana, onu hayatında hiçbir zaman bu kadar bitkin görmemişti. Yürümekte bile zorlanan bir hali vardı. Nana belinden sarılarak zorlukla götürebilmişti mutfığa kadar. Ama Oliver olumsuz anlamda başını sallamıştı yemekleri görünce, "Sadece sallanmayan bir yerde biraz uyumak istiyorum."

Nana, onu kendi ufak odasına aldı. Elbiselerini çıkarmasına yardım etti.

"Kokuyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "Üç haftadır bir an bile çıkartamadım üzerimdekileri, kusura bakma."

Yatağa uzanır uzanmaz gözlerini kapamasıyla uyuması bir olmuştu. Nana yatağın kenarına oturarak uzun uzun ve özlemle baktı kocasına. Sağ olması onun için yeterli teselliydi.

Odasından çıkıp mutfığa girdiğinde Gran ve Pete'in, Oliver'ın uyanmaması için fısır fısır konuştuklarını görünce, "Gürültünün Oliver'ı rahatsız edeceğini hiç düşünmeyin. Yanında top atılsa uyanacak hali yok. O kadar tükenmiş durumda," dedi. Gran, torununa bakarak, "Sen de biraz uzan," dedi.

Nana, Gran'in tavsiyesine uyarak odasına gidip elbiselerini çıkarıp, Oliver'dan kalan daracık yere girmiş ve kocasına sarılmıştı. Oliver sabaha karşı çırpınarak uyanır gibi oldu. Nana ona sarıldığında gözlerini bile açmadan yeniden uyuyakalmıştı.

Bundan bir saat kadar sonra Nana kocasının hıçkırıklarını duyarak uyandı.

Ne yapacağım bilemiyordu. Ona iyice sarılarak bir süre bekledi. Ama Oliver'ın içler eriten ağlaması devam ediyordu.

Ağlaması az da olsa azalınca, "Lütfen bana söyle, seni bu kadar hüzne sevk eden şey nedir?"

Oliver şiddetle başını salladı. "Hayır. Seni böyle acılarla üzemem." Sesi

Ocak havası kadar soğuk ve ruhsuz çıkmıştı. Ve ağlamaya devam etti.

Nana yavaş yavaş ona kızmaya başladığını hissediyordu. Hayatında hiç kimseye, belki babasına bile o kadar kızmamıştı. Onu omzundan sarsmaya

başladı. Ama Oliver yüzünü ona dönmüyordu. Nana yataktan inerek onun

tarafına giderek yere diz çöktü ve iki eliyle onun yüzünü kendisine çevirmeye

çalıştı. "Kaptan Worthy bir an beni dinler misin? Mulberry'ye geldin ve bütün

sıkıntılarını bir anda benim omuzlarıma yıktın. Şimdi de benimle

konuşmuyorsun bile. Bir de beni sevdiğini söylüyorsun. Gerçekten seviyorsan

bunu göstermenin zamanıdır. Benimle bazı şeyleri paylaşmak zorundasın.

Paylaş ki; gerçekten senin karın olduğumu anlayayım." Bir an durup onun

tepkisini bekledi. Ve devam etti. "Her şeyin çok kötü gittiğini ben de biliyorum.

Ama seni bu hale getiren daha kötü bir şey daha olmalı. Bunu benden

gizleyemezsin."

Oliver bu sözler üzerine gözlerini açmıştı. Yüzünde bir tebessümün

çizgileri belirmiş gibiydi.

"Çok dikkat etmemekle beraber bizi evlendiren din adamının sözleri

arasında iyi günler, kötü günlerle ilgili bazı tavsiyeler vardı. Ben sadece zayıf bir

kadınım. Senin savaşını vermeme imkân yok. Senin kadar cesur da olamam.

Ama hiç olmazsa dinlemesini bilirim. Ve inan bana Oliver Worthy, seni yalnız başına ağlamaya bırakmak kadar ağır bir şey olamaz benim için. Beni hayatta yine yalnız mı bırakacaksın?"

Hayatta en istemeyeceği şey, canından çok sevdiği bu adamın ıstırap çektiğini görmektir. Ama hiç düşünmeden aklına gelenleri söylediği sırada onu kırmış da olabilirdi. Ne yaptım ben?

Ama bu yaptığı doğru olmalıydı ki; Oliver yüzünü ona dönerek yatağın içine girmesi için örtüyü açmıştı. Nana geceliğinin eteklerini beline kadar

sıyrarak yatağa girdi. Bacaklarını ve kollarını kocasına sardı. Göğüsleri birbirine değiyordu. Oliver birkaç kere konuşmayı denedi, ama beceremedi.

Sonra birkaç kere derin derin nefes aldı. "Bay Proudly şehit oldu," dedi.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

"SEVGİLİM söylesene ne oldu?"

"Corunna'dan çekilen son firkateyn bizimkiydi. General Beresford, arkamızı savunuyordu. Ne kadar yaralı varsa gemiye almıştık." Bunu söylerken sesinde belirgin bir gurur vardı. "Nana, kanal dehşetengiz bir yerdi. En iyi adamlarımı bile deniz tuttu. Fırtına giderek şiddetlenmişti. Donanımın donması tehlikesi baş göstermişti." Durup etrafına bakındı "Benim gitmem gerekiyor. Bir an önce denize açılmak zorundayız."

Nana parmağını dudaklarına götürerek kocasını susturdu. "Şimdi değil.

Önce olanları anlat."

Oliver istemedenden devam etmişti. "Christopher Quayle, ana direktteki gözetleme sepetindeydi. Bay Proudly oradan inmesi için ona bağıırıyordu. Ama Christorher'da hiç hareket yoktu."

"Vurulmuş muydu?"

"Hayır. Sadece hareket kabiliyetini kaybedecek kadar korkmuştu. Bu çok ender de olsa en iyi denizcilerin bile başına gelebilecek bir şeydi. Bunu fark eden Bay Proudly elinde Quayle'ye atacağı bir iple ıskalaryaya tırmanmaya başladı."

"Niyeti ne yapmaktı?"

"Quayle'yi sırtına bağlayarak aşağıya indirecekti. Çok genç günlerimde, bir kere de beni bu şekilde direğin tepesinden indirmişti."

"Adamınızın sakinleşmesini beklemesi daha doğru olmaz mıydı?"

"Normal durumlarda yapılması gereken buydu. Ama o soğukta ve direğin tepesinde o acı soğuk rüzgâra kimsenin dayanması mümkün değildi. Zaten

hareket de etmediği için kısa zamanda donmaya mahkûmdu. Bütün bunlar olurken ben kabinimdeydim. Brittle gelip bana durumu anlatınca güverteye koştum. Bay Proudly'yi durdurmalıydım."

"Neden?"

"Proudly cesur yürek bir subay olmasına karşın tırmanma konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştı. Bu her denizcinin harcı değildir. Proudly emirlerime her zaman uyan bir subaydır. Ama bu sefer aldırmadı. Lanet olsun. Neden Will hayatında bir kere emre itaatsizlik etti, bunu hâlâ aklım almıyor."

Oliver'ın bir subayına ilk adıyla hitap etmesi herhalde ilk defa oluyordu.

Nana gözlerini kapattı.

"Düştüğü sırada gözetleme sepetine eli değecek kadar yaklaşmıştı."

Oliver'ın sesi titremeye başlamıştı. "Üstelik tam marangoz kalfasının üstüne düşerek onu da öldürdü. Aslında Will iki gün kadar can çekmişti. O sırada devamlı Sarah'yı, karısını soruyordu." Oliver'ın gözlerinden yaşlar bu sefer sakın sakın süzölmeye başlamıştı. "O karısını iki gün boyunca sayıklarken, ben bizim ne yaptığımızı düşünmeden edemedim."

"Bizim ne yaptığımızı bilemiyorsan sana söyleyeyim. Biz birbirimize âşık olduk. Tıpkı Proudly'ler gibi." Nana'nın sesi kısık çıkmış, gözleri dolmuştu. "Deniz kuvvetleri bile bunu önleyemez. Peki direğin tepesindeki adama ne oldu?"

"Tırmanarak onu ben aşağıya indirdim. Aşğıya inince adamlarıma, aralarından biri bu nedenle Quayle'ye bir laf edecek olursa, onu kırbaçtan geçireceğimi söyledim. Adamlarım böyle şaka yapmadığını bildikleri için, sadece teselli etmek için yanına gittiler." Başını elleri arasına almıştı. "Son nefesini verene kadar başından ayrılmadım. O da son nefesine kadar karısını sayıkladı."

Nana'nın bir şey söyleyecek hali yoktu. Sustu. Oliver ona sarılmıştı. Bir ara başını kaldırarak, "Beni yalnız bırakma," dedi.

"Bırakmam." Zaten onun yanından ayrılmasını gerektiren acil bir işi de yoktu. Gran ise damadının odada olduğunu bildiğı için ölse onları rahatsız etmezdi. Kısa bir süre sonra Oliver yeniden uyumuştı. Ama son derece rahatsız bir uykuydu bu. Hiç durmadan hareket ediyor bilinç dışı hareketler yapıyordu. Nana yavaş yavaş onun boynunu ovmaya başladı. Bu onu rahatlatabilirdi." Bu hareketi, Oliver'ın duygularını tetiklemiş olmalıydı. Gözlerini açarak karısının çıplak kalçalarını okşamaya başladı. Birazdan kendilerini sevişirken

buldular. Bu seferki sevişmeleri çok hırçın, hareketli ve çok darbeli olmuştu.

Oliver bir arkadaşının acısını karısıyla sevişirken çıkartıyor gibiydi. Nana kendisini, onun arzu ve hareketlerine terk etti. Oliver belki de ancak böyle rahat edebilecekti.

Bu ařırđ hareketler Nana'ya biraz önce konuşulanları unutturmuş ve azgın bir orgazm yaşamasına neden olmuştu. Nana bu anđ bir daha yaşamak istiyordu. Ama Oliver'ın ne kadar yorgun olduğu belliydi. Özellikle yle hareketli bir sevişmeden sonra onun için en iyi şey iyi bir uykuydu.

"Nana sen inanılmaz bir devasın. Bense galiba sana çok kaba davrandım..."

"Pek değil. Ama günün birinde yemeği yakar, çocuklara çok kızar, hiç beklemediğim bir tatsızlıkla karşılaşırsam, senden bir alacağım olacak."

Oliver içten bir şekilde gülmüştü onun bu sözlerine. Bu, o akşam ondan çıkan en sağlıklı sestir. Karısının memelerini okşadı. "Tanrım sen gerçekten doyulmaz bir kadınsın."

"Bu belki kadınların ortak özelliklerindendir."

Oliver yatakta doğruldu. Anna da onu takip etti. "Salisbury'de durup Will'in karısına başsağlığı diledim. Haberi çoktan almıştı. Ona Will'in ödül belgelerini ve ölüm tazminatını verdiğimde onları neredeyse yüzüme atacaktı. Ama kibarlık edip yere atarak, böyle şeylere ihtiyaı olmadığını söyledi."

"Doğal. Onun ihtiyaı olan kocası. Bir daha hiç göremeyeceği kocası..."

"Bu işin en acđ tarafđ da bu. Bir zamanlar iini titreten Deniz Kuvvetleri artık onun baş düşmanı. Ve bu bir süre daha öyle devam edecek."

"Gidip onu ziyaret etsem, tepkisi ne olur?"

"Bilemem," dedi Oliver. Nana, Oliver'a Tireless'ı Bayan Brittle ile kıydan uğurladıkları bir gün, Bayan Proud'y'i tanıdığını; ama kadının onlara hiç yüz vermediğini anlattı.

"Hele benim aile geçmişimi bilse, herhalde aynı havayı teneffüs etmek bile ağır gelirdi ona." Oliver onu saran kollarını daha da sıktı. "Sen beni öyle görmedikçe, başkalarının düşüncelerine zerre kadar kıymet verecek değilim."

"Sen benim için en kıymetli şeysin ve her zaman da öyle kalacaksın." Oliver yatağa uzandı. Ve karısını üzerine çekti...

"Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

"Sıcak su yapayım da yıkan. Sonra gidersin."

"Tamam. Ama bir şartla. Sırtımı sen yıkarsan."

Nana onun sırtını hem yıkamış, hem de sık sık öpmüştü. Ama Oliver'ın artık aklında sadece gemisi olduğu belliydi. Nana son suyu Oliver'ın sırtına döktü. "Haydi, bakalım devriye görevine..."

"Keşke o kadar olsa. Rogelio Rodriguez'i Corunna'ya götürüp karaya bırakmak zorundayız. Bizimle beraber geldi. Şimdi geriye gidip karada bir şeyler yapmaya çalışacak. Birkaç hafta sonra onunla buluşup ondan alınacak bilgileri Donanma Komutanlığı'na ulaştıracağım."

"Bence sen değil de, adamlarından biri karaya çıkıp bu bilgileri almalı."

"Mümkün değil. Hiçbir adamımı böyle bir tehlikeye atamam. Aslında bu konuları seninle paylaşmak istemem. Ama taşıdığım tehlikeleri biraz olsun bilmen gerekiyor."

Kısa bir zaman sonra handan ayrılırken, yanında Gran'in büyük ısrarla verdiği boğaz ve kulak ağrısına iyi gelen lapa da vardı. Nana onu kapıya kadar

geçirdi. Oliver ona sarıldığı zaman, Oliver'a yakınlığına o kadar alışmıştı ki; o Mulbery'ye gelmeden önce yaşamı nasıldı, hatırlamıyordu. Oliver bütün bir hayatı onunla paylaşmış gibiydi.

"Az kaldı unutacaktım," dedi Oliver tam ayrılacaktan anda. "Kocasının söylediğine göre Bayan Brittle senin onu ziyaret etmeni bekliyormuş. Boş bir zamanını ayarla da Torquay'a gidip, seni seven o kadını bir ziyaret ediver.

Aslında Kanal filosunda seni sevmeyen tek bir kişi bile yok."

Nana ondan ayrılmayı geciktirmek için, biraz daha konuşmanın yollarını arıyordu. "Kanal filosundaki insanlar beni tanımazlar ki sevsinler."

"Gemiler arasındaki dedikoduları bir bilsen şaşarsın, Nana. İnsanların sadece harple ilgilendiklerini zannediyorsan yanılıyorsun. Kendi aralarında benim hiçbir zaman evlenmeyeceğime dair iddiaya girenler bile varmış."

Nana'nın aklına, Oliver'a vermeyi unuttuğu önemli bir haber gelmişti.

"Biliyor musun; senin denize açıldığın gün Bay Lefebvre, bir anda ortadan kayboldu. Söylentilere bakılırsa Hindistan bandıralı bir şilep onu Hindistan'a kaçırmış."

"Allah allah... Onu kaçıırıp da ne yapacaklarmış?" Karısını son bir defa öptükten , sonra hızlı adımlarla limana giden yokuştan inmeye başladı...

Nana kocasından bir mektup, bir haber almak için bir haftanın kısa bir zaman olduğunu biliyordu. Tireless'ın, Ferrol'a varması normal şartlarda zaten en az beş gün sürüyordu. Tabi bu da hava şartlarına ve rüzgârın yönüne göre değişen bir zamandı. Gelecek bir haber, Bay Dennison aracılığı ile olacağına göre, bir de onun yolunun buralara düşmesi gerekirdi. Bu arada Pete, harp ve gemilerin hareketiyle ilgili bilgiler getirmeye devam ediyordu.

"Söylentilere göre; hükümet bugünlerde kuvvetlerin ne yöne sevk edileceğiyle ilgili kararlar alacakmış. Bir ihtimal Hintli bir İngiliz olan General Sir Arthur Wellesley bu kuvvetlere komutanlık edecekmiş..."

Nana, kocasından mektup beklerken kendisini işle meşgul edebilmek için hanın boyanmasına, bir çeki düzen verilmesini kararlaştırmıştı. Böylece ilkbahar geldiğinde buranın o harap hali ortadan kalkacaktı. Bu arada bir başka konu da onu düşündürmeye başlamıştı. Bunu Gran'le kocasının gidişini takip eden on gün kadar sonra devamlı bir şekilde başı ağrımaya başlamış ve göğüslerinde bir hassasiyetin olduğunu fark etmişti. Bayan Brittle'a gideceği gün, elbisesinin içine de zor girdiğini fark edince biraz olsun rejim yapmasının doğru olacağını düşündü. Belki de Oliver biraz olsun şişman kadınlardan hoşlanıyordur. Ama bunun da bir sınırı olmalı. Fıl gibi bir kadından hangi erkek hoşlanır ki? Bayan Brittle da onun kendisini ziyaret etmesini beklediğini bildiğine ve onunla konuşacak bir konu olduğuna göre, onu ziyaret için uygun bir zamandı. Bayan Brittle'ın sıcak ve sempatik evi; Tor Koyu'nu ve oraya demirleyen harp gemilerini tepeden gören bir yerdeydi.

"Bazı hava şartlarında gemiler Plymouth yerine buraya sığınır," demişti Bayan Brittle, ona evini gezdirirken. "Bir denizci karısı olarak rüzgârın önemini artık sen de biliyor olmalısın. "

Mükemmel bir zencefilli kekle beraber çaylarını içerlerken Bayan Brittle, ailesiyle ilgili bilgiler veriyordu Nana'ya. Anlaşıldığı kadarıyla en büyük kızı bundan dört yıl önce denizci bir doktorla evlenmişti. Diğer çocuklarıysa henüz onunla oturuyordu.

Sözün bir yerinde Nana, son günlerde aşırı kilo almaya başladığından yakınarak konuyu açmıştı. Bu arada vücudunda olmaya başlayan değişiklikleri de söylemesi gerektiğini bilerek, biraz da utanarak bazı ayrıntılar verdi.

Bayan Brittle anlamlı bir gülümsemeyle, "Dur bakalım, ben bir düşüneyim bu değişikliklerin nedeni nedir diye. Söyler misin kaptanın buradan ayrılışının üzerinden iki haftadan fazla bir zaman geçti, değil mi?"

"Yaklaşık olarak..."

"Tatlı kızım, bana sorarsan sağlığını ilgili bir endişe duymana gerek yok."

Çocuklar yakınlarda mı diye etrafına baktıktan sonra Nana'ya doğru eğilerek,

"Sabah bulantıların var mı?" diye sordu.

Nana'nın böyle bir sorunu yoktu. "O zaman adetin de bir gecikme var mı?" diye doğrudan konuya girmeyi tercih etmişti.

"Şimdilik hayır. Normal olarak daha bir iki günüm var," dedikten sonra aklı başına gelmiş, gözleri açılmıştı. "Bayan Brittle yoksa..."

"Yoksası falan yok. Denizciler, uzunca bir aradan sonra eşlerine kavuşunca genellikle bu işi abartırlar."

Oliver da gerçekten öyle yapmıştı. "Gran, ima yollu da olsa bu konuda beni uyarmaya çalışmıştı," derken düşünceli bir hali vardı Nana'nın.

"Ve tabi sen de o heyecanın içinde hiçbir şeye aldırmadın." Bayan Brittle manalı bir şekilde gülmüştü. "Sakın seni eleştiriyorum zannetme. Ben aldıldım mı ki? Baksana dört tane çocuğumuz var. Eğer işi olurla bıraksaydık dört çocuğumuz daha olurdu." Onun bu sözlerine ikisi de gülmüştü. Nana, içinde garip bir duygunun oluşmaya başladığını hissediyordu. Adet görme gününün bir an önce gelmesini ve bir akşamının olmasını daha şimdiden ister gibiydi. O geceyi Brittleler'ın evinde geçirdi. Ertesi sabah oradan ayrılmak üzere arabaya binerken, Nana'nın içinde tatlı bir heyecan başlamıştı bile.

Torquay'in bir iki mil dışına çıktıklarında Nana, arabacıdan durmasını istedi. Zorlukla arabadan inerek, o sabah yaptığı mükemmel kahvaltının büyük

kısmını yolun kenarına bırakmıştı.

Onun bu durumu, arabacıyı endişelendirmişti. Arabacının da yardımıyla arabaya bindiğinde biraz olsun rahatlamıştı. Koltuğa oturup kollarını karnında birleştirdikten sonra başını arkaya yasladı. Hamile olduğu kesinleşmeye başlamıştı. Tabi bunun için bir de normal adet zamanını bekleyecekti. Eğer böyle bir durum varsa, bunun dışarıdan belli olması için birkaç ayın geçmesi gerektiğini biliyordu.

Elinde olmadan karnını okşadı. "Galiba bir dahaki mektupta babana verilecek çok önemli bir haberim olacak..."

~ On Yedinci Bölüm ~

NANA, adet günleri hareketsiz bir şekilde geçmesine rağmen bu konuda hiç kimseye bir şey söylememişti. Bundan başka kaygılanacağı o kadar çok şey vardı ki... Harbin giderek daha sıkıntılı bir hal aldığı belliydi. Pete günlük turlarını yapıp, haberleri topladığı bir gün onu karşısına alarak konuşmak istediğini söylemişti. Haberlerin hiç de iyi olmadığı halinden belliydi. "Çabuk söyle Pete, neler oluyor?" O sırada Gran de mutfığa gelmiş ve Nana'nın yanına oturarak onun elini tutmuştu. En sonunda Pete kendisini toplayarak Oliver'ın adının, durumu belli olmayan kayıplar listesinde çıktığını söyledi.

"Söylendiğine göre Corunna'da gizli olarak kıyıya çıktıktan sonra ondan haber alınamamış."

Nana uzun bir sessizlikten sonra, biraz olsun kendisine gelince,
"İstihbarat elemanlarından birini karaya çıkaracağından bahsetmiş ve bu işin,
bir adamına verilemeyecek kadar tehlikeli olduğunu söylemişti bana," derken
Oliver'ın bunu söylediği anı canlı olarak yaşıyordu. "O adamla buluşup, gerekli
bilgileri aldıktan sonra karayı terk edecekti."

Pete bu havadise neredeyse memnun olmuş gibiydi. "Belki de Fransızlar
yakalamıştır onu." Belli ki Pete bunu bile olumlu bir şey olarak görüyordu.

Nana başının kazan gibi olduğunun farkındaydı. Böyle bir durumda ne
yapılabileceğini düşünüyordu. Sordu. "Peki, biz ne yapmalıyız?"

Gran, torununun tuttuğu elini sıktı. "Bekleyeceğiz, güzel kızım. Bizim
böyle bir durumda yapabileceğimiz bir şey yok. Eminim üstleri, yapılması
gereken her şeyi yapıyorlardır."

Ve de beklediler. Nana, özellikle bu durumda bebekle ilgili bir şey
söylemesinin sakıncalı olduğunu düşündüğü için bu konuya hiç yaklaşmıyordu.
Eğer o her zamankinden daha solgun ve kırılgan bir hal alırsa Gran, nasıl olsa
bunu Oliver'dan gelen habere bağlayacaktı.

O sırada gözü kapıda Kaptan Dennison'ı bekler olmuştu. Onun Oliver
hakkında çok daha fazla bilgi sahibi olduğu kesindi.

Bir sabah erken bir saatte tam kasap iki iri tavuk ve bir düzine yumurta
bıraktığı sırada Kaptan Denisson kapıda belirdi. Nana, onu görünce içinde büyük
bir ümit doğdu. Adamın yumurtalara bakışından, onun bile ne kadar aç olduğu
belli oluyordu.

"Gran kaptan için bol yumurtalı ve jambonlu bir yumurta pişirir misin?"
diye seslendi içeriye.

"Sadece eğer gelip mutfakta konuşursanız ve ben de olup biteni

öğrenirsem yaparım bunu."

Dennison bunda bir sakınca olmadığını biliyordu. Vereceği bilgiler nasıl olsa onu da ilgilendirecekti. Paltosunu bile çıkartma zahmetine girmeden mutfak masasının kenarındaki sandalyelerden birine oturdu. Nana, kapıdaki arabacıya da yiyecek bir şeyler götürmesi için Sal'e talimat verdi.

Sonra Dennison'a dönerek onu dinlemeye hazır olduğunu gösterdi. "Bay Dennison, lütfen bildiklerinizi bana açık açık söyleyin. Hem de ne kadar acı ve kötü olursa olsun gerçek durumu bilmek istiyorum ve sanırım bu benim hakkım."

"Haberler bu anlatacağımdan çok daha kötü olabilirdi Nana. Bunu böyle bil."

"O zaman anlatın. Onun karaya çıkma nedeni konusunda az da olsa bir bilgim var."

Dennison koca bir bardak suyu bir dikişte bitirdikten sonra anlatmaya başladı. "Oliver, Corunna yakınındaki Corcubion adlı bir adaya motorla çıkmak için sahile yanaştığında, onların geleceğini her nasılsa haber almış olan Fransız askerlerinin açtığı ateşle karşılaşıyorlar. Aralarında İspanyol'un da bulunduğu bir kısmı, açılan bu ateş sırasında hayatını kaybediyor."

"Ama Oliver değil, değil mi?"

"Hayır." Bu sırada Gran, adamın önüne koca bir sahan jambonlu yumurta koymuştu. "Bayan Massie, siz gerçekten harika bir kadınsınız."

"Devam edin lütfen," dedi Gran.

Dennison bir yandan aceleyle açlığını gidermeye çalışıyordu. "Fransızlar

onları Corcubion'daki garnizona götürmüşler. Orada bir hafta kadar hücrede kalmışlar. Bir hafta sonra ellerine Mareşal Soult'un, Kral George'a yazdığını vererek denizcileri bir bota koyarak serbest bırakmışlar."

"Ama kocamı değil, öyle mi?"

Dennison, olumsuz anlamda başını salladıktan sonra devam etti. "O mektubu; Krala ulaştırılmak üzere Amiral Lort Wharton'a ben verdim. Neyse ki Amiral, mektubu yanımda yüksek sesle okudu da, içeriği hakkında kesin bir bilgim oldu. Şu andan sonra söyleyeceklerimin, kesinlikle bu odadan çıkmaması gerekiyor."

"Bunun olmayacağını biliyor olmalısınız."

"Soult kocanı, bir yıl önce Benevente'de esir düşen bir Fransız Generaliyle takas etmeyi öneriyordu. Ayrıca İngiliz'lerden 20.000 İngiliz lirası para isteniyordu."

"Ama bu çok büyük bir para."

"Bunu bilemem," dedi Dennison. "Aslında hükümet bu tip pazarlık ve takaslara daima karşı olmuştur. Ama Lort Wharton'un kocana karşı büyük güveni var ve onun ne kadar kıymetli bir kaptan olduğunu çok iyi biliyor. Bu nedenle de bu öneriyi Krala olumlu görüşle arz etti. Ve bundan sonuç da alındı. Aslında karada işler beklenenden çabuk gelişti. Ama Fransız deniz kuvvetleri Kaptan Worthy'nin İspanyol casus ölmeden önce, ondan çok önemli bilgiler aldığından kuşkulanıyorlar. İngiltere'nin yeni kuvvetler sevk etmesinde bu bilgilerin işe yarayacağından endişe ettikleri belli."

Nana arkasına yaslandı. Konu anlaşılmıştı. Durum elbette ölümden daha ümit var bir durumdu.

Dennison kahvaltısını bitirdikten sonra kalkmıştı. Onun da çok işi olduğu belliydi. Nana biraz da adama dayana dayana ona arabasının yanına kadar eşlik etti. "Kaptan, benim yapmam gereken herhangi bir şey var mı?"

Dennison, hayır der gibi başını sallamıştı. "Sana hiç endişe etme demeye gücüm yetmiyor. Durumun hiç de iç açıcı olmadığı ortada. Oliver şu anda Corunna'nın güneyindeki a Estrella del Mar adındaki bir manastırda tutuluyor. Bütün bildiğimiz bu kadar. Oliver'ın ne kadar becerikli ve dirençli olduğunu biliyor olman gerekir. Sana olan sevgisi de hepimizin malumu. Sana tek parça halinde gelmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Dennison, bu sözlerden sonra onun tepkisini beklemeden arabasına binmişti. Nana araba gözden kaybolana kadar arkasından baktı.

Hana girdiği zaman kararını vermişti. Gran ve Pete'in bulunduğu mutfağa giderek, titredikleri görünmesin diye ellerini arkasında bağladı. "Yarın Londra'ya gideceğim," diye biraz önce aldığı kararı onlara da duyurdu. "Babam, Lort Ratliffe ile konuşmamın, Oliver için bulunacak hal çaresine yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Ayrıca, eğer bir takas gerçekleşecek olursa, takas için İspanya'ya gidecek gemide ben de olacağım. Kocam sayesinde bu konuda

gerekli akçalı imkânlarla sahibim. Lort Ratliffe'e en doğru yaklaşımın parayla olduğu muhakkak."

Pete, bir şey söylemeye hazırlanırken, Nana elini kaldırarak onu susturmuştu. "Bu fikrimden kimse beni caydıramaz. Onun için iyisi mi, bu fikre karşı koymak yerine, bana yardımcı olun." Nana hayatta en çok sevdiği üç kişiden ikisine arkasını dönerek mutfaktan çıktı.

Fikrini değiştirmek için Nana'nın önünde yeterli zaman vardı. Ama

Pete'in yakarışları ve Gran'in gözyaşlarına rağmen bunu yapmadı. Geçen her saat onun bu kararını daha da güçlendiriyordu.

Pete olaya başka zaviyeden engel olmaya çalışarak, hiç kimsenin onun oraya gidecek gemiye almayacağı konusuna yoğunlaşmıştı.

"O gemide ben de olacağım," derken ne denli kararlı olduğunu gösteriyordu.

Yolculuk için hemen hazırlığa başladı. Pete bir posta arabasıyla anlaşmak yerine Nana'ya bunun ne kadar saçma ve tehlikeli bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Sonunda Nana, limana inerek kendisine bir araba bulmaya karar verdi. Kocasının avukatlarına uğrayarak, babası denen açgözlü şerefsiz adama bile yetecek kadar parayı yanına aldı.

Arabacıya. "Sadece ihtiyaç ve yemek için duracağız." dedi.

Gran'e veda ederken, onun bu konuda Nana gibi davranacağından emin bir havası vardı. Ayrılmadan önce Pete'i göreceğini ümit ediyordu. Ve bir anda Pete ortaya çıkmıştı. Ama eskimiş denizci çantası omzunda olarak...

Arabacıya, "Bekle," diye seslendi. Belli ki Pete, onunla Londra'ya gitmek için hazırlanmıştı.

"Yıllardan beri Londra'yı görmemiştim," dedi yaşlı adam zorla arabaya binerken. "Galiba bu benim için son fırsat..."

Nana onun bu sözleri karşısında hiç yorum yapmamayı tercih etmişti.

Onun için böylesi fedakârlık yapan bir insanı kırmak istemezdi.

Londra yolculuğu yaklaşık kırk saat kadar sürmüş ve Nana, arabacıya doğrudan Donanma Komutanlığı'na gitmesini söylemişti.

Komutanlıktan içeri alınması, biraz Dennison'ın ona verdiği yazı ve

babasının Bayan Oliver Worthy'nin karısını tanıma merakından ötürü kolay olmuştu.

Lort Ratliffe, kızını görmekten sanki memnun olmuş bir havada karşılamıştı Nana'yı. Nana, aradan geçen beş yılda babasının fazla değişmediğini gördü. Sadece biraz kilo almış, yüzü biraz daha yuvarlaklaşmıştı. Babası gibi adamlar, ülkeyi Napolyon'a karşı savunanların şartlarını bile bilmeden, kendi konforlu yaşamlarını devam ettirdiklerinden, hiçbir şeyin mahrumiyetini çekmezlerdi.

Ona karşı duyguları ne olursa olsun, o anda onun yardımına ihtiyacı olduğu için, eski sorunları gündeme getirmektense, bu ziyareti sadece Oliver konusuyla sınırlandırmaya kararlıydı.

"Kaptan Worthy'nin eşiyim," derken baba evlat ilişkilerine önem vermediğini gösteriyordu.

Lort Ratliffe onları odaya getiren görevliye çıkabileceğini işaret ettikten sonra, kapının kapanmasıyla ona doğru yürümüş; ama Nana kenara çekilerek hemen yanındaki koltuğa oturmuştu. "Sör, neler olduğunu sizden öğrenmek için buradayım."

Ratliffe onu tersleyerek bu işlere karışmaması gerektiğini söyleyebilirdi.

Ama adam bunun yerine kızına sanki ondan gurur duyar gibi bakmıştı.

"Evet efendim, kocamın durumu hakkında sizden bilgi rica ediyorum."

Lort Ratliffe, bakışlarını onun üzerinden ayırmadan geçip koltuğuna oturdu. Ve özet olarak Kaptan Dennison'ın söylediklerine yakın sözlerle Oliver'ın durumunun ne olduğunu anlattı.

Nana onun söylediklerini sindirir gibi bir süre durduktan sonra, o an için

önemli olan sorusunu sordu. "Ne dersiniz; hükümet adamlarının istediği fidyeyi verecek mi?"

Ratliffe, Nana'nın yüzünden başka her tarafta bakışlarını gezdirdikten sonra. "Soult onun için otuz bin İngiliz liralık bir fidye istiyor. Tabi ayrıca bir de esirimiz olan bir Fransız subayının kendilerine sağlıklı bir şekilde teslimini. Harbin ağır mali yükü altında, hazinenin kaynaklarının ne kadar sınırlı olduğunu sana söylememe gerek olduğunu zannetmiyorum."

Nana, Soult'un para talebinin otuz değil, yirmi bin İngiliz lirası olduğunu biliyordu. Demek ki bu alçak adam bu işten kendisine de on bin İngiliz lirası çıkarmanın peşindeydi. Aslında Nana'nın bunu konu etmeye hiç niyeti yoktu. Bu arada Oliver'ın kendi servetinin ne kadar büyük olduğunu bu adamın bilmiyor olması mümkün değildi. Bu fırsatı kullanarak kızının vaktiyle ondan esirgediği paranın büyük kısmını bu yolla ondan almaya niyetlenmesi, böyle adi bir adam için çok doğaldı.

Nana bunun için hazırlıklı gelmişti. Elini çantasına atarak çantamda 10.000 liralık bir banka emri var. Lütfen Sör Spencer Perceval'i bu konuda bilgilendirin de onlar da bu paraya Fransızların istediği 20.000 lirayı ekleyerek kocamın bir an önce serbest kalmasını sağlasınlar."

Bu paranın doğrudan bu alçak adamın cebine gideceğini bilmesine rağmen o sırada buna aldırmıyordu. Değil 10.000, bunun on mislini vermeye razıydı. Ama Lort Ratliffe'in bunu elbette bilmemesi gerekiyordu.

"Bu işle kim ilgilenip, gerekli işleri kim yapacak, bu konuda bir bilginiz var mı?"

"Bu konuda ben görevliyim. Parayı da, Kral Hazretlerinin yazısını da ben

götüreceğim."

Lort bunu söylerken kendisinden o kadar emin görünmüyordu. Bu Nana'nın dikkatini çekti. Belli ki bu adam ondan bazı şeyleri gizliyordu. Ratliffe devam etmişti. "Kaptan Worthy İngiltere'ye teslim edildikten sonra. Fransız Generalin İspanya'da onlara teslim edilmesi görevi benim."

"Kaptan Worthy'nin teslimi sırasında ben de sizinle geleceğim." Sesi yumuşak ama tartışmaya açık olmayan bir kararlılıkta çıkmıştı. Ratliffe'in onun bu isteğine tepkisi Nana için şaşırtıcı oldu. Adam bir an düşünüp taşları yerlerine yerleştirdikten sonra başını olumlu bir şekilde salladı. "Bu konuda yüzde yüz haklısın Eleanor. Böyle bir olayda bulunmak senin elbette hakkındır."

Nana'ya sempatik olmaya çalışan bir havada gülümsemesi, genç kadının tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu. Adam devam etti. "Aslında La Estrella'ya kaptanın karısıyla gitmem, Fransızlara bu işte ne kadar ciddi olduğumuzu göstermesi açısından da iyi olur. Bunu iyi düşündün."

"Kocam için yapmayacağım şey yoktur," derken Nana'nın içtenliği çok belirgindi.

"O zaman bazı konularda mutabıkız." En sonunda bakışlarını Nana'ya çevirmişti. Ayağa kalktı. "Beş gün içinde Goldfinch'le Plymouth'da olacağım. Kaptan Dennison bizi Corunna açıklarında olan Tireless 'a götürecekt."

"Ben de Plymouth'da olacağım, lordum." Ayağa kalkıp çantasından çıkardığı parayla ilgili talimat yazısını ona verdi ve Ratliffe'in eğilerek onu selamlamasına aldırmadan Pete ile kapıya yürüdü.

O sırada arkasından Lordun sesini duydu. "Eleanor senin baban olduğumdan herhalde hiç kimseye bir şey bahsetmemişsindir."

"Hiç kimseye," dedikten sonra hecelerine basa basa, "Bundan sonra da bahsetmeye niyetim yok."

"Bu beni rahatlattı."

"Beni de..."

Plymouth'a dönme yolunda Pete, onu Goldfinch'le İspanya'ya gitme fikrinden caydırmaya çalıştı. "O adama hiç güvenmemin yanında, bu değişim işi onun işi. Senin onunla olman için bir neden yok."

Nana endişelerinin kaynağını Pete'e anlatamayacağını bildiği için kısaca, "Bu değişimi kendi gözlerimle görmek istiyorum," diyerek bu konuda ne kadar kararlı olduğunu yaşlı adama göstermişti.

Pete ise bu konudaki son kozunu onun karnına bakarak oynamıştı. "Senin yollara düşmemeni istememin bir başka nedeni daha var..." Bir an durduktan sonra, "Nana..." diye devam etmek üzereyken. Nana onun sözünü kesmişti.

"Bunu Gran de biliyor mu?"

Pete olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır. Ben de bunu bu Londra yolculuğu sırasında fark ettim. Yemeklerine dikkat etmen ve sık sık elini karnında gezdirmen, bunu anlamam için yeterliydi." Ona içten bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Brittle'ı ziyaretimden sonra bu konuyu size açacaktım. Sonra gelen bu kötü haberler karşısında, bir de bunu konu etmek istemedim. Sen yine de Gran'e bir şey söylemesen iyi olur."

"İyi de bunu bir sır olarak fazla uzun süre saklayamazsın. Unutma Gran de dünün çocuğu değil."

Pete'in bu sözlerine karşın Nana, Gran'e şimdilik bir şey söylemeyeceğini biliyordu.

"Sadece kısa bir süre için Pete. İspanya'dan Oliver'la beraber geldikten sonra nasıl olsa söyleyeceğiz bunu." İç geçirdi. "Annemin başına gelenin, benim

de başıma geleceğinden bir an bile endişe etmemesi gerekiyor."

"O zaman şunu da bil ki; Gran anneni çok severdi. Rachel mükemmel biri insandı." İç geçirmek sırası Pete'e gelmişti. "Tek şanssızlığı yanlış adama âşık olmak. Sen bu hataya düşmedin..."

Goldfinch'in, Tireless ile buluşacağı Ferrol'a yapılan deniz yolculuğu beş gün sürmüştü. Bu sırada Nana'nın sabah bulantılarını kimse fark etmedi. Zaten; nasıl denizciyse Lort Ratliffe yol boyunca güvertede denize kusmaktan, gözü etrafını görececek durumda değildi.

Kaptan Dennison'ın kabinini ona değil de, Nana'ya vermiş olması Ratliffe'i deli etmekle beraber, kaptanın böyle bir tercihinin bir şey söyleme hakkı olmadığını bilerek; ancak lüks otellerde talep edilecek bitmez tükenmez taleplerle acısını çıkarmaya çalışıyordu. Dennison'la güvertede bir sohbet sırasında, Ratliffe ileride kusmaya başladığında. Dennison onun ne kadar boş bir insan ve işe yaramaz bir denizci olmasından örnekler vermişti.

"İyi de; Donanma komutanlığında hâlâ çok üst kademe görevlerde, değil mi?"

"Onu orada tutan bazı faktörler var. Ama onların hiçbirisi mesleki değil.

Kralla arasının iyi olduğu söylenir. Ne kadar doğrudur Allah bilir. Ama bu öyle bir durumdur ki; gidip Kralla soramazsın. Aslında ben de, Oliver da doğrudan ona muhatabızdır. O da Sör Mulgrave'e bağlıdır. Ama bana sorarsan Mulgrave onun ne halt olduğunu gayet iyi bilir."

Bu işte Nana'nın şaşkınlığı, Oliver'ın ona babasından hiç bahsetmemiş olmasıydı.

Dennison'ın sözleri belki buna bir açıklık getirir gibiydi. "Oliver bu adama

hiç güvenmez. O kadar ki; bana bile mesaj ve bilgileri ona vermemem ve doğrudan Sör Mulgrave'e götürmemi söyledi..."

Nana, Lort Ratliffe'in onun babası olduğunu hiç kimsenin bilmiyor olmasından ötürü içinde büyük bir memnuniyet duyuyordu. Hırsızlığı bir yana ki; bu konuda Nana'nın bir şüphesi yoktu, Kaptan Dennison'ın anlattığına göre korkak adamın tekiydi ve herhalde Kraliyet Donanması'nda en ufak bir deniz başarısı da yoktu.

Bu konuşmadan sonra Dennison kabinine gitmiş, Nana da ufukta İspanya sahillerinin görünmesini beklemeye başlamıştı.

O gece subay yemek odasında kaptanın davetlisi olarak yemek yiyeceklerdi. Aslında özel bir yemek odası olmaktan çok, böyle ufak bir harp gemisinin, yemek yenilebilecek bir yeri olarak bakmak gerekiyordu bu ufak odaya. Lort Ratliffe de yemeğe katılmış; ama yemekte Pete gibi önemsiz birinin bulunması belli ki onun keyfini kaçırmıştı.

Hiçbir özelliği olmayan yemekleri yerken homurdanmaması, hem mide bulantısının geçici olarak da olsa onu rahat ettirmesi, hem de gemideki statüsüne çaresiz bir şekilde uyum göstermesinden olmalıydı. Bir ara Kaptan Dennison onu deniz maceralarıyla ilgili konuşturmak istedi.

"Lort Ratliffe eminim ki, sizin de kapatanlık günlerinizden kalma ilginç kahramanlık hikâyeleriniz vardır."

"Ne demezsin? Ama hangi birini anlatacağımı bile bilemem. Ve işte şimdi de bir kahramanı düşmanın elinden kurtarmaya gidiyoruz"

Dennison ona bir şey söylememekle beraber, bir an için Nana ile göz göze gelmişti. Bu adam tam bir sahtekârdı.

"Sör; Kaptan Worthy'nin karşılığında teslim edeceğimiz Fransız

konusunda bir bilginiz var mı?"

"Gerçek bir ödül. Adamları ikna etmek için bir de 30.000 dolar vermemiz, biraz da bu adamın kıymetini gösteriyor olmalı. Bir Kaptan, eninde sonunda kaptandır. Oysa adamların istedikleri General Charles Lefebvre-Desnouettes."

Nana kendisine hâkim olamadan yerinde zıplar gibi olmuştu. Aynı anda

Pete Carter, maksatlı olarak ayağına bastı. Ama artık olan olmuştu.

"Yoksa onu tanıyor musunuz?" diye sordu, onun bu tepkisini fark eden Ratliffe.

Nana, o ani hareketine bir neden bulması gerektiğini biliyordu. Bir an durduktan sonra, "Hayır Lordum. Ama ayaklarımın üstünden bir fare geçti de, onun için telaşlandım bir an."

Masanın etrafındaki subaylar onun bu açıklamasına gülmüşlerdi. "Hiç zannetmem Bayan Worthy," dedi Dennison. "Harp zamanında fareler bile kaçacak delik arıyorlar. Biraz daha anlatsanıza Lort Ratliffe."

"İmparator Napolyon haklı olarak çok kıymet verdiği birinin bizim elimizde olmasını istemiyor. Biz de sahip olduğu bilgilerle beraber Kaptan Worthy'yi geri istiyoruz. Kaptan Worthy İngiltere'ye ayak basar basmaz, beyaz bayrak çekilmiş bir gemiyle Generali Fransa'ya iade edeceğim. Daha fazlasını söyleyemem." Kendisinden pek hoşnut bir hali vardı. Nana bir an önce Pete ile baş başa kalıp konuşmak için can atıyordu.

Neyse ki birazdan çalan bir çan üzerine ikinci kaptan yerinden kalkmış,

"İzninizle, benim görev saatim," diyerek kamaradan çıkmıştı. Bu hepsinin dağılması için bir fırsattı. Nana, Pete'e anlayacağı şekilde bakarak izin istedi.

Pete. Nana'yı hemen arkasından güverteye izledi. "Söylesene Pete, neler oluyor?"

"Ben de senin kadar şaşkınım. İngiltere'de kaç tane Lefebvre olabilir ki?"

"Ne dersin bizim Lefebvre, Cheltenham'daki Lefebvre'e bilgi sızdırıyor olabilir mi?" Bir an düşündü. "Unutma ressam her gün limanın resmini çiziyordu. Herhalde o sırada limana giren çıkan harp gemilerinden de haberdardı." Pete'in bakışlarını Nana'dan kaçırması, genç kadının dikkatini çekmişti. "Bana kalırsa, sen görüldüğünden fazla bir şeyler biliyor olmalısın."

Pete, artık bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. "Kocan bana söyleyinceye kadar ben de hiçbir şey bilmiyordum. Ama bazı bulgulardan sonra, adamı zorla o Hint şilebine bindirmek ve Plymouth'dan uzaklaştırmak zorunda kaldık."

"Senin ve Oliver'ın biraz olsun bana güveneceğinizi zannederdim."

Nana'nın kırıldığı belliydi.

"Nana her şey o kadar çabuk oldu ki..."

"Olabilir." Uzunca bir süre sessizlikten sonra, "Peki bu bir yana. Sence Oliver neden Lort Ratliffe'den hiç bahsetmedi? Bunu gizlemesi için de bir neden olmalı."

Aslında o anda bilmek istediği tek şey. kocasının iyi ve güvende olup olmadığıydı. Ellerini karnının üzerine koydu. Bunu son günlerde sık yapmaya başlamıştı...

ERTESİ sabah Goldfinch tek bir top atışıyla selamlamıştı Tireless'ı.

Gemiden gemiye geçmeleri için Kaptan Dennison, kıçtaki tahliye botlarından birinin suya indirilmesi talimatını verdi. Güvertede yanında duran, Nana'ya dönerek, "O herif denizin dibini boylasa umurunda değil. Ama Nana senin ayağının ıslanmasına bile izin vermemem. Yoksa Oliver beni anamdan doğduğuma pişman eder."

Dennison, Nana'nın ayağını indirme zincirinin yuvasına yerleştirdikten sonra onu özel bir sandalyeye oturttu ve deri bir kayışla güvenli bir şekilde bağladı. Kayarak Tireless'in güvertesine bırakılacaktı. "Aşağıya hiç bakma," diye salık verdi.

Nana'nın, Tireless'in güvertesine ayak basması çok basit ve kolay olmuştu. Nana'yı orada Bay Ramseur karşıladı. Aynı mekanizma bu sefer de Lort Ratliffe ve Pete'i, almak için yeniden Goldfinch 'e çekilmişti.

Nana güvertenin kenarına gelerek Kaptan Dennison'a el salladı. Kaptan da gülerek ona havadan bir öpücük yollamıştı. "Bu adam tam bir rezillik," dedi gülerek Bay Ramseur'e. Diğerleri de gelince Goldfinch, Tireless'dan uzaklaşmaya başladı. Güvenli bir uzaklığa gelince demir attı.

Ramseur, Oliver sağ salim Tireless 'a gelinceye kadar Goldfinch' in oradan ayrılmayacağını söylemişti. Onu doğruca kocasının kabinine götürdü.

Ratliffe bu sefer sessiz kalmamış ve Kaptan kabininin kendisine verilmesi gerektiğini yüksek sesle Ramseur'e söylemişti. Ramseur ise soğukkanlılığını kaybetmeden, "Bu konuyu Kaptan Worthy gelince onunla konuşun," dedi ve onun, ölen Bay Proud'y'nin kabininde kalacağını söyledi. "Lütfen beni takip

edin..." Bu ricadan çok. emirdi. Pete, Nana ile yalnız kalınca, "Odasının önünde bir yerde benim için bir şilte koymalarını isteyeceğim," dedi. "Bu adama günahım kadar itimat edemem."

Nana'nın buna bir itirazı olmamıştı. Aslında Ramseur ona, kalacağı kabinin önünde bir nöbetçinin olacağını söylemişti. O sırada istediği tek şey bir yatağa uzanmak ve mide bulantısının geçmesiydi.

Kocasının kabinden açılan kapıdan yatak odası bölümüne geçiliyordu. Bu bölüme girip, kocasının kokusunu taşıyan battaniyeye sarındı. Bir anda gözleri yaşarmıştı. Aslında sırtüstü yatıp tavana bakmasaydı bu yaşları tutabilirdi.

"Aman tanrım," diye bir anda yattığı yerden doğrulmasının nedeni, tavandaki pusulanın yanında gördüğü iki resmiydi. Bunlardan birini Oliver'a yolladığı için, Belediye binasının basamaklarında çizilmiş olan bu resmi görmek onu çok şaşırtmamıştı. Ama ikinci resim, ressamın çizdiği bir başka resmiydi. Orada olmasının tek izahı, Oliver'ın o resmi ressamdan alıp, odasına getirmiş olmasıydı.

Kocasının onu sevdiğini biliyordu. Bundan artık bir kuşkusu yoktu. Bunun ne zaman başladığını belki Oliver'ın kendisi bile bilmiyor olabilirdi. Ama artık Nana biliyordu. O resmi Lefebvre'den aldığı gün kocası onu sevmeye başlamış olmalıydı. Hayatına hiçbir kadını sokmayacağına yemin ettiği o günlerde bile. Nana hayatına girmeyi başarmıştı.

Ağlayarak kocasının yastığına sarıldığı anda, onun sevgisinin değeri gönlünde bir misli artmıştı. Beraberlikleri kısa ya da uzun sürsün; bu adamı hayatının sonun kadar sevecekti...

Oliver'ın alınması için Bay Ramseur hiç zaman kaybetmeden. Lort Ratliffe'i karaya çıkartacak olan botu hazırlattı. O sırada hiç kimse, Nana'nın da o botla karaya çıkmak isteyeceğini akma getirmemişti. Pete bile onun bu arzusunu duyunca bunun söz konusu olamayacağını söyledi.

Ama hiçbir gücün onu bu kararından vazgeçiremeyeceği belliydi.

Zarif, sessiz ve kibar Nana bir tarafa gitmiş; yerine her şeyi yapmaya muktedir ve gerekirse bunu kırıp döküp yapacak olan Eleanor Massie Worthy gelmişti. Ünlü kaptan Worthy'nin en az onun kadar kararlı ve sert karısı; Bayan Worthy...

Nana bu isteğinde, hiç beklemediği birinden destek gördü. Lort Ratliffe'den. "Bizde beyaz bir bayrak olacak. Fransızlar buradaki komutanlarını takasın yapılmasıyla görevlendirdiler. Bir tehlike söz konusu değildir. Bence Bayan Worthy'nin bir an önce kocasını görmeye hakkı var."

Bu şartlar altında zavallı Ramseur'ün yapacak bir şeyi kalmamıştı. "Pekala o zaman," dedi ama bundan hiç memnun olmadığı halinden belliydi. Kaptanının karısını, onu orada neyin beklediğini tam olarak bilmeden ufak bir bota bindirerek, düşman işgalinde olan bir yere yollamanın belli ki akılcı bir tarafını göremiyordu. Ama hem Bayan Worthy'nin bu konudaki ısrarı, hem de ne olursa olsun, donanma kumandanlığının üst rütbeli bir yetkilisine karşı koyması doğru olmazdı.

"Emredersiniz lordum." Bayan Worthy'yi aşağıdaki bota indirecek olan makaralı donanıma bir de denizde çalkalanan ufak kış filikasına baktı.

Fidye olarak verilecek paranın bulunduğu kutuyu şimdiden rayla filikaya yollamak için bekleyen güvertedeki adamına döndü, "Kutuyu aşağıya yolla," dedi. Kutu ağır ağır filikaya inmiş, denizciler kutuyu almışlardı. Sonra Nana'yı yalnız bırakmamakla ısrarcı olan Pete, makaralı donanımın yanına gelmişti. Eski bir denizci olduğu için, "Ben yardıma gerek olmadan inerim," dedi.

Sıra Nana'ya geldiğinde, donanımda ayağını basabileceği bir düğümü

gösteren Ramseur, genç kadını bir de belinden bağlayarak, "Buraya basıp ellerinizle bu zincire tutunacaksınız. Başka bir şey yapmanız gerekmez; yavaşça

aşağıya ineceksiniz. Güvenli bir sistemdir. Siz yine de filikaya ininceye kadar aşağıya bakmayın."

Nana, Pete'in rahatça indiğini gördüğü için telaşlı değildi. Bir soluk alıp Ramseur'ün dediklerini yaptı. Donanım hafifçe yükseldikten sonra önce yavaşça havaya kalkıp sonra aşağıya doğru çalışmaya başlamıştı. Sorunsuz bir şekilde filikaya ayak basarken denizciler de kaptanlarının karısını donanımdan indirip belindeki bağı çözdüler. Pete ile beraber filikanın kış tarafına yürüyerek Lort Ratliffe'in inmesini beklemeye başladılar. Ama yukarıda bir hareket yoktu. Pete ve Nana birbirlerine baktıkları sırada, filikanın karaya gitmesi emri gelmişti yukarıdan. Küreklerdeki denizciler de birbirlerine bakmışlardı. Bir yolcu daha bekledikleri için hiçbirinin kürek çekmeye niyeti yoktu.

"Denizci sahile kürek çek. Bu bir emirdir."

"Tanrım," demişti Pete. "Bu alçak adam filikaya inemeyecek kadar mı korkakmış?"

Denizciler o anda Nana'ya bakmaya başlamışlardı. Belli ki o bir şey söylemeden yukarıdan gelen emre aldırmayacaklardı. Başını dikleştirerek denizcilere döndü. "Gelen emri uygulayın." derken hiçbir şeyden korkusu olmayan bir hali vardı. Orada durup, gelmeyeceği artık belli olan alçak bir korkağı saatlerce bekleyecek halleri yoktu. Filika Tireless'dan uzaklaşmaya başlamıştı.

Dümendeki denizci kendisini tutamamıştı." "Siz farklı bir kadınsınız Bayan Worthy."

Gemicilerin son kuvvet küreklere asılması sonucu filika kış tarafındaki beyaz bayrak, dalgalana dalgalana kıyıya yaklaşmaya başladı. Nana Tireless'a baktığında Ramseur'ün onları dürbünüyle takip ettiğini gördü. Nana elini sallayınca, o da şapkasını onlara sallamıştı. Lort Ratliffe görünmüyordu güvertede. Alçak, hırsız ve muhteşem bir korkak, diye düşündü Nana, babası

için. Bu öğleden sonra Tireless 'a döndüğümde ona söyleyecek bir iki sözüm olacak...

Kürek çeken Tireless denizcilerinin hayatları pahasına onu bütün tehlikelerden koruyacaklarının verdiği güven içinde karaya iyice yaklaşmışlardı. Bir Fransız filikası da onlara eşlik etmeye başlamıştı. Sonunda kıyıya gelerek filikayı bağlarlarken, onları karşılamakla görevli bir Fransız subayının, filikada bir de kadın olmasına hayretle baktığı belliydi. Nana filikadan karaya çıkmak için elini uzattığında Fransız subay, elini uzatarak ona yardımcı oldu. Böylece Nana, kocasının topla dövdüğü, düşman işgali altındaki topraklara ayak basmıştı. Fransız subay, filikanın içine bakmaya devam ederken bir başkasını daha beklediği belliydi.

Nana mecburen, "Sadece ikimiziz." dedi. "Ben Kaptan Worthy'nin karısı Eleanor Worthy'yim. Yanılmıyorsam kocam sizin esiriniz." O kadar yıl Bayan Pym'in okuluna gitmesinin tek kazanımı olan Fransızcası mükemmel olduğu için, adam onun söylediklerini eksiksiz anlamıştı.

O sırada Pete elindeki para dolu kutuyu Nana'ya uzattı. Nana da Fransız'a verdi. Adam hâlâ bir şey anlamamış gibi Nana'ya bakıyordu. Nana rahat bir havada. "Bir an önce kocamın yanına gitmek istiyorum. General," derken adamın rütbesinin General olmadığını biliyordu. Ama her subay kendisine bu

şekilde hitap edilmesinden hoşlanırdı.

Adam kendisini toplayarak, eğilip selamlamıştı onu. "Madam Worthy, Albay Jean Baptiste San Sauvir emrinizdedir..."

Albay, askerlerine bir iki emir verip sonra Pete ve adamlarına orada kalmalarını söyledi. Nana olduğu yerde durmuştu. "Hayır, Sayın Albay. Mösyö Carter benimle gelecek. Kendisi kocamın hizmetkârıdır. Ondan ayrılmam söz konusu olamaz."

Albay yeniden eğilmişti. Ve gelebileceğini gösterir şekilde Pete'e eliyle bir işaret yaptı. "Kaptan Worthy'nin gazabına uğramak istemem."

"Bence iyi edersiniz." Bunu İngilizce olarak söylemişti. "Çünkü aksi hali çekilmez..."

Nana yürürken dikkatle etrafına bakıyordu. Burası eski bir manastırdı.

Manastırlık günlerinden kalan Meryem Ana heykeliyle, toplar birbirleriyle alay eder gibiydiler. Binaya girip merdivenleri inmeye başladıklarında kalbi göğüs kafesini zorlayarak atmaya başlamıştı. Girdikleri koridordaki hücrelerin her birinin bir nöbetçi vardı.

O sırada Albaya yaklaşan bir görevli elindeki anahtar destesini ona verdi.

Albay bir kapının önünde durarak kocaman anahtarla kapıyı açtı. "Girebilirsiniz Bayan Worthy." Sonra Pete'e döndü, "Siz de Mösyö Carter. Bir süre yalnız konuşma imkânı vereceğim." Kapıyı kapatarak kilitlemişti.

"Nana!" Oliver hiç beklemediği bu sahne karşısında ne diyeceğini bilemeden koşarak karısına sarıldı. Nana da saçı sakalı birbirine karışmış olan kocasının ne kadar çok yerine dokunursa, özlemini o kadar çabuk giderecekmiş gibi avuçlarını da açarak sarılmıştı kocasına. Yüzünü, boynunu, dudaklarına

neresi dudağına yakın geliyorsa öpüyordu.

Oliver bir an hafifçe geri çekilerek, "Senin ne işin var burada," diye sordu.

O anda Nana'nın lehine bir durum vardı. Oliver bundan haberdar

değilken; Nana hem sevgili kocasını hem de çocuğunun babasını öpüyordu.

Nana geri çekilip kocasına bakmıştı. Saçı sakalı ve kıyafeti bir yana Oliver

sağlıklı görünüyordu. Oliver onun neden baktığını anlayarak. "İyiyim." dedi. "Bu

albayın kareyi tamamlaması için bir dördüncüye ihtiyacı vardı. Kâğıt oyununu

sevmem. Ama bu başarısız olurum demek değil." Pete'e döndü. "Söyler misin,

Nana'nın burada ne işi var?"

Pete saçlarını karıştırdı. "Kaptan bu kızcağızın bu kadar inatçı olduğunu

bugüne kadar anlamamıştım. Sorunun cevabı burada yatıyor."

Ortadaki masanın etrafında durdular. "Bana fidyeyi Donama

Komutanlığı'ndan birinin getireceği söylenmişti. Nana'ya baktı. "Fidye geldi mi?"

"Evet Kaptan." Pete cevap vermişti. Lort Rat denen o herif içinden payını

bile aldı. Aslında buraya onun gelmesi gerekiyordu. Ama alçaklığının ötesinde,

korkaklığından bizi Tireless 'da bekliyor."

Oliver, Nana'yı kendisine çekti. "Senin gelmene fazla şaşırmadım." Nana

başını kocasının omzuna dayamıştı. "Tireless'a döndüğümüzde dünyayı o

adama zindan etmezsem bana Kaptan Worthy demesinler." Pete'e döndü.

"Pete, Tireless 'in durumu nasıl?"

"iyidir Kaptan. Her şey yerinde. Mürettebata sorarsan sizin yokluğunuzda

Bay Ramseur mükemmel davranmış."

"İşle bu haber beni rahatlattı. Şimdi şu bizim albayı çağıralım da; bana

ihtiyacı olmasa bile bir an önce gemime kavuşayım."

Nana'yı odadaki tek sandalyeye bırakarak kapıya gitti. O sırada bir anahtar yuvasında dönmüş ve kapı açılmıştı. Albay San Sauvir elinde bir takım belgeler ve içinde fidyenin bulunduğu kutuyla yanında nöbetçi hücreye girmişti. Albay onları selamlayarak Nana'nın boşalttığı sandalyeye oturdu.

"Albay, fide olarak ödenen meblağ Mareşal Soult'un istediği rakama uygun mu?"

"Evet," dedi Albay. "Yirmi bin İngiliz Lirası bu kutunun içinde." Sonra elindeki kâğıda baktı. "Sadece bir sorun var."

"Eminim burada çözemeyeceğimiz bir şey değildir. Biliyorsun Albay, denizin ortasında kaptanını bekleyen bir gemi var." Oliver çok sakindi. Albay elindeki kâğıtlardan birini uzattı. "Hükümetinizden gelen şu emri okusanız iyi olacak."

Oliver, Albayın uzattığı kâğıdı aldı. Okurken yüzündeki bütün kan çekilmişti. Yazıyı bir kere daha okudu. Sonra albaya uzattı. Elleri titriyordu. "Böyle bir şey olamaz..."

Albay soğukkanlılığını kaybetmeden konuştu. "Bu anlaşmanın şartları olduğunu biliyorsunuz Kaptan Worthy. Benim bu şartları kiminle konuşmamı istersiniz? İmparator Napolyon'la mı, yoksa İngiliz hükümetiyle mi?" Albay önce mektuba, sonra Nana'ya bakmıştı. "Madam Worthy, muhtemelen bilmiyordunuz. Fide burada, tamam. Ama siz hükümetinizi temsil eden konumda olduğunuza göre, anlaşmaya göre, kocanız İngiltere'ye dönüp. General Lefebvre-Desnouettes Fransa'ya gelinceye kadar, İngiliz hükümetinin görevlisinin burada rehin tutulması gerekiyor. Generalin Fransa'ya ayak bastığı anda serbest olacaksınız. General Uzak Doğu'dan getirileceği için bu üç, dört ayı

alabilir."

Nana adama yiyecek gibi baktı. Sonra; başını inanamaz şekilde sallayan kocasına döndü.

Albay artık onlara değil, sadece elindeki belgeye bakıyordu. "Burada yazıldığına göre, rehin olarak tutulacak hükümet görevlisi Lort Ratliffe imiş. Ama o olmadığına göre..."

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

OLIVER şaşkın bir şekilde Albaya bakıyordu. "Bunu yapmayacaksınız herhalde."

Albay boynunu bükerek elindeki kâğıdı uzattı. "Sadece emirleri, hem de hükümetinizin emirlerini yerine getiriyorum. Ben ne yapabilirim ki?"

"Haklısınız," dedi Oliver. "Ama ben de karım olmadan buradan çıkmayı kabul etmiyorum. O zaman ikimiz de misafiriniz olacağız. Generalinizle bir takas yapmak konusu da suya düşer."

Adam yine elindeki kâğıdı uzatmıştı. "O zaman komutanlığınızın emirlerine uymamış olursunuz." Albay üzgün gibi bir halle başını sallamıştı.

"Ülkenizdeki uygulamayı bilmiyorum. Ama Fransa'da bir subayın harp sırasında emre itaatsizliğinin cezası," Albay eliyle boynunu göstererek kesme işareti yapmıştı. "Biliyorsunuz biz burada Dr. Guillotine'in etkin aletini kullanıyoruz.

İngiltere'de bu iş yağlı bir iple gerçekleştiriliyormuş..."

"Doğrudur. Ben de bu nedenle anlayış göstermenizi istemiştim. Karımı bırakıp bir yere gidemem. Emirlerle uymam gerektiğini de biliyorum."

"O zaman ciddi bir ikilemle karşı karşıyasınız."

Nana o ana kadar konuşmalara hiç karışmamıştı. Oliver'a bakmamaya

özen gösteriyordu. "Albay, bu durumu Fransızcamı ilerletmek için iyi bir fırsat olarak görüyorum."

Nana elini kocasının koluna koydu. "Oliver sanırım bunu aramızda tartışsak daha iyi olacak."

"Albay bize biraz zaman tanır mısınız?"

Adamın oradan uzaklaşmak için can attığı belliydi. "Memnuniyetle," dedi.

"Sadece sanırım yeterince zaman kaybettik. Korkarım sizi hava karardıktan sonra bırakmamız doğru olmaz. O bakımdan herhalde buradaki misafirliğiniz bir gece daha devam edecek. Sizlere yemek hazırlatayım."

Aslında Oliver oradan bir an önce çıkmak için can atıyordu. Ama adamın dediğinde mantık vardı. Üstelik yeni ortaya çıkan durum karşısında, bir çıkış yolu bulmaları gerekiyordu.

"Haklısınız Albay. Yalnız adamlarımın ihtiyaçlarının da karşılanması gerekecektir. Lütfen adamlarınıza bu konuda gerekli talimatı verin."

"O konuyu merak etmeyin. Şimdi izninizle çıkayım da, gerekli önlemleri alayım."

Fransız subay çıkıp kapı kapanınca Nana, kocasına yaklaşıp, "Kusura bakma Oliver. Böyle bir durumun ortaya çıkacağını elbette bilemezdim. Üstelik o alçak adamın da böylece işini kolaylaştırmış oldum," dedi.

Pete araya girmişti. "Fazla bir vaktimiz yok. Bir hal çaresi bulmalıyız."

Bence en doğrusu, bunlardan bir süre alarak Rat denen o alçağı yaka paça buraya getirip onların önüne atmamız olacak."

Oliver'in bu hal çaresini benimsemediği halinden belliydi. "Bence o fırsatı kaçırdık. Albayın bana gösterdiği yazıda Lort Ratliffe ya da Fransız yetkililerinin

kabul edeceği bir başkası ifadesi vardı. Yazının arka tarafında da, Eleanor Worthy'nin, Lort Ratliffe yerine kabul edildiğine dair bir yetkilinin imzasını gördüm. Ellerinde Nana olmasa, Lordu kabul ederlerdi. Ama şu anda bizim için çok daha kıymetli olduğunu bildikleri Nana hazır ellerindeyken böyle bir değişikliğe yaklaşmazlar. Üstelik o adi adamın kendi casusları olduğunu bu kademedekiler bile biliyor olabilir. O zaman kendilerine casusluk eden bir adamı rehin olarak tutmak işlerine gelmez. Onun bir an önce işinin başına dönerek casusluğuna devam etmesini isterler. "

"Sizin bana söylemediğiniz çok şey olduğunu görüyorum. Ratliffe'in casusluğu da nereden çıktı şimdi?" Belli ki Nana; babasının her türlü alçaklığu yapabilecek biri olduğunu bilmesine karşın, ondan bu kadarını beklemediğu için şaşırmıştı.

"Ressam ile Ratliffe arasında bağlar olduğunu artık biliyorum. Ayrıca Sinyor Rodriguez'den aldığım çok kuvvetli bilgi ve belgeleri. Donanma Komutanlığu'na veremedem yakalandım. Bu ilişki orada çok açık bir şekilde kanıtlanıyor. Ama şimdi konumuz bu değil. Seni burada bırakıp İngiltere'ye dönmem söz konusu olamaz."

"Emirleri uygulamak zorundasın."

"Nana yapma..."

O sırada Pete gözleri parlayarak, "Ben buldum," dedi. "Nana burada aylarca kalamaz. Hem de bu durumda."

Oliver'ın kaşları çatılmıştı. "Ne var onun durumunda."

Nana hemen araya girdi. "Sana deli gibi âşık olduğumdan bahsediyor."

Ama Pete bir kere yola çıkmıştı. "Nana sen söylemezsen ben

söyleyeceğim."

"Tamam," dedi Nana çaresiz bir şekilde. "Oğlunun ya da kızının herhalde İngiltere topraklarında doğmasını istersin."

Oliver bir an hiçbir şey anlamaz gibi karısına baktı. "Koca Krallıktan benden daha aptal biri varsa şaşarım," diyerek Nana'ya sarılıp odanın içinde dönmeye başlamıştı.

"Şimdi eğlenceyi bırakın da İngiltere'ye kapağı atmaya bakın. Benim bir fikrim var."

"Bu iyi haber. Çünkü şu anda benim herhangi bir şey düşünecek halim yok. Söyle bakalım Pete." Bir an durup ciddileşti. "Ama bil ki bu formülün Nana'yı burada bırakacak bir formülse hiç zaman kaybetmeyelim."

"Bence buna gerek kalmayacak." Pete, dikkatle Nana'ya baktı. "Nana biliyorsun bizim boylarımız ve vücut yapımız birbirimize benzer. Sen benim paltoma sarılır ve buraya gelirken yaptığımız gibi soğuktan korunmak için yakalarını yukarı kadar kaldırırsan, hele sabahın alaca karanlığında o paltonun içinde senin mi, benim mi olduğumu hiç kimse anlamaz. Sonra beni artritli yürüyüşümü ne kadar mükemmel taklit ettiğini, Gran'e yaptığımız oyunda göstermiştin. Paltonun içindekinin sen mi, ben mi olduğunu Gran bile anlayamamıştı, unutuyor musun? Ben de senini elbiselerini giyip bir köşeye büzülürüm. Ama önce senin birkaç saat dışarıdakilerin duyacağı ve Albayın haberi olacağı şekilde, hüngür hüngür ağlaman gerekecek."

"İyi de onlar benim yerime seni buldukları zaman, sana ne yapacaklar, düşünebiliyor musun?"

Oliver düşünceli bir şekilde araya girmişti. "Fikir çok parlak olmamakla ve

sakıncalarına karşın, daha iyi bir şey düşünemediğimiz takdirde ciddiye alınması gereken bir fikir."

Sonra Nana'ya döndü. "Nana endişeni anlıyorum. Ama burada çok ince bir nokta var. Her ne kadar şu an içinde bulundukları şartlarda, sen ellerindeyken Lordu rehin olarak kabul etmeyecekleri bir gerçekse de, seni ellerinden kaçırdıktan sonra Lordu, Pete'in yerine rehin olarak tercih edecekleri de bir gerçek. Bu durumda biz Tireless'a sağ salim ulaşırsak o alçak adamı buraya yollar ve karşılığında Pete'i alırız."

"Bundan nasıl emin olabilirsin ki?"

"Eminim, çünkü zaten anlaşmada adı yazılı olan Lort Ratliffe'dir. Onun rehin olarak tutulmasına hayır diyemezler."

"İyi de sen o adamın kuzu kuzu buraya gelmeyi kabul edeceğini mi zannediyorsun?"

"Yok, o kadar hayalperest değilim. Elbette kuzu kuzu gelmeyecek, eşek gibi gelecek. Bu konuda bana güven. Ben onu kendi ayağıyla buraya yollamasını bilirim."

Nana'nın bu yolu ciddi bir şekilde düşünmeye başladığı bakışlarından belliydi. Pete bu karar anını kaçırmaması gerektiğini bilerek üstüne gitti.

"Kaptan Worthy'nin söylediklerine aynen katılıyorum. Tabi ki bu yöntemin sizin için de, benim için de bazı tehlikeleri yok değil. Ama başka çare olmayınca, bu riski almamız gerekiyor."

Nana'nın tereddütlü de olsa başını olumlu anlamda yana eğmesi üzerine Oliver, işi biraz, da oldu bittiye getirmek için konuştu. "Haydi, sen şimdiden ağlamaya başla ve sesini de giderek yükselt... Buradan çıkmamız gün

ağarmadan, alaca karanlıkla olması gerekir..."

Sabaha doğru Nana'nın paltosuna sarılarak bir köşede ağlaması iyice şiddet kazanmıştı. Bir ara kapı açılıp içeri Albay girdi. Doğruca Nana'nın yanına giderek, "Madam Worthy, kendinizi bu kadar perişan etmenize gerek yok. Sayılı gün çabuk geçer. Bilin ki, buradaki günlerinizde sizi rahatsız edecek hiçbir şey olmayacak. Bu konuda kocanız size burası ve komutanlık anlayışım bakımından gerekli bilgiyi verir."

Nana adam bunları söylerken ağlamaya devam etmiş, hatta ayaklarıyla adama vurmaya çalışmıştı.

Bu sırada sarındığı palto açıldığı için, kısacık saçları ve ağlamaktan şişmiş gözleri Albayın dikkatini çekti. Albay onu bırakarak Oliver'ın yanına geldi ve Nana'nın duymayacağı bir sesle, "Kaplan sanırım adamınızı alıp bir an önce buradan gitseniz Madam için iyi olacak. Siz bir kere gittikten sonra ümidini yitireceği için kendisini daha fazla perişan etmez."

"Haklısın Albay. Sadece bize bir saat kadar zaman ver de, onu biraz olsun sakinleştirmeye çalışalım. Belki de biraz olsun uyur. Zaten hem yol yorgunluğu, hem de bu kadar ağladıktan sonra dayanacak hali kalmaz..."

"Haklısınız," dedi Albay. "O zaman bir saat içinde adamlarım gelip sizi alırlar..."

Albay çıkar çıkmaz, Oliver karısının yanına çömelmiş ve Pete'i de yanlarına çağırarak "Nana için için ağlamaya devam et. "

Bir süre sonra Nana yerde Oliver'a sarılarak ağlamaya devam ederken kapı açılmış ve Albay içeri girmişti. Eliyle Kaptanın yanına gelmesini işaret etti. Oliver karısının yanından kalkarak Albayın yanına gitti.

"Acaba bir doktor çağırayım mı? Belki de sakinleştirici bir ot falan

kaynatarak onu biraz teskin edebiliriz."

"Sağol Albay. Lütfen o burada olduğu müddetçe, ona bir kötülük edilmesine mani ol. Gözünü üzerinden ayırma. Onun hiçbir günahı olmadığını biliyorsun. Ve bu konuda sana güveniyorum."

"Kaptan merak etmeyin. Karınız herhalde bizim kâğıt oyunlarımıza katılmayacaktır. Ama ona yine de iyi muamele edilecektir. Bu benim askerlik şerefim üzerine verdiğim sözdür."

"Bir de biz çıkmadan önce uyursa, lütfen onu kimse uyandırmasın. Ne kadar geç uyanırsa o kadar dinlenmiş olur ve bizim artık gittiğimizi anlayarak çırpınmayı bırakır."

"Merak etme Kaptan."

"Filikadaki adamlarıma ayrılmaya hazır olmalarını konusunda talimat verersen, karımdan çabucak uzaklaşmış oluruz." Albay bunu kabul ederek hücreden çıktı.

Kısa bir süre sonra, Oliver karısının yanına gelerek Pete'in elbiselerini ona verdi. Nana'nın elbiseleri giyip kendi kıyafetini Pete'e uzatması sadece birkaç dakikasını almıştı.

Oliver'ın yanına Pete, "Kaptan lütfen korsemin arka düğmelerini kapatmama yardımcı olur musun?" deyince ister istemez üçü de sessizce güldü.

Odadaki sönük lamba ışığında her şey mükemmel görünüyordu. Sadece Pete'in ayakkabıları, Nana'ya büyük gelmişti. Yürümesindeki aksamanın kusursuz olması gerektiği dikkate alınınca bu önemli bir durumdu. Nana'nın, Pete'in sırtındaki elbisesinden yırttıkları bez parçalarını ayakkabının önüne

tıkıştırınca, pek ideal olmasa da, buna da bir çare bulunmuştu.

Sonunda Pete gidip biraz önce Nana'nın ağladığı köşede. Nana'nın paltosuna sarınarak kıvrıldı. Oliver battaniyeyi dikkatle onun üzerine serdi. Birazdan Albay, yanında iki nöbetçiyle gelmişti. Kapı açılır açılmaz Oliver onun yanına yaklaşıp, parmağını dudağına koydu. "Uyudu. Aman biz çıkarken uyanmasın."

Albay arkasındaki nöbetçilere de yavaş olmaları için aynı hareketi yapmış ve onların ayakları ucunda odadan çıkmasını sağlamıştı.

Oliver ve güya Pete, dışarıdaki nöbetçilerin refakatinde koridorda yürürlerken Nana ister istemez, Pete'in taklidini yaptığı için Gran'in onu iki gün aç bıraktığını hatırladı ve seke seke yürümeye devam etti. Açık havaya çıktıklarında yağın yağmur ve esen rüzgâr nöbetçilerin ve Albayın bile kaputlarının yakalarını kaldırmalarına neden olmuştu.

Bu sırada Oliver, ayağındaki sekme nedeniyle zaman zaman geride kalan Nana'ya dönerek. "Yürü be adam. Senin yüzünden bu yağmur altında sırlı sıklam oluyoruz," diye azarladıkça, Pete cephede gelip biraz daha hızlanıyordu. Sonunda filikanın yanına geldiler. Önce Oliver filikaya atlayarak elini Pete'e uzattı. "Bakalım o ayakla düşmeden buraya binebilecek misin? Onu iki

eliyle belinden tutarak filikaya alırken, "Seni de ne diye başıma bela ettiler," diye söyleniyordu. Otur bakalım şuraya da bir de denize düşüp başımıza iç açma," diye gösterdiği yer Pete'in arkasının Albaya ve nöbetçilere dönük olduğu yerdi.

Oliver bir yere oturmadan Albaya ve askerlere döndü. "Sizden karıma iyi muamele etmenizi bekliyorum. Yoksa bilin, bütün İngiliz donanmasını buraya

getirir taş üstünde taş bırakmam."

Aralarından teğmen rütbeli biri, "Kaptan biz Fransızlar, harbi kadınlar üzerinde bir mücadele haline getirmeyiz. Meraklanmayın karınıza bir şey olmayacaktır. Şimdi adamlarınıza söyleyin de, küreklere asılsınlar..."

Kaptan askerce selam verdikten sonra, onları görecektir şekilde Pete 'in karşısına oturdu...

~ YİRMİNCİ BÖLÜM ~

ON dakika kadar süren hızlı bir kürek çekiminden sonra yolun yarısına gelmişlerdi. Kıyı giderek gözden uzaklaşıyordu. Bı arada doğudan başlayan kızıllık yavaş yavaş denizin üzerine yayılmaya başlamıştı. Kızıllaşan sislerin arasından bir gölge gibi görünmeye başlayan Tireless Oliver'ın kalp atışlarını hızlandırırken çok daha önemli bir şey olmuş ve yüz metre kadar gerilerinde bir anda köpüren sular daha denize dökülmeden bir top sesi gelmişti kulaklarına.

Bu Pete'i bulduklarını gösteren bir işaret. Hemen arkasından suların sol ileride bir daha kabarmasıyla ikinci top sesi gelmişti.

"Yolu yarılacak denizciler, hep beraber aynı ritimde ve olabildiğince kuvvetle asılın küreklerinize..." Filikanın komutanı ritim vererek yüreklendirmeye başlamıştı adamlarını. Aslında adamlarının bu konuda özel bir teşvike ihtiyaçları yoktu. Boyunlarındaki adalelerin körük gibi şişip inmesi, küreklerine asılırken kovuklarından fırlayan gözleri, yüzlerindeki ifade, onların insanüstü bir gayret sarf ettiklerini göstermeye yeterdi.

Bu sırada iyice yaklaştıkları Tireless'in da top kapakları açılmış ve şiddetli bir top salvosu, kulakları yırtarcasına kıyıyı dövmeye başlamıştı. Düşmanın hedefi ufacak bir filikayken, Tireless'in karşısındaki hedef, her tarafında askeri

kuvvetlerin olduğu koca bir kara parçasıydı.

Tireless, topçusunun en az kürek çeken denizciler kadar hızlı hareket ettiği; birinci salvonun arkasından henüz iki üç dakika geçmeden ikinci salvonun gelmesinden belli oluyordu. Bu sırada Fransız işgali altındaki kıyıların ağır yaralar aldığı karadan gelen top atışlarının bu sefer filikayı bırakarak Tireless'ı hedef almalarından anlaşılıyordu.

Oliver, son dakikaların hasarsız geçmesi için dua eder olmuştu. Üç beş dakika içinde filika Tireless'a yanaşmış olacaktı. Bu sırada Tireless da onlara doğru manevra yapmış ve öncelikle Nana'yı güverteye çekmek konusunda gerekli hazırlığı yaparak ilk olarak onu gemiye almıştı.

"Sıra sizde Kaptan," diyen lostromo sorumlusu denizci Oliver'ın da güverteye çıkmasından sonra, kış filikasının güvenliğini de alarak geminin onlara yaklaşan Golfinch 'e doğru dümen kırmasının işaretini verdi.

Oliver, yanaklarından yaşlar süzülen karısının yanına gelerek ona sarıldı.

"Merak etme Pete'i de en kısa zamanda buraya alacağız."

Kolu, Nana'nın belinde heyecanla onlara yaklaşmakta olan Ramseur'e döndü. "Bay Ramseur siz artık Tireless'ın ikinci kaptanı değil, bir numarasınız.

Yokluğunda gösterdiğiniz dirayet nedeniyle sizi kutluyor ve Kraliyet Donanması'nın bir kaptanı olarak size teşekkür ediyorum."

Bay Ramseur, kızararak eğilip kaptanı selamlamış ve birkaç teşekkür sözcüğü mırıldanmıştı.

"Şimdi Nana'yı kabinine götüreceğim. Komuta sizdedir." Sonra ancak o anda aklına geldiği için sordu. "Lort Ratliffe nerelerde?"

Ramseur yerine çekilmekte olan Goldflinch'i göstererek, "Komutanlıkla

önemli konularda irtibat kuracağını söyleyince onu Kaptan Dennison'a teslim ettim."

"Anlıyorum," dedi Oliver. Sonra da Nana'nın kabinlerin bulunduğu yere inmesine yardım etti. Nana, Pete'in paltosu içinde hâlâ titriyordu. Oliver karısının eşyalarının bulunduğu çantayı açarak onun geceliğini çıkardı. "Üstündekileri çıkar da geceliğini giyip yatağa gir. Seni iyice örteyim. Hiç olmazsa üşümekten kurtulur, biraz gerginliğini atarsın. Dinlenmen gerekiyor."

Birazdan Nana kocasının yatağına girmiş, iyice örtünerek bakışlarını iki resminin bulunduğu tavana dikmişti. "Senin Lefebvre'den bu resmi aldığını bilmiyordum," derken sesi uykulu çıkmaya başlamıştı.

"Senin bir resmini bana yollayacağını bilemediğim için, kabinimde bir resminin olmasını iyi bir fikir olarak görmüştüm."

"Biraz çekinerek yaptığım bir şeydi. Ama bir daha seni görmeyecek bile olsam, açık denizlerde beni unutmanı istemediğim için cesaret ettim o resmi sana yollamaya."

Nana'nın bu içten sözleri onun ne kadar açık bir kadın olduğunu göstermeye yeterdi. Artık kendisi için itiraf saatinin geldiğini hisseni. "Neden kalmak için Mulberry'ye geldiğimi sana söylemediğimi biliyor musun?"

Nana'nın cevap vermesi gecikince, onun yorgunluktan uyuduğunu zannetti. Ama Nana uyumamıştı. "Drake'e bıraktığım el ilanlarından olmalı."

"Hayır, neden o değildi. Aslında her zaman orada kaldığım için eşyalarımı oraya yollamıştım. Ama görevimin ayrıntılarını konuşmak için Donanma komutanlığına gittiğimde babanla konuştum. Bana hikâyenizi anlattıktan sonra, seni rahat bir yaşama kavuşturmak için gösterdiği bütün gayretlere rağmen

ikna edemediğini söyledi ve durumunu sana hissettirmeden ona rapor etmem

için bir süre Mulberry'de kalmamı istedi benden."

"Yani Mulberry'nin son demlerini yaşadığı bir zamanda..."

"Evet. Ama ben ona yolladığım bilgide, harbin Plymouth'daki hayatı çok olumsuz etkilediğini; ama Mulberry'nin ve senin durumunun iyi olduğunu bildirdim. Aslında bunu neden böyle yaptığımı bilmiyordum. Ama sağduyum ona sizin durumunuzun ne kadar kötü olduğunuzu söylememin yanlış olacağı konusunda ikaz etmişti beni. Onun bana inandığını pek zannetmiyorum."

"Peki, Bay Lefebvre'in bu işlerle ilgisi ne?"

"Lefebvre her gün devamlı bir şekilde çizdiği resimlerle; limanın durumu ve limana girip çıkan harp gemilerinin konuşlandırılmasını ve kuvvetlerin hareket, hız ve yönlerini Fransız kuvvetlerine bildiriyormuş. Bu resimlerin daha babana, ya da General Lefebvre-Desnouettes'e yollanmamış olanlarını çizim defterinin arka kapağına saklanmış bir şekilde buldum. Biliyorsun; bahsettiğim general benimle takas edilmesi söz konusu olan Napolyon'un yakınlarından biri. İnanıyorum ki, bu takas organizasyonunu da baban yaptı."

Nana yatağında doğrularak kocasına baktı. "Bunu kanıtlayabilecek durumda mısın?"

"Yeterli delilim var. Bence en doğrusu, çok daha fazla delile sahip olduğum izlenimini vererek, akıllı bir blöfle babanı bunu kabule mecbur etmek olacak."

Oliver, özellikle Pete'i kurtaracak operasyonu başlatmak için bir an önce Lort ile buluşmak zorundaydı. Nana, yattığı yerden onun elini bırakmadığı için, biraz daha yatakta oturdu. Zaten kısa bir süre sonra Nana, yorgunluğun ve

gerginliğin neden olduğu uykuya teslim olmuştu. Güverteye çıktığında Goldfinch, Tireless'a bordo etmişti. Oliver, Ramseur'e "Görev sizde devam ediyorsunuz." diyerek iki gemi arasındaki ip merdivenden Goldfinch 'e geçti. Kendisini karşılayan Dennison'ın keyfi yerindeydi. "Mükemmel bir iş oldu Kaptan, sana kavuşmaktan ötürü sadece Tireless'ın mürettebatı değil, bizim çocuklar da bayram etti."

Oliver arkadaşına kısa bir bilgi verdikten sonra, "Senin anlayacağın," dedi. "Şu anda oradan kurtarmak zorunda olduğumuz çok cesur ve sadık, eski bir denizci dostumuz var." Çevresine baktı. "Lort Ratliffe denen o alçak nerede?" "O adamı şu anda güverteden denize atsak, tek bir denizci bile, ne zaman boğulacak diye ona dönüp bakmaz."

"Bence şu ana kadar bunu yapmamanız çok iyi olmuş. Ben onu başka bir takası gerçekleştirmek için kullanacağım. Nerede o hergele şimdi?" "Benim kabinimde."

Oliver güverteyi aşarak Dennison'ın kabinin bulunduğu merdivenleri indi. Kabine girdiğinde bu adi adam, düşünceli bir şekilde bir taburenin üstünde oturuyordu. "Kusura bakma Lordum; ama kızını satmak için çırpınan ve onu kendi yerine takas konusu yapma alçaklığını gösteren birini böylesi aciz ve sıkıntılı durumda görmenin mutluluğunu bana tattırdığın için sana teşekkür ederim."

Lort Ratliffe bembeyaz bir yüzle son kozunu oynamaya çalıştı.

"Komutanlıkla çok önemi bir konuda derhal irtibat kurmam gerekiyor..."

"Göreviniz Lefebvre-Desnouettes'in takasını gerçekleştirmektir. Ve eminim Albay San Sauvir size çok ihtimamla bakacaktır." O sırada Nana'nın

korku dolu bakışları ve Pete'in kahramanca o hücrede kalışı gözlerinin önüne gelmişti. "Üstelik bildiğim kadarıyla bu iki önemli Lefebvre ile oldukça büyük yakınlıklarınız var. Biri; Napolyon'un en güvendiği adamlarından olan General, diğeri de bir casus. Yani kuvvetlerimizin ve limanımızın resimlerini çizen ve size yollayan casus. Sizin o resimleri Cheltenham'daki generallere yolladığınız artık biliniyor. Bir İngiliz olarak vatanınıza böyle bir ihaneti yaparken hiç mi utanmadınız?"

Lort Ratliffe, korku dolu bakışlarını Oliver'a çevirmişti. "Tanrım... Siz nasıl..."

"O dostunuz ressam, şu anda Hindistan'a doğru uzun bir yolculukta.

Henri yola çıkmadan önce ilişkilerinizin ayrıntılarını gösteren bir belge bıraktı arkasında. Anlaşıldığı kadarıyla size güvenilmemesi gerektiğini bilecek kadar zeki bir adammış." Oliver bir koltuğa oturarak ayaklarını uzattı. "Sizin gibi hainlere İngiltere'de ne yapıldığını, nasıl cezalandırıldığını biliyor olmalısınız."

O sırada duyduğu bir sesle irkilen Oliver, bu sesin Lordun paçalarından yere akan idrardan geldiğin fark etti. "Rahatlayın Sayın Lort. Ama bildiğim kadarıyla ipe gitmek üzere olanlarda görülen bu tepkide biraz acele ediyorsunuz. Belki de sizi bu kaderden kurtaracak bir takım yollar bulabiliriz. Tabi çok itaatkâr ve saygılı olmanız kaydıyla."

"Nasıl?"

"Sizi Kaptan Dennison'ın beyaz bayrak çekmiş filikalarından birine koyarak Pete Carter ile takas ederek. Aslında bu çok hakkani bir takas olmaz. Çünkü Pete Carter, sizden çok daha asil ve şerefli bir adamdır. Ama Fransızlar bunu bilmeyecekleri için, böyle bir takası kabul edeceklerdir." Oliver ayağa

kalkarak devam etti. "Aslında bu; tahmininizden uzun bir rehinlik durumu olabilir. Çünkü Lefebvre-Desnouetts, sizin sayenizde kuvvetlerimiz hakkında gereğinden fazla bilgi sahibi olduğu için sizi kurtarıp, onu o bilgilerle Fransızlar'a iade etmek işimize gelmeyebilir."

"Öyle bir takas olmadığı sürece Napolyon'un beni serbest bırakacağından nasıl emin olabilirim?"

"Bırakmayacağından emin olabilirim. Ama bazı hainlere karşın Napolyon'u yeneceğimiz için, belirli bir zaman içinde onun iznine ihtiyacınız olmayacaktır." Oliver ellerini çırpıtığında boş bulunan Ratliffe bir anda yerinden sıçramıştı. "Teklifim budur," diyerek Oliver kapıya doğru yürüdü. "Kabul etmemeniz halinde bu akşam yelken açarak İngillere'ye dönecek ve sizi harp divanına teslim edeceğim. Ya da, biz Napolyon'u yenene kadar bir İspanyol zindanında rehin olarak kalacak; ama hiç olmazsa canınızı kurtarmış olacaksınız."

"O takdirde siz bu casusluk konusunda hiçbir şey söylemeyecek misiniz?"

"Şu anda donanmadaki bütün görevlerinizden kendi arzunuzla ayrıldığınızla ilgili belgeyi vermeniz halinde, hayır. Hiç kimseye bir şey söyleyecek değilim. Kararınızı verin."

"Nasıl bir seçim hakkım var ki?"

"Fazla olmadığını ben de görüyorum. Ama acele edin, Nana'yı bir an önce Plymouth'a götürmek istiyorum."

"Bir piçle evlenmene akıl erdiremiyorum."

Aldırma Oliver... Derin bir nefes aldı. "Hayatta aldığım en doğru karardır bu." Oliver kapıyı açtı ve eğilerek, "Siz önden buyurun. Lordum," derken

yüzünde alaycı bir tebessüm vardı. "Ayrılmadan önce size olan bir teşekkür borcumu da eda etmek isterim. Karımın sizin gibi adi bir babası olduğunu kimseye söylememiş olmanız gerçekten çok büyük bir lütuftur."

Adam sidikli kıyafetini değiştirmeye giderken Dennison da beyaz bayraklı bir filikanın denize indirilme talimatını veriyordu.

Birazdan filikayla karaya yollanmak üzere güverteye geldiğinde çaresizliğinin isyanı içinde Oliver'a bir darbe vurmak istemişti. "Eleanor kadar iyilikten anlamayan birini görmedim. Bir asile metres olmak yerine, bir kaptana verdi vücudunu."

"Ona en fazla parayı veren birine satmayacak bir kaptana," diye düzeltti onu Oliver. O anda aklına gelen bir şey bir anda ürpermesine neden oldu. "Aynı muameleyi bir başka gayri meşru çocuğunuza da yapmış olmalısınız."

"Sadece birine. Ama artık ben sürgüne gittiğime göre o sokaklara düşecek."

"Hayır, düşmeyecek. O da Bayan Pym'in yerinde olmalı."

"Başka nerede olacak ki. O benim piç olan kardeşimdir."

"Adını verir misiniz?"

"O senin problemin Worthy..." Bunu söyledikten sonra filikaya inmek üzere zincire ayağını taktı.

O aşağıya doğru yola çıktığında Oliver güverteden eğilerek, "Onu bulacağız Lort hazretleri. Nana bir kız kardeşi olmasından ve onu sizin elinizden kurtarmaktan ötürü mutlu olacaktır..."

Oliver Tireless'a döndüğünde Nana, Matthew ile güvertede oturuyordu.

Pete gelinceye kadar da oradan ayrılmamakta inat etmişti. Pete gelince,

yüzündeki darbe izlerini görmenin dışında iki dişini manastırda bıraktığını öğrendiler. İçinde bulunduğu kadın kıyafeti bir yandan denizcileri güldürürken, bir yandan da onu alkışlarla karşılamalarına neden olmuştu. Geminin sağlık denizcisi, yaralarına hafif bir pansuman yaptı ve yemek yemesinde bir sakınca olmadığını söyledi. Bir acele ona yeni bir denizci kıyafeti giydirdiler. O kadar yıldan sonra o kıyafeti tekrar giymek, Pete için yeterli bir ödül olmuştu.

Goldfinch'in Ferrol'a doğru yelken açmasından sonra, onlar da Plymouth'a doğru yola çıktılar.

Plymouth, Oliver için artık sadece bir harp gemileri limanı değil, aynı zamanda, Nana ile çocuklarını yetiştirecekleri evinin olduğu, güzel bir sahil şehri olacaktı...

S O N

~ YAZARIN NOTU ~

NAPOLYON'UN generallerinden olan Charles Lefebvre-Desnouettes 1808 yılında İspanya'da esir alınmış, Cheltenham'da mahkeme edildikten sonra karısı Stephanie ile İngiltere'de yaşamaya başlamıştı. Harp günlerindeki olumsuz yönlerine karşın yaşadığı yerde sevilen ve toplum hayatına saygıyla kabul edilen bir hayata sahipken, Desnouettes mahkemesi sırasındaki ifade ve vaatlerine karşın 1811 yılında Fransa'ya kaçarak bir centilmen olmadığını göstermiştir. Napolyon'un perişan olduğu Rusya seferinde ve 1815'deki Waterloo Savaşı'nda Napolyon'un bir generali olarak hezimetlerin kahramanı olduktan sonra bu sefer de Amerika Birleşik Devletleri'ne sığınmış olup, 1821 yılında karısı Stephanie ile Amsterdam'a giderken içinde bulunduğu gemi, İrlanda açıklarında batınca hayatını kaybetmişti...

